

Magyar Esztéta

Új rendszerű sátor-karbantartás

Közismert tény, hogy a sátrak csak szakszerű kezelés mellett tarthatók jó állapotban. A csapatoknak érdekük tehát, hogy kontárok helyett szakértőknek adják át féltett kincsüket, a sátrakat. Gyárunk elvállalja a sátrak javítását és jókarbantartását a következő **átlagárak** mellett:

1 darab 11/R., vagy B. típusú sátor javítása	10 pengő
1 » 15/R., » H. » » » »	12 »
1 » 22/R., » kúp » » »	10 »
1 » 19. » kis sátorlap »	1 »
1 » 20. » nagy » »	2 »

A fenti árakban a sátrakon levő összes hibák kijavítása bennfoglaltatik, úgymint: szakadások bevarrása, hiányzó karikák pótlása, bőrözés megjavítása, hurkok újravarrása, lyukak kijavítása stb. Amennyiben ponyvaanyag és kötél pótlása válik szükségessé, úgy a felhasznált szövetet nagysága szerint külön felszámítjuk négyzetméterenkint 5 pengő árban, a köteleket félméterenkint 30 filléres árban.

Kérjük a sátrakat elcserélés kikerülése végett a csapat nevével és számával megjelölni.

A sátrakat kérjük minél előbb beküldeni, mert fenti ajánlatunk csak *folyó évi december hó 31-ig beérkezett* sátrakra érvényes!

Sátorrudak, cövekek, vasalkatrészek, kötelek javítása és pótlása megegyezés szerint!

Magyar Kender- Len- és Jutaipar
R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26—28.

Telefon: Automata 278—36; Automata 258—73.

Gyárak: Pesterzsébet, Ujszeged, Dunaföldvár.

Javítandó sátrak a Cserkészszövetséghez is leadhatók!

Csapat-, raj- és örsi

Árajánlattal díjmentesen szolgál:

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

ZÁSZLÓK a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig.

OBERBAUER A. UTÓDA EGYHÁZI SZEREK ÉS ZÁSZLÓK GYÁRA

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TEL.: AUT. 833—44.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

Karácsonyi dallam.

Karácsony este van.

Milyen jó itt állni az ablakban és nézni kifelé.

Nézzétek, milyen szép fehér odakint minden.

A föld fehér, a háztető fehér, az utca is fehér.

Fehér-kéken mosolyog az ég is.

Karácsony este van és dalolva hull a hó.

A levegő boldogan reszket.

Szirkázik a hó és csillog a messze világ.

Mínthogyha minden integetne.

A bölesek csillaga kúszik az égen.

A lelkünk kúszik utána boldog-izgatottan,

A levegő boldogan reszket és dalolva reszket a szívünk.

Fogjuk egymás kezét,

Fiúk, ezeryi barna, lágy-erős kezét.

Nézzétek, mennyien vagyunk a Karácsonyi körben!

Ezeren és ezeren, magyar fiúk, és pásztorok, és bölesek, és angyalok is,

És itt van a picike Jézus is velünk,

Aki megszületett már bennünk és nagyra akar nőni bennünk,

S amíg egymás kezét fogjuk, a szívünkben Ő édesen piheg.

Sík Sándor.

KARÁCSONYI RIGMUS.

Giling-galang, emlékharang csak csilingelj a szívemben. Régmúlt karácsonyok s régmúlt ünnepek emlékét kergesd ki a tompult fátyol mögül, amelyet az évek fúrge pókjai szöttek rájuk. Ünnepeket, amelyeken pirosbetűs karácsony volt a szívemben, ha köröttem nyár is kacagott vagy csipős áprilisi szél lobogtatta a fák tavalyról ittfelejtődött lombjait. Február úrfi vagy Október asszonyság hozta napjainak fonalán az ilyen emléket — mindig ugyanazt éreztem, mert összefűzte őket valami — mindennél erősebb valami: a szeretet.

*

Szeretet? De sokat írtak és beszéltek róla, mélyet és örökemberít, laposat és frázissal telteket. Az előbbi olyan volt az utóbbi keletlen tömegében, mint a karácsonyi kalácsban a mazsola édessége. Ritka — de a legédesebb.

Szeretet? Irni és beszélni lehet róla — de mégis akkor ér csak valamit, ha éljük, úgy ahogy a mindennapot éli az ember, úgy ahogy élni kell. Háború és önzésen át, népek, hegyek és tömegek felett, mindig önfeláldozón, ritkán-oldott nyelvvel, mindig simogatni — kész kézzel — boldogan és magátólértődően.

Szeretet? Két esztendővel ezelőtt, ezerkilencszázhuszonhat karácsonyán a Magyar Cserkésznek írtam a cserkészszülőkről igénytelen pár hasábot. Azt írtam le benne,

hogyan talákoztam a szeretettel imitt-amott — azzal a szeretettel, amely sohasem tenyészik olyan boldogan, szabadon, magasbanyuló-sudáran, mint a cserkészotthonokban, cserkészfiúk lelkében, cserkészszülők szívében.

S ma, két esztendő után, megint csak ilyen képeket szeretnék fölidézni. Azóta talán kicsit oszlott Trianon mélyfekete árnyéka, merünk lélegzeni s nyújtózkodunk. S mégis: mindnyájan hisszük és tudjuk, hogy szeretnünk kell egymást és a világ minden zugába elrejtett Jóságot, mert különben elpusztulunk, ahogyan látnok Széchenyi s más magyar vateszek megjósolták...

Hiszen csak hinni kell benne, hogy lehet.

I.

A fehér hótakaró végtelenjén apró fekete bogarak másznak lassan fölfelé. Jeges út csúszik a talpuk alatt, mind-egyik be van bugyolálva alaposan s jól megrakott hátizsákot hord a vállán. Öregurak s fiatal, tejfölösszájú úrfiak egymás mellett tapossák a havat s ahogy is maradnának szótlanak.

Éjjél már elmúlt s a csillagok lassan, alig észrevehetően halványulnak odafönt. Kisebb szünettel esti kilenc óta menetelnek már, majdnem állandóan fölfelé s még sincs egyetlen panaszkodó szava, fáradtságot-áruló só-

hajtása egyiknek se... Hogy is lenne? — hiszen cserkészek...

Legelől két alig összeillő alak halad. Magasranyult, szikár idősebb úr, akinek haját már jócskán ezüstté halványították a sűrű fehér szálak — mellette vidám fiú, aki alig hagyhatta még el a középiskola padjait. Mennek és beszélgetnek. Ha máskor találkoztak volna, aligha akad beszéd tárgyuk — de a cserkészuniformis összefűzi őket minden láncnál erősebben.

Meredek kapaszkodó következik s a beszéd eláll. A fiatal fiú aggódó szemmel nézi idős társát s csakugyan: pillanatra meginog, lassabban megy s mindjobban dőlgozik a tüdeje. Persze, az asszony féltő gondja túlon túl rácsomagolt minden szükséges és szükségtelen holmit. A pokrócnak s egyéb holminak nem is jutott bent helye — három vaskapocsra akasztva ott lógnak a hátizsák alján s kegyetlenül húzzák lefelé a sajtó vállat.

A kapaszkodó egyre meredekebb lesz, az öregúr megáll, de nem szól s hamar továbbindul. A fiatalnak hirtelen valami dolga támad a s ijével — s közben óvatos, figyelő újjal lekapcsolja a hátizsák terhének nehezebb részét: a pokrócgöngyöleget. Csak egy pillanat: s máris hátára vette, két szíjjal fölcsatolta s megy tovább, mintha misem történt volna. A világért sem szabad az öregúrnak észrevennie, hogy itt megkönnyebbítették: szegyélné s nem is túrné.

— Mintha könnyebb lenne az ember, ha magasabbra ér — jegyzi meg mit sem sejtve.

A fiatalabb szeme fölragyog. Segített hát, anélkül, hogy megsértett volna bármiféle érzést.

— Igen — feleli s buzgó beszélgetésbe kezd a legnagyobb állócsillagokról.

II.

Fekete karácsony. Pedig köröskörül puha selymes lepel takar mindent, a négymillió város utcáin szánkok csilingelnek s az ívlámpák fényét ezerszeres csillogással veti vissza a milliónyi hókristály.

Fekete karácsony. Pedig bent, a kollégiumban, jólfűtött szobában karácsonyfa gyulladt s ha nem is tartozom köztük: szívesen látnának a magyar társak. S én mégis magányosan rogom a város utcáit, sötét zugokba kukkantok s figyelem, hogy csukja be lassanként százezernyi tágas kirakatszemét Berlin s mint csöndesedik karácsonyi áhíttá még a magasvasút dörömbölése is.

De nagy csönd van. Kísérteties.

Állok a Brandenburger Tor alatt és fagyott könnyek nedvesítik az arcom. Bolondság. Pár lépés és melegség vár rád, hazulról — szabadult szavak, ízek és illatok. Mirevaló a kóbor csavargás póza — miért nem indulsz közéjük?

Nem lehet...

A Siegesallee felől vidám, sietős társaság kanyarodik a boltívek alá. Elmennek mellettem, rám se néznek.

Gépiesen, szándéktalanul, utánuk eredek. Ösmeretlen utcák dülöngenek elém, sohase volt ilyen kietlen és rút a világ, mint ma, karácsony estén.

S akkor hirtelen, mint balzsamos, nyugtató hang kél az egyik mellékutcából. Csodálatos hang. Reszkető, csengő gyerekszopránok énekelnek:

„Mennyből az angyal
Lejött hozzátok...”

Majd föllököm az egyik németet, amint keresztülvágtok rajta s szaladok a hang felé. Magyar karácsonyi ének! Odaát, a szűk kis sikátorban, a pizkossá fagyott havon három gyerek térdel: két kisleány s egy kisfiú. Arcu-

kat fölragyogtatja a gyertyafény, amint éneklük, betlehemes módra:

„Pásztorok, pásztorok...
Hogy Betlehembe
Sietve menve...”

Pár támolygó kérdés — s már meg is tudom: Berlinbe szakadt magyar munkás gyermekei s a maguk kis utcájában ünnepelnek Karácsonyt.

Melléjük ültem a hóba s velük énekeltem.

Saljapin se énekelt szebben, mint ezek a gyerekek.

III.

Beatelund... Fehér vitorlák mélykék tavon s a sziklák tele meztelen, boldog fiúkkal, akik reggelente messzire úsznak s visszanevetnek a partra, amelyen tizenhét nemzet apróléka nyüzsgött.

És itt, az egyik táborútnél, amikor a szélesrehúzott deszkaszínpadon skótok táncoltak szédítő hegyitáncot s a máglyában magasra lobogtak a svéd erdők mélyéről hozott fenyőtuskók — itt, ötezer fiú sokaságában találkoztam Jens Uve Olafsonnal.

Jens Uve valamelyik kis norvég csoporttal jött, hegyfaluból származott és napközben a fűrészmalom mellett segített apjának. Hatalmas, tagbaszakadt fiú volt, mindenkinél erősebb és ügyesebb, a norvég tábor szemefénye. Egy-két apró dán fiú ijedten tért ki előtte, ha lépése végigdöngött az erdei úton.

Végetért minden s a csapatok elkezdtek a fölvonulást. S ebben a pillanatban szomorú valami történt. Apró ág recsent s valami nyivákoló, fekete csoda hullott le — ép a máglya közepébe.

Macska volt. Egérvadász öngyógyítása elvesztette az egyensúlyt, annyira belefeledkezett a sok furcsa kétlábú bámulásába, hogy lezuhant. Egyszerre ugrottunk a tűzhöz: Uve és én. S míg lázas sietséggel dobáltam félre az égő tuskókat, azzal sem törődve, hogy a kezemen vörössé izzik a bőr, Uve egyetlen fogással belenyúlt s kihúzta az alig nyivákoló állatot.

A magyar doktor szakszerű orvosi tanácsainak segítségével Micu öngyógyítása meggyógyult s a hátralevő öt napon keresztül nem tágitott a nyomunkból. Már mint Uve meg az én nyomomból. Mert mi ketten sem tágitottunk egymástól. Az a kis cica minden korlátot ledöntött — nyelvakadályon, korbelti különbségen, nemzetek és sorsok válaszfalán keresztül összefortunk.

*

Bocsánatot kérek, pajtások, ha itt túlságosan sokszor találkoztok velem s talán túlságosan sokszor éreztetem meg veletek vágyamat és sokszor tövises utamat valami felé. Szerénytelenség lenne, ha nem tudnék valamit majd nem bizonyosan — azt, hogy valamennyieteknek vannak ilyen élményei, apró napsugárvilágások — csak talán nem szívesen mondjátok el őket.

Én se szívesen teszem. A szeretetről jobb nem beszélni. Titok kell, hogy maradjon — örök rejtett jelszava a mi hadseregünknek.

A mi hadseregünknek, amely a szeretet armádiája.

Öreg Medve.

ÉLETMENTŐ CSERKÉSZEK.

A főcserkész úr ömeltósága október 29-én
BODROSSY ERIK 306. sz. csapatbeli cserkésztisztet csónakkal végzett életmentésért, és NÉKOVICS ANDOR 150. sz. csapatbeli cserkészt úszva végzett életmentésért az életmentő cserkészköztüntetéssel tüntette ki.

A GYÜJTÉS EREDMÉNYE.

A III. osztályban számtan óra alatt olyasmi történt, amit következményei miatt érdemes följegyeznünk.

Miután a nagyfülű Málík Jóska s a hangadó Cirjék Jani szomorúan, a vert hadvezérek keserűségével helyére ballagott, Kutass tanár úr a vézna Pákozdi Karcsit hívta ki a táblához.

A tanár úr végső menedéke s egyetlen vigasztalása Karcsi volt; mindig tudott felelni s mindig helyrebillentette az osztály mérlegét, amelynek egyik serpenyőjét mélyen alányomták a szekundák.

Pákozdi Karcsi kitámolygott. Amúgyis sáppadt arca ma különösen megfionnyadt, szemét karikák árnyékolták körül s hangja fátyolos volt.

Kezébe vette a krétát s ránézett a táblára. A négyszögletes feketeség szétterült előtte, mintha csak a sors gyászfátyola lenne, ráterült az osztályra. Karcsi hideget érzett a testében, majd előntötte arcát a forróság. Mély lélekzetet vett, aztán — se szó, se beszéd — végigzuhant a padlón.

A gyerekek ijedt arca előremeredt, néhányan fölugráltak. Kutass tanár úr fölemelte Karcsit s a katedrára fektette.

Borhy Miki és Csányi Gyuszi odasiettek. Gyuszi azt mondta:

— Tanár úr kérem, mi cserkészek vagyunk, tesség megengedni, hogy segítsünk.

S meg se várták a feleletet, leférdeltek Karcsi mellé s elsősegélyben részesítették.

Tíz perc múlva Pákozdi Karcsi kinyitotta tisztafényű szemeit s körülnézett. A tanár úr szánakozó szeretettel kérdezte:

— Beteg vagy, kis fiam?

— Nem tudom, mi van velem. Szédülök — suttogta Karcsi és fejét két tenyerébe nyomta.

— Mi hazakísérjük — ajánlkozott Borhy Miklós.

— Jól van, menjetek vele. De előbb pihenjen egyet a fogadószoba divánján.

Kutass tanár úr végigsimogatta Karcsi homlokát:

— Maradj ágyban néhány napig.

Borhy Miklós és Csányi Gyuszi karonfogták Karcsit s elvezették.

Bizony nem volt kis föladat hazavinni szegény fiút. Kint lakott a város szélén egy félig földbesüllyedt viskóban, amelynek a tetejéről a haragos szél a szalmafüdelet régen letépte.

Amit a két fiú Pákozdiék lakásán látott, felejthetetlen élmény volt számukra.

A hideg, kietlen szobában egy deszkaágyon beteg asszony feküdt: Karcsi édesanyja. A sarokban egy maszatos, vadtekintetű nyolc-kilenc éves fiú kuporgott s bizalmatlan szemét meresztett rájuk.

Az asszony föl sikoltott, amikor meglátta a fiát:

— Karcsikám, mi történt veled? Istenem, Istenem!

Borhy Miklós felelt Karcsi helyett, aki az ágy szélére roskadt.

— Számtan órán rosszul lett s elájult. S mi hazakísértük.

— Szegény kisfiam — sopánkodott Pákozdiné —, az éhség leverte a lábáról. Tegnap dél óta nem volt egy falat a szájában.

— Hát mért nem evett? — kérdezte bizonytalanul Csányi, de aztán körülnézett a nyomor hideg tanyáján s hozzátette: — Ennyire szegények a néniék?

Az asszony kiöntötte szívét:

— Amióta beteg vagyok, két hét óta, föllettünk mindent. Nem bírok dolgozni.

— Hát ilyen rosszak az emberek? — fakadt ki Borhy Miklós. — Senkise segít a néniéken?

— Senki, senki a világon — sírdogált az asszony. — Ha a férjem élne, tudom, másképp volna!

Gyuszi és Miki elbúcsúztak a hajótörött családtól s kimentek az utcára. A legelső fűszerkereskedés előtt egyet gondoltak s betértek.

Diákzseb sovány zseb, de egy kiló kenyérre s egy szelét sajtra telt az egyesített kasszából.

A kenyeret s a sajtot visszavitték s a szégyenkező Karcsi kezébe nyomták. Aztán elsiettek, vissza az iskolába.

Aznap délután rajgyűlést tartottak a Pelikánok.

Az előírt program lebonyolítása után Csák parancsnok úr megkérdezte a fiúkat:

— Van-e valakinek még megjegyezni valója?

Borhy föluggott:

— Egy indítványom volna, de az indítványt egy szomorú eset elmondásával kell alátámasztanom.

— Nos, mi az? Halljuk azt a szomorú esetet!

Borhy elmondta, mi történt a III. osztályban, hogyan vezették haza Pákozdi Karcsit, hogy mit láttak Karcsiék lakásán. Szavait néma csendben hallgatta végig a raj. Sokan ismerték Pákozdi Karcsit és szerették a mélylelkű, csendes fiút.

Csák parancsnok úr intett, hogy szólni akar:

— Miki fiam, te elének tártad a helyzetet, az indítványt engedd át nekem. Segítenünk kell Pákozdin, ez az én indítványom. Hogy hogyan segítünk rajta és családján, azt nektek kell kitalálnotok.

A szeretet méhkasa lett a gyűlés. Mindenkinek volt valami terve, ötlete, de egyik se látszott olyan célszerűnek, mint Kicsindi Jóska ajánlata.

— Itt állandó segítségre van szükség. Addig kell támogatnunk Pákozdiékat, míg az édesanyja föl nem gyógyul s dolgozni nem bír.

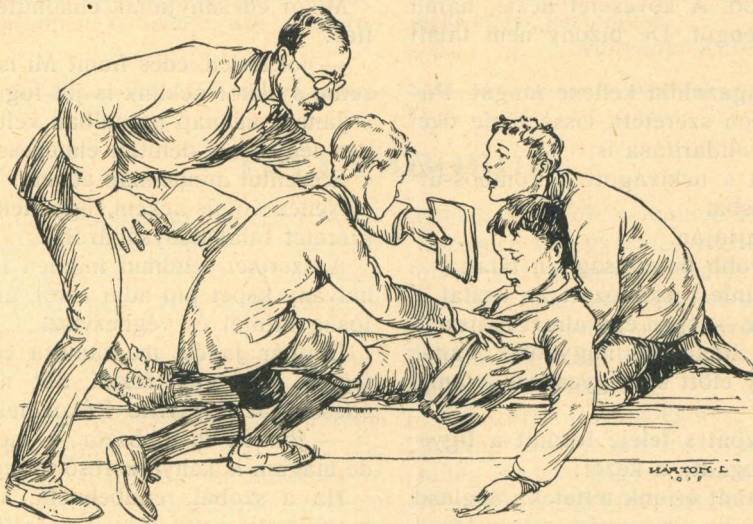
— Ez igaz! — szólta a parancsnok úr. — Ugy gondolom, a raj minden tagja hozzájárulhatna az akcióhoz. Gyűjteni kellene.

Kicsindi Jóska vette át ismét a szót:

— Én állandó gyűjtőivre gondoltam, amelyen hétről-hétre föl volna tüntetve, ki mit adott. Lehet adni pénzt, lisztet, tűzelőfát, rizst, cukrot, — kinek mije van.

A raj megbízta Kicsindit a terv keresztülvitelével s lelkes hangulatban oszlottak szét.

Másnap délután a cserkészotthon a felebaráti szeretet

... első segélyben részesítették.

fészke volt. Kicsindi alig győzte csoportosítani a sok ajándékot. Jenei egyszerre tíz pengőt vágott ki: tehetne, az édesapja gyárigazgató. Kerekéseknek fűszerüzletjük van Budán — ő lisztet és cukrot adott; Jókfalvi egy elhasznált ruhát hozott Karcsi kisöccse részére. Legtöbben pénzt adtak: ki egy pengőt, ki ötven fillért.

— Erre a hétre elég lesz — állapította meg elégedetten Kicsindi.

Csányi Gyuszi végignézte a gyűjtőiven a névsort:

— Mindenki itt volt, csak Bognár Jancsi nem hozott semmit.

— Hagyd el — legyintett Kicsindi —, Bognár maga is segítségre szorulna. Olyan szegények, mint a templom egere.

Bognár Jancsi csakugyan nem tudott bekapcsolódni a jótékony akcióba. A lelkes hangulatú gyűlés után szomorúan ballagott haza. Szívét a keserűség szorította: ő nem tehet semmit Pákozdiék érdekében.

— Mért nincs nekem pénzem! Ha olyan gazdagok volnánk, mint Jeneiek, majd megmutatnám én!

Lehajtott fejjel ment tovább. A kövezetet nézte, hátha talál valamit: esetleg egy pengőt. De bizony nem talált semmit.

Érezte, hogy valamiképpen igazolnia kellene magát Pákozdi Karcsi előtt, akit nagyon szeretett. Összefűzte őket az iskolán kívül a nyomor szolidaritása is.

Megváltoztatta az útirányt s nekivágott a Lombos-útnak, amely kivezet a külvárosba.

Bekopogtatott Pákozdiék ajtaján.

A családot épen a legnagyobb boldogságban találta. A cserkészek ajándéka alatt szinte roskadozott az asztal.

— Marci — Karcsi kisöccse — épen egy almát majszolt, Pákozdiné könnyes szemmel simogatta nagyobbik fiának a fejét, aki ott térdelt az ágy előtt s szégyenkező örömben sírt.

Bognár Jancsi nagyot köszönt s feléje fordult a figyelem. Karcsi fölugrott s megragadta a kezét:

— Köszönöm, Jancsikám, amit értünk tettetek. Meglásd, mindent megcsináltak nektek, ha édesanyám meggyógyul. Ha én is erősebb leszek... Meglásd, Jancsi!

Bognár Jancsi lesütötte a szemét. Sokáig küzdött magával, amíg elhagyta ajkát az első szó:

— Nekem semmi részem sincs benne. Épen azért jöttem, hogy ne haragudj. Hidd el, én is szegény vagyok. Én nem tudok nektek adni semmit. Azért jöttem, hogy ne haragudj. Én azért szeretlek...

Szemét elöntötte a könny. Karcsi és édesanyja alig tudták megvigasztalni. Leültették s ő körülnézett a szegényes lakásban.

Pákozdiné rászólt Karcsira:

— Karcsikám, neked még feküdnöd kell, Jancsi nem fog megharagudni, ha lefekszel.

Bognár Jancsi közben befejezte a terepszemlét, amit minden vérbeli cserkész elvégez, ha idegen helyre jut.

— Kedves Pákozdi néni — szólt —, ha már itt vagyok, tessék megengedni, hogy orvost hívjak. Ugy látom, a néinek is, Karcsinak is szüksége van erre. A gyűjtés eredményéből telik.

— Oh, ha megtennéd, édes fiam!

Jancsi vette a kalapját és elment orvosért. Azt a választ kapta, hogy az orvos félóra mulva meglátogatja a beteget.

Jancsi visszatert Pákozdiékhez:

— A doktor nemsokára itt lesz. Ha a néni megengedi, egy kissé rendbehozom a szobát.

Meg se várta a választ, jól betakarította a betegeket, Marcit kivitte a konyhába, befűtött, söpört, szellőztetett.

A szűk szoba átalakult. Megtelepedett benne a jóindulat, a meleg szeretet s a tisztaság frissessége.

Bognár Jancsi, mikor a takarítással elkészült, megmosdatta a kapálódzó kis vadócot, Marcit s ráadta a ruhát, amelyet Jókfalvi ajándékozott neki.

Az orvosnak Jancsi nyitott ajtót. A joviális, melegszerű öregúr megveregette az arcát:

— Szervusz, kis cserkészke! Hát hol vannak a betegek? No, mindjárt meglátjuk, hol a bibi.

Mialatt vizsgálta Pákozdinét, mindinkább komolyabb lett az arca. De azért vidám hangon mondta:

— Semmi, semmi! Egy pár heti pihenés, jó bő táplálkozás, keresztkötés éjszakára s rendbejön.

Karcsit is megvizsgálta. Három heti fekvést rendelt, gondos ápolást és orvosságot.

— Te a családhoz tartozol? — kérdezte Bognár Jancsit.

Jancsi elpirult és szabadkozott:

— Oh nem, én senki vagyok...

Kikísérte az orvost, aki megígérte, hogy néhány nap mulva ismét megnézi a betegeit.

Bognár Jancsi vacsorát készített — már aminőt tudott, lefektette Marcit s haza sietett, mert közben beesteledett.

Mikor édesanyjának elmondta, hol volt, az megcsókoita fiát:

— Jól tetted, édes fiam! Mi is kerülhetünk hasonló helyzetbe s akkor nekünk is jól fog esni a beteglátogatás.

Jancsi másnap hajnalban kelt föl, hogy a leckével „fórbán legyen“ s délután elmehessen Pákozdiékhez.

S ezentúl mindennap elment.

Nehéz volna nekem, ügyetlentollú írónak beszámolni a szeretet találékonyságáról.

A szeretet felülmúl minden írói fantáziát s a toll csak halvány képet tud adni arról, amit a gyermekszívben lakó jószág kitalál és véghezvisz.

Bognár Jancsi megtanulta édesanyjától, mint kell betegnek való ételt főzni. Sőt néhányszor vasárnaponként édesanyját is elvitte Pákozdiékhez.

— Jönnék én többször — mentegetődzött Bognárné —, de magam is kenyérkereső özvegyasszony vagyok.

Ha a szobát rendbehozta, a meleg vacsorát kitalálta, maga mellé vette Marcit, mesélt neki. A kis vadóc lassankint annyira hozzá-szelidült, hogy verebet fogott volna Jancsi kedvéért. Megtanulta, mint kell a boltból kenyeret vagy sajtot hozni; édesanyjának s Karcsinak egyben-másban segíteni.

Öt hét mulva Pákozdi Karcsi ismét megjelent az iskolában. A fiúk kitörő lelkesedéssel fogadták.

De elment Karcsi a cserkészotthonba is, a Pelikánok gyűlésére, mert meg akarta köszönni a gyűjtést.

Csak parancsnok úr ünnepies hangon tartotta meg a beszámolót. Megdicsérte a fiúkat, de hozzátette, hogy másokon segíteni cserkész-kötelesség.

— Most pedig, nem dicsekvés vagy különbségtétel végett, hanem tisztán kíváncsiságból lássuk, ki mennyi értékkel járult hozzá a gyűjtéshez.

Jenei ragyogó arccal figyelt. Ő minden héten kivágta a maga tíz pengőjét. Kerekes Dönci „szerény“ mosollyal nézett körül, vajjon nézik-e őt a többiek. Az ő nevével legalább tíz kiló cukrot s húsz kiló lisztet fog fölolvadni a parancsnok úr.

Csak Bognár Jancsi húzódott szomorúan a sarokba. Ő bizony nem adhatott semmit, maga is szegény. Csak legalább ne kellene itt nyilvánosan szégyenkeznie!

A parancsnok úr ajkáról csak úgy röpödtek az ötven fillérek, pengők, félkiló cukrok, szakajtó krumplik, liter rizskásák.

Mikor már azt hitték, hogy befejezte, emelt hangon így szólt:

— Most pedig elérkeztünk a gyűjtőív legnagyobb tételéhez, Bognár János adományához.

Egyesek mosolyogtak, mások szánakozva néztek a sarokba, ahol Jancsi sápadtan állt. Erre a rossz tréfára nem volt elkészülve.

Csák parancsnok úr folytatta:

— Gyere ide, Jancsi fiam!

Bognár Jancsi odatámolygott. A parancsnok úr megölelte őt s a fiúkhöz fordult:

— Ti krumplit, cukrot, ruhát, rizst, pengőt, tüzelőfát adtatok. Jancsi a szívét és tudását adta oda. Nem volnék jó parancsnok, ha nem tudnám, mivel kapcsolódott be Bognár Jancsi a gyűjtési akcióba. Ti hetenként egyszer adtatok múlandó értékeket: — Jancsi mindennap odaadta mindenét. Kicsindi fiam, zavarba jönnél, ha jegyzékbe kellene foglalnod Bognár Jancsi szétosztogatott kincseit.

Odaajándékozta szabad óráit: a szórakozás, a fölüdülés, a játék, a kirándulás gyönyörű óráit.

Odaajándékozta egész cserkésztudományát: tüzet rakott, főzött, mosogatott, ápolta Karcsit és édesanyját.

Odaadta szívét Marcinak, akit egészen átalakított. Megtanította őt írni, olvasni, mesélt neki, irányította gondolatait, nemesítette érzéseit.

Odaadta szeretetét s a szeretet találékony tevékenységét. S miközben Pákozdiéknak a lakásán ilyen bőkezűen osztogatta kincseit, a csapatnak is olyan értékes ajándékot szerzett, amiért a jó Isten meg fogja őt áldani.

Pákozdi Karcsit betegsége alatt átalakította cserkészé. Karcsi az én Jancsi fiamban szeretete meg a cserkészetet s ma gyűlés előtt kérte nálam fölvetését a csapatba.

Nem akarom lekiicsinyelni a ti ajándékaitokat: a jóság és az emberszeretet jelképei mind. De el kell ismernetek, hogy Bognár János neve után oda kell írni a rubrikába: ő adott legtöbbet.

Hatalmas „éljen“ volt a válasz Csák parancsnok úr szavaira. S Bognár Jancsi azon a napon annyi baráti kézszorítást és ölelést kapott, hogy elég lesz neki egész esztendőre.

Radványi Kálmán.

TÉLI TÁBOROK.

Minden csapat jól teszi, ha a karácsonyi és újévi szünetben legalább néhány napra és legalább az öregebb tagjaival (esetleg csak egy örs) valamelyik falusi vagy tanyai iskolába kivonul. (Tehát nem feltétlenül hegyek közé, és nem szükségképpen sível!)

Az ilyen téli napok nappaljai igen rövidek, azokat lehetőleg töltsük a szabadban — de kerüljük az álldogálást és üldögélést. Csinálhatunk hikét, nagyszerűen tanulhatunk térképjeleket, térképolvást, természetismeretet (fák, mikor nincs levél rajtuk; gabona: mikor nincsen kalásza) és esetleg célba is löhetünk. A jó friss levegő mindenesetre igen egészséges, és nagyon elősegíti az esetleges rend- és szabadgyakorlatoknak vagy más testnevelő mozgásnak izom- s idegfejlesztő és edző kedvező hatását is.

A délutánok kiválóan alkalmasak próbapontok átvételére, ismétlésére, vagy más cserkészmunkára, a hosszú téli esték meghitt tábortüzi beszélgetései (természetesen

nem a szabadban, hanem a kályha körül, vagy a szoba közepére tett gyertya mellett, esetleg félhomályban is) olyan közvetlen és hathatós erkölcsi megbeszélésekre adnak alkalmat, amilyeneket a rövid raj- és örsi-összejöveteleken lehetetlen volna elvégezni.

Csak hogy az ilyen téli táborokra készülni kell — ha még oly rövidek is.

Először is a cipőt és kesztyűt vegyük szemügyre és tartalékpárokról is gondoskodjunk. (Az olvadó hóvíz és a téli hideg sár leve nagyon szeret bekíváncolni a rossz cipőbe!) Azután keressélgünk cserkészkönyveink között és vigyük el azt, amivel komolyan kívánunk foglalkozni. Azután igyekezzünk az illető faluról és környékéről mindazt megtudni, amit lehet. (Milyen ott a nép? Szokásai, fajtája, viselete, meséi, mondái, énekei, jó és rossz tulajdonságai stb.), hogy megérkezve eredményesebb megfigyeléseket tehesünk.

Ha van ródlink, korcsolyánk, jégpatkánk, hótálpunk, vagy sínk, a parancsnok úr valószínűleg megengedi, hogy elvigyük, fényképező gépnek, vagy rajzfűzetnek is meg fog örülni. A daloskönyv, valamilyen hangszer (akár, ha csak szájharmónika vagy tilinkó is) télen duplán becses jószágok. Lampion, színespapír, termosüveg — ami nyáron mind tiltott dolog szokott lenni, télen kívánatos lehet, különösen, ha a falu ifjúsága részére szilveszteresti előadásra készülünk (ha meg cserkészszokás szerint az újévet a szabadban gyújtott tűz mellett akarjuk bevárni, akkor akár tűzijátékot is vehetünk — csak hogy ezt nagyon meg kell gondolni, mert igen veszélyes jószág.)

Persze papír, notesz, ceruza, egészen elmaradhatatlan dolgok. A lámpák közül a fokozott tűzveszély miatt csak a villanylámpa szokott megengedve lenni. (Ez azonban a nedves téli levegőn a hosszú éjszakákban hamar kiég.) Ha ez mind megvan, álljunk neki a Magyar Cserkésznek, kérjük kölcsön azokat a régi számait is, amelyekben téli táborokról, megfagyásról, hidegről van szó. Ha szert tehetünk északsarki utak leírására, azokat is átfuthatjuk — hadd legyen miről mesélnünk a többieknek!

Ha a felszerelés megvan, ha tudjuk, hogy igazán mehetünk és hogy nem leszünk a többieknek terhére, akkor vessünk számot magunkkal és a csapat (vagy örs) cél-

Az első hó téli táborba hív. (Ifj. Gerő László felvétele.)

jával egyező valamilyen külön célt tűzzünk magunk elé, amit a táborban különösen meg igyekszünk valósítani. Például hogy az ötödik cserkésztörvényt nagyon erősen akarjuk követni, vagy hogy az akaraterőnket fogjuk erősíteni, vagy hogy leszokunk valami hibánkról (hangos kiabálás, füllentgetés, kritizálás, munkakerülés, veszekedés stb.). Ne feledjük, hogy az ilyen téli táborban az egész társaság sokkal jobban egymásra van utalva, mint nyáron, így hát egymásnak sokkal jobban terhére is lehetünk — de egymásnak többet segíthetünk is.

A téli táborban a táborépítési és díszítési munkák rendszerint teljesen hiányoznak, mégis olyan az egész, mintha nyáron egyetlen nagy sátorban volna együtt az egész raj. Egymást egész nap látjuk. Még a kirándulásokon és a szabadban való játékoknál is rendszeren mindenki együtt van. Így aztán az őrsvezetőnket, vagy valamelyik testvérünket könnyen megkérhetjük arra is, hogy mindig figyelmeztessen feltűnés nélkül, valahányszor úgy látszik neki, hogy elkövettük azt a hibát, amiről le akarunk szokni. (Persze az ilyesmiért aztán nem szabad megorrolni, ha igazán meg is teszik. Sőt.)

A téli tábor kiválóan alkalmas arra, hogy a szobai foglalkozások alatt, figyelés közben, fafaragással vagy más (de nem lármás) kézimunkával is foglalkozzunk. Nagyszerű nyakkendőgyűrűt, emlékbótót, tintatartót, játékszereket lehet ilyenkor faragni. Naplót persze kell vezetni itt is. Roppant érdekes aztán az ilyen napló néhány év múltán — ha nem csak az étlap van benne megörökítve, sőt nem is csak az események, hanem a megfigyelések, a jó gondolatok, erkölcsi tanulságok is.

Ha a csapat nem csak ilyen rövid téli táborba száll, ha-

nem hosszabb időre, sőt talán a hegyek közé, sível megy: annál jobb — de akkor annál alaposabban kell rá elő is készülni. És ez nem olyan könnyű. Mert például a cserkésznél úgy illik, hogy egyéni felszerelését maga vigye a táborba, márpedig télire bizony sok pokrócot és minden féle olyan cókmoikat szeretne az ember elvinni, amit órákig tartó menetelésnél ugyancsak megérez. Ezért jó a hátizsákot 6—8 nappal előre megpakkolni és azután az est homályában olyan hosszú próbamenetet végezni vele, amilyenre a táborbaszállásnál kilátásunk van. Ha az előírt élelmet ekkor nem rakjuk is még be, valami hasonló súlyú és terjedelmű holmival pótoljuk azért, mert bizony a nagy kenyerek, szalámik, sajtok, csokoládék is nyomnak ám valamit!

Az elv az legyen, hogy amit előírtak, az legyen meg, de kényelmi tárgyakat és felesleges játékokat ne cipeljünk. Inkább nélkülözzünk egy keveset — az kevésbé árt meg.

Sokan nyáron nem tudnak a nagytáborban résztvenni. Sok szép emléktől, sok tapasztalattól esnek ezzel el. De ha néhány napra téli táborba mehetnek, akkor legalább egy részét megmentik mindennek. De aki volt már nagytáborban, az duplán tudja élvezni a télit, akkor is, ha rövid és méginkább, ha 8—10 napos.

Azt hiszem egy rövidke kis télitábor, valahol egy közeli faluban minden életrevaló csapat meg tudna rendezni — ha a fiúk a II. osztályú próbán túl vannak és a tisztek közül csak egyik is ráér. Ha aztán egyszer megpróbálta, akkor úgyszólván, minden évben meg fogja ismételni. Akkor télen is érzéssel fogják énekelni Magyarország 400 falusi iskolájában a szép téli napsütésben: „Szabadba fiúk, a nap arca nevet!”
Zsembery Gyula.

SOKAT AKAR A SZARKA, DE NEM BÍRJA A FARKA.

Balkörmös Bandi mostanában
Jaj, jaj! nagyon beteg:
Mert szörnyű pakolási lázban
Izeg-mozog, remeg.

Hogyan! itt a téli tábor!
Mindjárt indulni kell.

Csak egy kérdés lobog agyából:
Az útra vajh mi kell?

A cserkésznek előrelátni
Bölcsen mindig muszáj:

Azért nyel úgy a zsák, a hátí,
Mint óriási száj.

Ha Bandi nem készül éréllyel,
Esetleg meglakol:
De számol ő minden eséllyel,
S pakol, pakol, pakol!

Nincs a világnak olyan tárgya
Szögletes vagy kerek,
Nagy vagy kicsiny, hogy néha rája
Szüksége nem lehet.

Olló, kanál, kötél és lábas,
Síp, ráspoly és radir:
Nyeli a hátizsák, a tágas,
Amíg szuszogni bír.

És amikor már a szegénybe
Egy árva kukk se fér,

Bandi pár dolgot nyom hegyébe
És gyorsan utrakél.

Nagy buzgalommal fut (vagy mászik)
Terhével a gyerek,
A zsákja tömve pukkadásig
Ripeg-ropog, reped.

De ő csak csak megy, megy vad sietve,
Csak törtet és robog,
S mint hulló vércseppek megette
Maradnak im nyomok.

Előbb egy kis fésű potyog ki.
S egy körte kinyomul,
Majd egy dióval telt stanicli
Pergő áldása hull.

Bandi a gyülekezőhelyre
Törtet ilyen vadul:
Nem érzi, hogy könnyül a terhe,
Csak nyargal, mint a nyúl.

De hah! amire célhoz lábol,
Vörös lesz, mint a rák:
Nem maradt más a rakmányból,
Csupán a hátizsák!

Mikroszkóp.

TÁBOROZÁS A HAONACHE FOLYÓNÁL.

Gajdács Mátyás afrikai munkatársunknak Addis-Abebaból küldött levele.

Abessziniának van egy érdekes és misztikus folyója, a Haonache. Addis-Abeba környékén ered, majd a gallák földjét szeli át s miután itt felveszi a kis és nagy Akaki meg a Modjo folyók vizét, hatalmas folyammá növekedve belép a danakilok földjére, de vesztére, mert ott mielőtt célját, a tengert elérné, elvész a sivatag nagy homokjában.

Hogy hol és hogyan, azt eddig még egy kutatónak sem sikerült megállapítani. Sokan megkísérelték, de legtöbbször a láz vagy a bennszülöttek ellenséges magatartása miatt kénytelenek voltak visszafordulni. Ugylátszik e nehéz feladat megoldása magyar cserkészre vár.

E folyónak egy átjárójánál, a galla-danakil határon, ütöttük fel sátrunkat. Megérkezésünk után, míg szerencsén kísérőink mindent elrendeztek, addig mi siettünk a folyóhoz felfrissülni s lemosni magunkról az út porát. Mindenekelőtt kikerestünk egy csendesebb helyet, melyet nem ér a veszedelmesen hömpölygő ár, majd erős közápport zúdítottunk a fürdőhelyre, hogy elzavarjuk az esetleg ott tanyázó krokodilusokat s csak azután bújtunk a vízbe.

Kényelmesnek épen nem mondható az ilyen fürdés, de hát Afrikában nem szabad válogatónak lenni. Lubickolásunk csakhamar felkeltette a közelben tartózkodó majmok érdeklődését és csapatosan seregltek a túlsó parton lévő fák páholyaiba.

Végtelenül kedves és mulatságos egy ilyen társaság. Bámulatos ügyességgel és biztossággal ugranak egyik fáról a másikra és a legvékonyabb ágakon himbálózni a farkuknál fogva a víz felett. Mikor egyik-másik csemete túlzásba viszi a tornázást, örökös anyja utána megy, farkánál fogva visszarángatja s leken a gyönyörűnek néhány hatalmas pofont, mire az örült sivalkodással biztosabb talajra menekül, hogy aztán újból kezdhesse pajkos játékeit. Egyszer csak egy jelre, melyet az őrtálló öreg majom ad le, megszűnik a makogás-sivalkodás, de ez csak rövid ideig tart, utána az egész díszes társaság nagy robajjal menekül a fák legmagasabb csúcsaira. Vajon mi okozta a rémületet? Bizonyára valami állat. De mi? Egy óriási krokodil teljes hosszában a víz tetején vitette magát az árral valamelyik rokonának a meglátogatására. Alighogy eltűnt a szemünk elől, újabb utas érkezett a vízben, egy óriási teknősbéka. Ezt úgy látszik valahogy elkapta az ár, vagy ki tudja, ő is jobb vidékre költözött.

Sokáig elidőztünk volna még a vízben, de a moszkítók, melyek csakhamar felfedeztek minket, oly tömegekben és

olyan vehemenciával estek nekünk, hogy kénytelenek voltunk előlük futva menekülni a moszkító hálók alá.

Nemsokára hirtelen leszállt az éj, kigyultak a tábor tüzek, melyek a vadállatok elriasztására szolgálnak s mi melléjük telepedve elbeszélgettünk egy ideig, majd a terített asztalhoz ültünk vacsorázni. Azaz csak ültünk volna, ha nem lett volna már „minden hely elfoglalva“. Az történt ugyanis, hogy az asztal felett csüngő villanylámpa fényére ezer és ezer éjjeli lepke, bogár és néhány skorpió nyüzsgött, keringett a tányérokon meg az asztal alatt. E hivatlan vendégek legérdekesebbjét spirituszba meg cyankális üvegekbe raktuk, aztán az éttermet a sátor másik végébe téve, a tábor tűz fényénél fogyasztottuk el vacsoránkat.

Pár napig időztünk csak itt, csupán addig, míg mindenfajta állatból elejtettünk néhányat, aztán pár napra elegendő vizet magunkhoz véve nekivágtunk a nagy sivatagnak.

A Danakil sivatagban.

Pont délben állítottuk meg autónkat egy végtelen sivár pusztaság kellős közepén. A nap borzasztó hévvel tűzött a fejünkre s bár parafa sisakunk keményen állta a perzselő sugarakat, mégis bágyadság vett erőt rajtunk. Lehangothságunkat fokozta még a teljesen kihaltnak látszó vidék, hol az életnek a legcsekélyebb nyoma sem látszott. Még csak egy fa sem volt a közelben, melynek árnyékában megpihenhettünk volna.

Méltán kérdezhetitek kedves olvasóim, miért jöttünk hát ilyen elátkozott helyre?

Azért, mert itt található még

nagy számban a legszebb antilopfaj, a kardszarvúantilop (*Oryx beisa*), melynek az elejtése rengeteg fáradságba kerül s így a majdnem méter hosszú szép egyenes szarva egyike a legbecsesebb vadász tróféáknak. Ilyenkor délben rendszeren meghúzódnak, fekszenek e szép állatok, azért a mai nap már meg sem kockáztattam a rájuk való vadászatot.

Éste magamhoz hívom szomáli kísérőink közül a messze földön híres sasszemű vadászt, Alyt.

— No, Aladár — mondom —, holnap korán-korán, még sötétben elmegyünk „szalát“ lőni. Velünk jön az én boyom még még egy szomáli. — Megértettél?

— Meg.

— De aztán vigyázz, el ne aludj és tégy ki magadért, mert holnap én egy szót sem szólok a vadászathoz, te fogsz csinálni mindent. Tudod, rólad akarok írni a magyar cserkészeknek, azoknak a fiúknak, akik sátorban laknak és ezer mesterséghez értenek. Ők még a Haonache-folyón

Pihenés egy kies oázis pálmái alatt.

is átkelnének esős évszakban kötélhídon. Ha jól viseled magad, akkor a te képed is belekerül e könyvbe (Magyar Cserkész.) Mehetsz.

— Kissé türelmetlenül aludtam és vártam a reggelt, de úgylátszik Aly barátom is, mert már két órakor ott kiabált mellettem: Nuszé (uram) menjünk, már későn van, mindjárt dél lesz. Természetesen a pokolba kívántam, amiért végkép elrontotta álmomat. Többé nem bírtam elaludni.

Négy óra lehetett, mikor a megbeszélt terv szerint elindultunk. Én egyáltalán nem törődve semmivel, mentem a vezető után.

Amint világos lett, Aly hangosan olvasni kezdett a természet nyitott könyvében: Itt tehén antilop járt tegnap este, nagyon sok, egy sánta is volt köztük, meg sok kicsi borjú. Emitt meg ép most néhány gasella legelt, itt lesznek még valahol a kzelben. S tényleg, pár perc múlva rájuk is akadtunk. Egész közel mentünk el mellettük, de nem lőttem rájuk, nehogy elriasszam az Oryxokat.

— Most — suttogja Aly s mutatóujját szájára illeszti, jeléül, hogy észre vett valamit. Ő már látta az előttünk levő mély szakadást és tudta, hogy lesz ott valami.

A szakadék szélére érve meglapultunk és figyeltünk minden neszre. Egyszer csak az egyik kanyarulatnál megjelenik egy hatalmas kudutehén, majd utána még vagy tíz darab. Fegyveremet készen tartva vártam a szép, csavarodott szarvú bikát, de biz az csak nem akart jönni. A tehének pont felénk tartottak s már attól féltünk, szelet kapnak, mikor végre előjött a basa. De sajnos, egészen fiatal, gyenge szarvú bika volt s így rá sem lőttem.

Kissé lehangolt az eset, de aztán vigasztaltam magam, hogy estig még hosszú az idő, addig jöhet még valami nemesebb vad is a puskacső elé.

Elhagyva a szakadékot rengeteg gazellát meg tehén-antilopot találtunk. Majd 3 óriásinak látszó állatot fedeztünk fel a láthatáron.

— Mi az? — kérdem.

— Madame kudu (értsd: kudutehén) — mondja lemondólag Aly.

— Ugylátszik, ma elkerül minket a szerencse.

— Allah tudja mit csinál, ha akarja elébünk küldi, amit akarunk.

E rövid párbeszéd után szótlanul mentünk tovább vagy félórát, mikor felcsillan Aly szeme s örömmel mutatja a nyomokat.

— Mint a fű, annyi „Szala” ment erre. Hopp!

Varacosk disznó.

Nézd ott vagy 200 darab van, egy része áll, a többi fekszik.

— A szemed mindenit — gondoltam magamban —, hogy lehet az, hogy te már látod, én meg távcsővel is alig bírom felfedezni őket.

Most jött azután a kemény dió. Lőtávolnyira jutni, ahol semmi fa, sem más fedezet sincsen, kissé nehéz, sőt majdnem lehetetlen dolog; őszintén szólva, reménytelennek találtam a helyzetet, de nem szóltam semmit. Aly is csak a bubját vakargatta, de látszott rajta, hogy tervezget valamit.

Pár percnyi gondolkodás után felugrik és megindul, mintha csak kergetné valaki. Mivel rossz szelünk volt, előbb nagy kerülőt csináltunk. Mikor egy kilométerre lehetünk, kísérőinket elhagyva, kezdődött a nehéz feladat.

Mélyen lehajtott derékkal haladtunk néhány száz métert. Itt leültünk kissé pihenni, azután négykézláb, leopárd módra kúsztunk előre a fű között.

Amint így haladunk, Aly hirtelen megtorpan s a következő pillanatban nagyot szökkenve hátrafelé ijedten súgja: Zando (kígyó.)

Akkorára már én is észrevettem a pápaszemes kígyót. Alig egy méternyire lehetett tőlünk. Fejét szélesre fújva sziszegett felénk s testének felsőrészét S alakra görbítve támadó állásba helyezkedett. Ennek már a fele sem tréfa, ha véletlenül valamelyikünkre veti magát, akkor mehetünk az örökös vadászterületekre.

Viszont megölni nem akartuk, hogy a lövéssel el ne riasszuk az oly sok fáradsággal becserkészett antilopokat. Azért inkább szép lassan visszahúzódtunk.

Erre a kígyó haragja lecsillapodott, szépen odébbállott, mi meg folytattuk utunkat.

Én szerettem volna megállani s bízva puskámban, leadni a biztos lövést, de Aly még közelebb akart jutni.

Az őrt álló bika gyönyörű alakja, mint a szobor állt előttünk, látszott rajta, hogy nem vett észre minket.

Vagy 250 méterre lehetünk tőle, mikor végre megszólal Aly: pihenjünk egy kicsit, aztán löj. A lövésre biztosan erre fog-

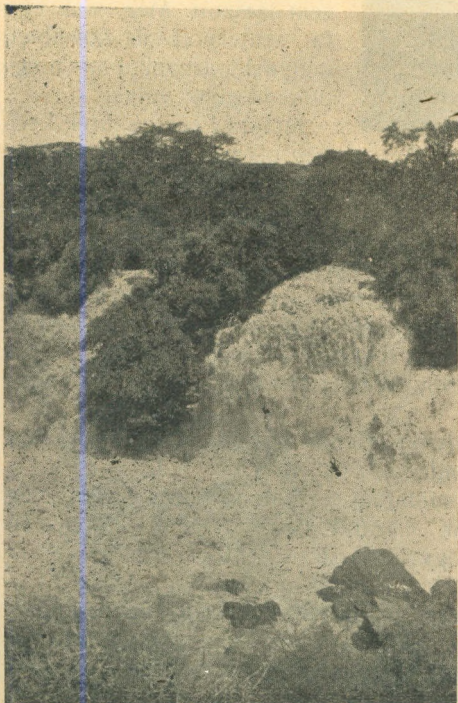
nak menekülni szél ellen s akkor még löj középük.

Ugyszólván nem is hallottam, mit mesél, csak a szép állatot figyeltem. Mihelyt kissé lecsillapodtam, céloztam s vigyázva meghúztam a ravaszt. A durranás után tisztán hallottuk a golyó becsapódását.

— Megvan — ordított Aly. — A hatalmas állat majdnem helyben ma-

A „Magyar Cserkész” az afrikai sivatagban — hűségese szórakoztatónk.

A Haonache egyik vizesése, amelynek közelében táboroztunk.

radva inogni kezdett s aztán felbukott.

A lövés zajára vagy ötven méternyire fölünk nagy robajjal vágatott egy kisebb csapat. Célba vettem a vezérállatot s a következő pillanatban már élettelenül terült el.

Aly pár ugrásal mellette termett és elvágta a nyakát. Majd mint egy örült, véres késével hadonászva ordított és ugrált körülöttem örömben.

A lövésekre egy-kettőre ott teremtek kísérőink. A nyúzást elvégezve irigylésre méltó étvágygal bekebeleztek néhány kiló gőzölgő friss húst. Én meg is feledkeztem az evésről, ellenben a kulacsom tartalmát lassacskán fenéki ürittem.

Hazafelé menet sikerült még egy kis Oryx borjút — mely nem bírta követni az anyját — elfogni. Addis-Abibaba érve feleségem vette pártfogásába s most boldogan ugrándozik az udvarunkban. Mindjárt az első nap megszokta a cuclit, a jó bánásmódot

Itatják a Lacit. A kicsike 3-4 üveg tejet is megiszik naponta.

és a sok cirógatást, melyben minden ismerősünk, aki csak látja, részesíti. A fogságban, mint ez már egy kultúrlényhez illik, Laci nevet kapott s már messziről szalad az emberhez, ha néven szólítják. Egyelőre, míg megnő annyira, hogy elbírja a hosszú tengeri utat, dédelgetett kedvence marad Addis-Abebának. Jövő tavasszal azonban ő is útra kel a nagy transzporttal és lehet, hogy ép a budapesti állatkert lakója lesz.

Mert bizony az én házam udvara sokszor különösen fest. Nem ritkán találhatni itt olyan állatokat, amelyeket ti odahaza csak az állatkertben láthattok. Ha tudnám, hogy érdekel benneteket az én „háziállataimnak“ élete, szokása s nem egy csínytevése (mert majom is akad néha a Gajdácsportán), szívesen írnék azokról.

Csak egy levelezőlapon írástok meg Kálmán bácsinak, hogy az afrikai életből mire vagytok kíváncsiak.

A HÓ.

A sielőnek meg kell ismernie a havat és alkalmazkodnia kell hozzá, előkészülettel, technikával. (A sielő másodosztályú cserkésznel hozzátartozik a „természetismeret“ és „megyfigyelés“ c. pontokhoz.) Mert különben a hó hideg, kegyetlen és bosszúálló.

Ha leesik az első hó, figyeljük a hőmért. Ha odáig erősen fagyott, kemény a föld, hideg van és szép pelyhekben havazik, laza pehelyhavat kapunk — sok kell belőle, ha sielni akarunk rajta. Ha viszont sok van, még sível is térdig süppedünk belé. Telemark való hozzá, meg támasztott ívelés.

Ha apró szemecskékben jön az áldás, kitünő porhó lesz belőle. Már kevés is elég a sieléshez. Öröm benne a krisztília. De ha mély és növekszik az ellenállása, támasztott krisztília, további fokozatokon telemark és támasztott ívelés biztosabb.

Nagyon sokszor azonban a tél havas esővel köszönt be, amely lassanként meg át havazásba. Nedves, ragadós lesz ez a hó, nagy csomókban rákapaszkodik a sí aljára. A sí gazdája toporzékol, jól előredűl, mire a ravasz hókolonc hirtelen lemarad, a sí megugrik, hogy a következő pillanatban újabb koloncot vegyen fel, amely komplikált művelet következményei könnyen eltalálhatók. Ugyanezek a jelenségek lépnek fel, ha a nap kezdi felolvasztani a hó felső rétegét. Persze ívelésnél a krisztíániáról szó sem lehet, csak támasztott ívről.

Ha a nedves pehelyhó megfagy, igen jó rajta a sielés; kevesen a krisztília, mélyben a támasztott ív, telemark és harántugrás.

Viszont ha a naptól megolvasztott hó fagy meg, alkalmunk nyílik a kérges havak (Harsch) különböző fajtáit végigélni. Az egyiknél a kéreg rögtön beszakad, mielőtt rámegyünk. Ez nem valami gonosz dolog; bátor ráhajlással, megszokással épen úgy élvezi az ember, mint más havat. Erős láb megbírja benne a krisztíániát is. A másik fajtája egyszerű rámenésnél megbírja ugyan az embert, de kisebb rázkódásnál rögtön beszakad, a sí pedig alámegy a kemény kéregnek és nem képes belőle kiszabadulni. Lapos, kifutós lejtőn zárt térdekkal, mély guggoló helyzetben, meredekebb lejtőn harántugrásokkal, cikk-cakkban győzi le az ember ezt a kezdők számára nagyon kellemetlen hóféléit. A harmadiknál keményrefagyott hóval van dolgunk, amely nem szakad be a sielő súlya alatt. Ha nem sima, csillógó-jegesre fagyott, úgy a legszebb és legkényelmesebb krisztíániarendületekre ad alkalmat, bár eleinte kényelmetlen megszokni az erős rázást és a szilárd bokatartást. Ha viszont szél fújta keményre, sokszor kellemetlenül fogja a sít.

És így mehetnének tovább a többi fajtákon, az átmeneti alakokon, amelyeket nem lehet írásból megtanulni. Oda figyelem, tapasztalás kell, amit minden sielő cserkész magának szerez. És még egy: technika. Nemcsak telemark balra, krisztília jobbra, hanem szorgalmas munkával megszerzett fölény a kezdetben alattomos és idegen, de később szívesen engedelmes hó fölött.

R. B. 25. Sz. Imre.

ÁLLÍTSUNK KARÁCSONYFÁT A MADARAKNAK!

Karácsonykor a Szeretet nevében össze szoktak jönni a cserkészek s a parancsnok úr ilyenkor a szeretetről beszél. A cserkészek föllelkesülnek ennek a mindennél nagyobb érzelmeknek a melegétől. Gondoltok-e a barátságos, fűtött otthonban arra, hogy valamit tenni is kellene a szeretet jegyében? Hiszen ott künn kemény hideg, nyomorúság, inség van, Hallga! Mintha kocognának az ablakon. Csakugyan: egy kis cinege. Gyönyörű szemecskéje olyan kérően néz, de azért most is pajkos eleveniséget árul el. Különbözik nem is mert volna kopogtatni. Pedig ezt, ha néha szokott kapni valamit, bizony megteszi. Csodálkozik, hogy elmaradt a járandóság. Hát ne maradjon el! — Mikor a karácsonyi összejövetelre mentek, vigyetek magatokkal egy-egy marék magot, madáreleséget, szalonnadarabkát, bőrkét stb. A Magyar Cserkész nov. 15-i számában megtaláljátok, hogy mit szeretnek a madarak. Aztán szórjátok megfelelő védett helyen a földre, kötözzétek fákra a táplálékot annak a nevében, akit ezen a napon küldött a földre az isteni Szeretet. — A pótlásról pedig ne feledkeztek meg később sem.

Kedves megoldás az is, ha a lefosztott karácsonyfát az olvasztott fagyúba ágyazott és. meg folyékony madáreleséggel leöntjük s mikor az esésig a túlevek közé befagyott, cserépbe vagy földbe ültetve szabadba állítjuk az „etetőfát“. Ha díófüzérrel, függő hájdarabokkal stb. feltűnővé tesszük a fácskát, hamarosan tele lesz a legbájosabb madárnéppel és sok gyönyörűséget szerez azoknak, akik érzékkel bírnak az ilyen élvezetek iránt. Állítsunk hát ilyen módon karácsonyfát a madaraknak is!

Az eféle karácsonyfa elhelyezésére a parkokon, cserkésztelepeken, kerteken, erdőszéleken stb. kívül igen alkalmasak pl. a temetők, kórházak kertjei, ahol a csipegető madárság talán legkevésbé van háborgatásnak kitéve, másrészt pedig vonzó viselkedésével üditően is hat, talán épen olyan helyen, ahol erre legnagyobb szükség van. Minden községben elvállalhatnák az ilyen területek etetőkké való felszerelését a helység cserkészcsapatai megfelelő megosztással.

A téli táborok, örsvezetői tanfolyamok s az általános csapatmunka programjából a madáretetésnek nem szabad hiányoznia, már azért sem, mert itt nyílik a legjobb alkalom a cserkész-természetismeret sokoldalú kiegészítésére is. Próbáljátok csak meg!

Fromm Béla. (50. 5)

Sajtóhibaigazítás! Dec. 1-i számunk 424. oldalán, a madár-
védelmi cikkben tévedésből nemcsak az üveges ablakettetőt
szedték „üveges“-nek, hanem a verébmentes süveges etetőt is!

Az esztendő majdnem minden ünnepnapjához hozzáfűződik a nép valamilyen szokása, játéka vagy babonája. *Ujévkor* a regösök járnak házról-házra a maguk különös énekével, *február 3-án* az iskolásgyermekek mondják el Balázs püspök történetét; *április 23-án*, szent György napján a tavaszi örömmünnep s a Pilátusverés járja; *Nagy-péntek* hajnalán megmosdik mindenki, ha egészséges akar lenni egész esztendőben. *Husvét* szokása a locsolkodás és a himes tojás ajándékozása, piros *pünkösöd* napján királyt és királynőt választ a falu népe. *Iván napján* tüzet rak a fiatalság és átugrál rajta, éjszaka égő fáklyákkal futnak a mezőre s lesik az arany páírá (páírány) virágzását. *Mihály napjának* előestéjén pásztortüzek gyulnak ki a hegyek oldalán; december 6-ika *Mikulás napja*, 13-án, *Luca napján* „kotyulni” járnak a gyerekek. Végül mindezeknél sokkal gazdagabb a *Karácsony* ünnepén ismert népies szokások és babonák száma. A *betlehemi játékokról* most nem is akarok beszélni, ezt úgyis jól ismeritek és a Magyar Cserkész tavalyi karácsonyi számában közöltünk is egyet teljes szövegével. A karácsonyi babonák és szokások óriási tömegéből szeretném csak itt a legérdekesebbeket felsorolni.

A legkülönösebb babonák közé tartozik kétségkívül a *Luca széke*. Különösen hazánk nyugati részein ismerik. Olyan székek, melyet 13 határ, 13 fajta fájából, 13 napig faragnak s 13 darabból áll. A faragást Luca-napjának (dec. 13.) előestéjén, éjjelkor kell kezdeni és karácsony előestéjéig mindennap csak egy vágást szabad tenni rajta. A 13 fából kifaragott ülőke tehát december 24-én készül el s az éjjeli misére hívó harang megkondulásakor ütik bele a negyedik lábát. A templomban a tulajdonos fehér krétával kört rajzol maga köré, hogy a boszorkányok meg ne támadhassák. Mikor a nagymisén a pap felmutatja a szentséget, a székre felálló ember megláthatja, kik a boszorkányok a templomban. Ilyenkor ezek kénytelenek elfordulni s így megmutatják arcukat. Ha sokan vannak, még a szarvaik összekoppanását is meg lehet hallani. A boszorkányok tudják, hogy ilyenkor megleshetik őket, ezért ha valakit meglátnak, rátámadnak, kirántják a bűvös körből vagy rálesnek és széttépik. Egy Győr melletti faluban egyszer megtörtént, hogy egy huszár képzelődésében ilyenkor kirántotta kardját s összevagdalta a szomszédját. Akit a boszorkányok nem vettek észre, a széket gyorsan ruhája alá rejti s a mise után hazafut vele. Jaj neki, ha útközben vissza mer tekinteni! Otthon azután az előre befűtött kemencébe dobja bele a széket. Ezért nehéz a Luca széket megtalálni, a *Néprajzi Múzeum* számára is alig tudtak egy-két darabot összegyűjteni.

Amilyen időjárás van a Luca napjától karácsonyig terjedő napokon, olyanok lesznek a következő év hónapjai. A boszorkányok elkerülik azt a házat, melynek ajtajára Luca napján keresztet rajzolnak. Ne varrjon ezen a napon az asszony, mert nem fognak tojni a tyúkjai. Aki Luca napján fokhagymát eszik, egész éven át nem fog fájni a foga.

Karácsony este tudhatja meg a leány, férjhez megy-e a következő esztendőben s ha igen, ki lesz az ura? Se szeri, se száma az erre vonatkozó babonáknak. Luca napjától karácsony estéjéig hordjanak a leányok jobb hónuk alatt egy almát, naponként legalább egy órán át. Karácsony estéjén menjenek ki s behúnyt szemmel vágják azt ketté. Ha a két fél egyenlő, férjhez mennek, ellenkező esetben nem. Ha tudni akarja a leány, ki lesz a jövődöbelije, tegyen karácsony estéjén minden ételből egy csipetnyit dióhéjba, ragassza azt össze mézzel és tegye vánkosa alá, éjjel álmában látni fogja őt. Mikor a karácsonyi kalács sült, a leányok kikapnak egyet a kemencéből, az utcára futnak vele s ott felbe szegik. Azután körülnéznek: ha férfit látnak meg először, férjhez mennek egy éven belül, ha asz-

szonyt, pártában maradnak, de ha három férfit látnak meg egyszerre, meg fognak halni. Mikor éjjeli misére mennek, mákos gubát tesznek a szenteltvíztartóba, hazamenet kiszedik onnan, akinek nem jut, az nem fog férjhez menni. Három papírszeletre ráírják egy-egy legény nevét, a papírt téstába sodorják s forró vízbe dobják; akinek a neve először kerül a víz felszínére, az fogja öket elvenni. Almát hámoznak, de vigyáznak arra, hogy a héj egészben megmaradjon, azt azután a hátuk mögé dobják s amilyen betűalak képződik a földre esett héjből, olyannal fog kezdődni a kérésük keresztneve. Éjjelkor kimegy a leány a tyúkölhöz s azt megdöngeti. Ha kakas szólal meg először, férjhez megy, ha tyúk, nem.

Nagyon érdekes *karácsony- és szilveszteresti* szokás az *ólmöntés*. Ólmot olvasztanak s azt örökölt kulcs karikáján keresztül hideg vízbe öntik. A kihűlt ólomtömeg alakjából próbálják azután a leányok megfejteti, mi lesz a jövődö férjük foglalkozása.

Megtudhatja a gazda karácsony estéjén, milyen lesz a következő éven a család egészsége, szaporodni fognak-e a jószágai, bő lesz-e a termés? Aki karácsony estéjén poharat tör el, nem éri meg a következő karácsonyt. Ha *Aprószentek* napján esik az eső, gyermekek fognak meghalni, ha borús idő van, betegek lesznek. Karácsony estéjén ne álljon fel az asztaltól a gazdasszony, mert rosszul fognak tojni a tyúkjai. Este lencsét főznek s mikor hazamennek az éjjeli miséről, bemázolják vele a gyümölcsfákat, hogy jól teremjenek. Olyan fát, mely nem hoz jó termést, fejszével meg kell ilyenkor kopogtatni s azt kell mondani: „Fogsz teremni, vagy nem? Ha nem, kiváglak!” A fa biztosan gyümölcsöt fog hozni. Aki karácsony estéjén almát magostól vág ketté, egy éven belül meghal. Minden családtagnak mézet kap tányérjára, s mielőtt megennék, keresztet mázolnak vele mutatóujjukkal a homlokukra. Akinek a méze lefolyik, az nem éri meg a jövő karácsonyt. Midőn almát esznek, kicserélik a falatokat egymással, hogy a következő esztendőben ismeretlen utakon el ne tévedjenek. A karácsonyi kalácsot legjobb körtefa tűzénél megsütni, a hamut káposztapalánta alá kell hinteni, hogy le ne rágják a hernyók. Aki először érkezik meg az éjjeli miséről, nézzen be a kulcslyukon; ha koporsót lát a házbán, valaki meghal a családtagok közül. Karácsonykor minél több kalácsot kell az asztalon hagyni, hogy bő legyen az istenáldása. Keményrefőtt borsót hintenek el a szobában, másnap beterelek oda a tyúkokat; ahány borsószemet megeszik egy tyúk, annyi tojást fog tojni a következő esztendőben. Aki az éjjeli mise után puttonyból iszik vizet, az sokáig bírja majd ki a szomszúságot. A vacsora morzsáit az ablak alá szórják s azt hiszik, hogy abból kis virágocskák fognak kinyílni. A karácsony estéjén született gyermekből szerencsés ember lesz. Az ünnep első napján nem szabad a szemetet kivinni, hanem lapáton a szobában kell hagyni másnapig. Az alma- és dióhéjakat egy zacskóban az ágy végébe kell tenni. Ha kidobnák, akkor a következő év szerencséjét is kidobnák vele. Az éjjeli misén az oltár felé diót dobálnak, hogy a zajtól a pásztorok felébredjenek és a néppel együtt örvezzenek. Ha a leány karácsonykor vízzel telt tányérba három piros almát tesz s mise után a vízben megmosdik, egy almával pedig az arcát megdörzsöli, az arca egész éven át piros lesz.

Ime, egy csomó abból a tengernyi babonakincsből, amelyet a nép köréből lelkes gyűjtők összeszedtek. Nem azért közöltük ezeket természetesen, hogy talán ti is higgyetek bennük, hanem, hogy megismerve őket közeledjete ahhoz a csodálatos valamihez, amit népléleknek neveznek s amelyet bizony — különösen városiak — alig-alig ismerünk.

ordos László.

A LEGÉSZAKIBB PAP.

A szerző a világháború alatt, mint honvédtüzér-főhadnagy, 1916–17-ben két tanulmányt tett az északi, a katolikus Albániában, ma Európa legifjabb királyságában. — Ennek az országrésznek, a Malcjanák (rlegyvidék) legészakibb törzse a Thethi (olv. szeszi, de selypitve), montenegró szomszédságában. Thethi törzsének főhelye Nrejai.

Padre Nik Kola, franciskánus, szegény, mindig jókedvű, tág- és sokszobás lakása van Thethi főhelyén. Három falu, összesen kb. 120 házzal és 950 lélekkel tartozik hozzá. Egy ideálja van: iskolát szeretne nyitni, hisz több, mint 60 gyerek tanítódnék benne. Forradalmi gondolat e hegyvilágban, ahol tán kétezer év óta most először kell írás anhoz, hogy valaki útrakelhessen! A török időkben szó se lehetett itt kultúráról, mert erre a vidékre, mely félnapi járásra van a mai montenegrói határtól, a négyszáz éves megszállás alatt egyetlen egyszer be nem tette a lábát a török hódító. A férfinépségnek egyetlen feladata volt; megvédeni a függetlenséget, a törzsi birtokot, fegyverrel a kezében. S íme, alig egy éve múlt a mi megszállásunknak és a papjuk ily reformot mer pedzeni! Ez is erősítette bennem a benyomást, hogy ez az albán hegyvidék, melyet csendőrségünk és többnyire magyar hadtápszólóaljaink által teljesen megszállva tartunk, kétezeréves érintetlen kultúrátlansága alkonyán áll. Szeretném megrögzíteni, a maga őstermészeti állapotában, mielőtt külső behatások az ismert kultúrfokra hozzák. Egy öntudatlanságban alvó népet ébresztgetett a pap a tervével, iskolát, fegyelmet szeretne bevinni oda, ahol a zabolátlanságot becsülték eddig s ahol minden ház külön állam az álamban.

A pap körül minden eredeti, csinos. A lakásánál csak az erkélyéről kínálkozó kilátás szebb. Erkélye itt úgyszólván minden háznak van, mert mindenik emeletes, lenn az istállók és kamrák, fenn a lakószobák számára. Ez a kulrendszer. A pap erkélyével a legvadabb karsztos magashegység, a Bjeshka e namuna (= átkozott hegylegelő), és a Via Zagoras—Mali Radohias és Harapit-sorozat egytől-egyig kétezeröttszáz méteren jóval felüli mészkőóriásai néznek farkasszemet.

Nagy szívéllyességgel tessékel befelé és leültet egy akkora törökös karosszékre, amelynek deszkája egy arasznyira van a földtől. Majd melléje ülök, amint vigyázva ráereszkedem.

— Cigaretta! — kínál vigan. Félkézze sodorta és úgy hajtja hozzám.

— Tűz! — hangzik a második vezényszó és egy füstölgő bunkót dörzsöl az orrom alá. Sértés rá nem gyujtani.

— Forró fekete! — kurjant újra és — óh jaj! — megkínál kávéval. Addig nem is lehet egy szót se szólni, amíg meg nem itta az ember.

De én láttam a kívül-belül kormos üstöt, láttam, ahogy ujjnyi réteg pernye tette zafatosabbá, láttam, hogy fújta a nyílt tüzet és csúfolt meg minden tisztaságot.

— Ugye, kitünő? — kezdte a beszélgetést, mire „kicsire nem nézünk“ elvvel hamar nyeltem egyet belőle és csakhamar sikerült a tűzhelyre kiöntenem a többi.

A völgy a leggyönyörűbb, legegészségesebb nyaraló-

hely volna, ha nem kellene három napig gyalogolni, míg az ember eléri. Nyolcszáz méter magasságban fekszik a helység, széles, termékeny völgyben, a legforróbb nyáron is kellemes hőmérséklettel. A tengerpart vidékein az éjjel maga a gyötrelme a nagy meleg, a maláriát hozó anofelesz szúnyog és a rengeteg egyéb állatka miatt. Itt estétől- reggelig alszik az ember.

Hat óra a paplaktól a montenegrói határ! De ha ők azt mondják, hat óra, bátran lehet kilencet számítani, mert az albán, mint a macska surran végig a hegyeken és különösen felfelé nagyon bírja. Nyáron Thethi egész környéke csodaszép, egészséges és a pap, aki nemrég jött ide, gyermekesen örül minden őjrjárásnak, túrának, melyhez csatlakozhatik; a templomi elfoglaltságától ugyan ráér.

A szegénységet nem kell külön megfogadnia, mert, ha előbbi állomáshelyéről néhány állatot nem hozott volna és a csendőrsünk lisztel, miegyébbel nem segiténé, itt akár éhen halhatna a híveitől. A paróchia napi összjövedelme nem ér meg öt krajcárt. Ajándéknak se híre, se hamva, ellenben a szegények elvárják, hogy „a templom“ (kisha) segítse őket. Ceremoniáért, temetésért stb. semmit a világon nem fizetnek.

Mikor megkérdeztem a prishtit, aki egyébként szorgalmasan tanul németül, miért nem szab valami olcsó taksát a funkciókért, nevetve felelt:

— Akkor nem jönnének többé a templomba!

Magában morogta hozzá, még mindig mulatva az én furcsa eszmémen:

— Tán még az a lélek is elkárhoznék, akit pénzért temetnék el.

A törvény szerint járna neki a tizes, de ha a csendőrség be nem hajtáná, felkopnék az álla tőle.

Musk-háton a határra indulunk a Qafa Pejs-en át. Qafa albánul nyak, ugyanaz, amit a németek szeretnek Kjaffalakban írni. A q azonban kj-vel nagyon szegényesen van visszaadva, a németek azért használják, mert abc-jükből nem telik jobban. A magyar tökéletesen vissza tudja adni e mássalhangzót a ty-vel: tehát a helyes fonetikus írásmód tyafa = hágó (a hegy nyaka). A Pejs-hágó lábához egy óriási törmelékhangón át lehet jutni.

A beszállás előtt pihenőt tartunk.

— Mennyire becsüli a hágót? — kérdem az albán útmutatótól — elérjük a mi hegyi lovunkon, a mushkon 40 perc alatt?

— Gyalog is felmegyek 10 perc alatt.

— De én azt a meredek falat gondoltam ott a serpentin végén.

— Én még feljebb gondoltam, a hágó gerincét.

— Adok egy forintot, ha megteszi.

Kola tisztelendő úr bele-szólt:

— Gyergy a vidék leghíresebb hegymászója és képes megtenni.

— Nos, itt a forint akkor.

— Nem úgy — szólt Gergy, — felmegyek, lejövök, kapok forintot. Ingyen nem lehet.

Ej, milyen kevély gavallérra akadok itt a 3000 méteres vadvidékeken!

Füstölgő bunkót dörzsöl az orrom alá.

Még körül se néztünk, már Gyergy magasan járt és valósággal futott fel. Kilenc perc alatt felülről lobogtatta kalapját. Hiába intettünk, csak várjon ott meg, lejött és mindjárt újra indult velünk. Az első út „élvezetből“ volt, most azonban „szolgáltatilag“ jött. Bizony, a becsület terén sok európai tanulhatna itt!

Mikor már rég megesik a szívem a lihegve, fújva kapaszkodó muskon, a pap még vigan döngöli a musk oldalát és rendületlenül erősíti, hogy íme, ott az a fal, azon is felmenne muskháton:

— Arra való! — kurjantja vigan és nagyokat döf bűnkőjával a musk bordái közé.

Fenn a Fusha e Rudnices legelőn egy malcor pásztor meghív éjjeli szállásra és vacsorára. Gyenge kis „kutye“ a szállása (kuge = sztina = Almhütte = hegyi pásztor-kunyhó), de tűz ég benne, hát elfogadjuk. Ahogy bemennénk, a másik oldalról, észak felől, a most montenegrói Vunsajból a Ropajani-völgyön át négy mohamedán férfi vendég érkezik szintén az ünnepre. Sh' Prenna ünnepe volt, egy pogány szenté, kinek kultuszát a kat. egyház a pogány illirektől átvette. Nálunk a július 26-i Szent Anna ünneppel állítható párhuzamba az ünneplése annál inkább, mert ők is július 25-én ünneplik az előestéjét. Sh' Prenna neve használatos Shen (szent) Prenna, Sline Prenna alakban is; kiléte és átszármazása a pogány mitológiából nincs tisztázva, a kat. egyház a nevét Venerandának magyarázza.

Mikor a pap meglátja, hogy leszálnak lovaikról és betérni készülnek, mint egy zsákmányát féltő vad lihegi, egészen kijöve a sodrából:

— Van-e írásuk a határ átlépésére? Le kell kergetni őket! Azonnal vissza kell térniök!

Én arra gondoltam, hogy mi mennyi fáradsággal kapaszkodtunk fel és bizony sajnáltam a négy crnagore albánt, aki vendégbarátságra és mindenekelőtt meleg tűzhelyre számított, s most, ha nincs írása, visszabotorkálhat haza a hűvös éjszakában.

A csendőrőrmester, aki néhány emberével kísért, volt hivatva eldönteni a kérdést. Valóban nem volt papírosuk, valóban vissza kellett fordulniok a nyírkos, ködös éjszakába. A csendőrőrmester, szigorú utasítása szerint, mást nem tehetett, mint azonnal visszaparancsolni a rosszkor jött vendégeket. Én hallgattam, a pap arca meg földerült és most már vigan invitált bennünket a kunyhóba. Azaz kunyhókba, mert mire közeledtünk a hegyoldalhoz, egy egész pásztortelep bontakozott ki. Hogy senkit meg ne sértünk — az albán roppant büszke és szíves vendéglátó gazda —, a pap végigjárta a kutyékat, mindenütt elhelyezett egy-két embert és velem, meg az őrmesterrel a főgazdához tért be:

— Most ők ülnének itt és ennék a jó tejes húst — mondta később elégült arccal.

Másnap délben érünk haza... Délután haldoklóhoz

hívják a szomszéd faluba, melyen délelőtt áthaladtunk.

— Miért nem délelőtt szóltak, mikor átmentem a falun, most csak holnap mehetek.

De igaz is, hogy rövidre kell fogni a híveket. Hálát, adományt, fizetséget hírből se ismernek, de nem is akarják megismerni. A tized behajtásáért még haragszanak, ellenben őket a papnak bármikor testileg-lelkileg segítenie kell. Itt más út nincs, minthogy a pap vagy csodatévő apostol, vagy kurtára fogja a híveit.

Az én kedves papom csak az utóbbi lehetett.

A kultúra után való vágy kiolthatatlanul él benne, de amíg dolgozni tud, vagyis amíg törődött vagy huzamosan beteges nem lesz, innen ki nem jöhet, még évi pár hét szabadságra sem. Könyveit Shkodrában, a szülői ház padlásán tartja, mert hiszen, ha áthelyezik, nem tudja a hegyeken átcipelni... csak musk-háton hurcolkodhatik.

Búcsúzóul az én nagyrabecsült barátomtól, aki a sors töviseit oly megadó keresztényi alázattal és gyermeki kedéllyel viselte, aki vig bölcs volt filozófálás nélkül, két esetet beszélek el.

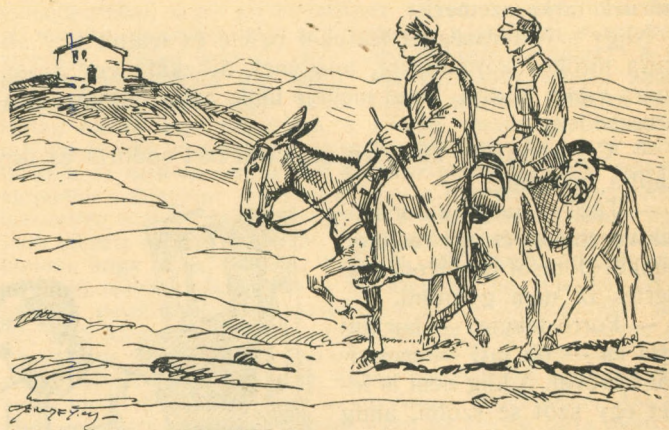
Mikor megkérdeztem, hogy szívesen mászkál-e ennyit a járőrökkel, kik néha három-négy napot töltenek a hegyeken, mosolygott:

— Nagyon szívesen, hisz amíg önökkel vagyok, van mit ennem...

Mikor megkérdeztem, miért vigyáz annyira rá, hogy albán emberrel szemben úgy köszöntésre, mint fogadásra más köszönést ne használjon mint a „Zeodat Jesu Krishti“-t, holott velünk szemben a rendes „Tu n' giat jéta“ (hosszú életet!) formát használja, megint mosolygott:

— Ha albán embert másként köszöntenek, azt mondaná rólam, hogy rossz pap vagyok, mert nem is dicsérem a Jézust, már pedig ki dicsérje, ha nem a pap?

Meleg szobában elhelyezett karácsonyfánk alól meleg üdvözlötet küldök Padre Kolának. Az ő völgyéből télen 4—5 hónapig nem lehet kimozdulni. *Temesi Győző.*

A CSERKÉSZNAPTÁR

gazdag tartalommal, már megjelent. Cserkészfíúk számára ez a **legjobb naptár az 1929. évre**, mert benne van minden legfontosabb adat, amire egy eleven cserkész-életet élő fiúnak szüksége van.

Ingyen kapja meg minden cserkész, aki egy fél esztendőre, tehát legalább 1929 július 1-ig előfizet. — Azoknak is joguk van a naptárhoz, akik számonkint vásárolják lapunkat, de rendszeresen megvásárolják. Ezek a **bizományosoktól kapják meg naptárunkat.**

Siess előfizetni a Magyar Cserkészre, mert ha a naptár elfogyott — pedig nagyon fogy —, akkor az előfizetőknek sem lesz módunkban ajándékolni. **Az előfizetők azonnal megkapják a Cserkésznaptárt.**

ELKÉSETT A BANDI.

A nagy cserépkályha barátságos meleget árasztott Szentimrey táblabíró dolgozószobájában. A nehéz, sötétzöld függönyök letompították az utca zaját s a decembervégi délután dermesztő hidegének minden kellemetlen hatását kizárták az előkelő egyszerűséggel berendezett szobából. A kályha előtti puha szőnyegen szabályszerű cserkész öltözetben ott hasalt Bandi, a táblabíró „nagy” fia, állát a két tenyerébe támasztva. Előtte könyv feküdt, melyre a földre állított, sárga selyem-ernyős íróasztal-lámpa árasztott világosságot. Vakáció volt s Bandi a karácsonyt váró kis testvérek zaklatása elől menekült ide a „szentélybe”. May Károly „Karácsony”-át olvasta, azaz hogy nem is olvasta, hanem valósággal falta a sorokat, kipirult arccal, kidülledt szemmel. Pedig ki tudja, hány-szor olvasta már...

A westman-ek, rézbőrű harcosok, grizzly-k és nuggetek világából az ingaóra dallamos, lassú ütése zökkenett vissza a valóságba. Talpraugrott.

— Háromnegyed hat? Kutyafékom, de eljárt az idő! Még nem is uzonnáztam — és hatkor karácsonyfa-ünnepély van az otthonban!

A könyvet a heverő alá dugta, a lámpát a helyére tette és eloltotta, a Mamától sebbel-lobbal elkérte a közös teához szánt harapnivalót — s máris az utcán látjuk, amint gallérjába burkolózva mérsékelt sebességgel loholt a jeges járdán az otthon felé.

— Csak csigavér! — nyugtatta meg saját magát. Hat és fél perc a menetidő és még van tizenegy. Csak halvér! De azért kilépett, mert még eddig nem késett el semmiféle cserkész-összejövetelről. Ez külön ambíciója volt.

Az utcakeresztvezésnél kis kézikocsi állta az útját, úgy, hogy kénytelen volt belelépni a járda mellett felhalmozott órákásba. — Micsoda pimaszság! Pont itt kell megállni! — dohogott magában, szemszögből odapislantva, hogy kit is illet a szidás.

Vékonypénzű inasgyerek állt a rúd mellett. Rongyos vászonruhája úgy lobogott a szélben, mint a madárijesztő. Bandi megfigyelte, hogy kesztyűje sincs és hatalmasan fújja a gőzpárát a metsző, hideg levegőbe. Fázósan topogott csámpás, nagy cipőiben s két tenyerét összeveregette. Majd nekifeszülve a vonókötelnek, meg akarta indítani a két jókora ládával megrakott kiskocsit.

Bandi közben már tovább ment, de visszanézett. Sajnálta a kis inast, aki itt gürcöl az utcán, míg ő a meleg szobában lustálkodhatik. A fiú megcsúszott a nagy erőlködésben és szinte elvágódott, a kocsi ellenben nem mozdult. A mi cserkészünk lelkében azonnal megvillant valami elektromos szikra: „Napi jótett!... Segíts!” — de

néhány másodpercig habozott. Hát az összejövetel? Hát a pontosság? S amint oly sokszor megtörténik, az a bizonyos gonosz lélek a jónak csillogtatásával iparkodott megghiúsítani a jobbat. A kényelmes jóval a kellemetlen jobbat. Bandi azonban rántott egyet a kantárszáron és győzött. Három fölösleges perce még volt, — „csak megindítom, aztán rohanok!” — gondolta és odaugrott a kocsihoz.

— Most húzzad! — szólt oda a meglepett fiúnak s izmos vállát nekifeszítette az egyik ládának. A kocsi megindult és Bandi megállapította, hogy bíz' az jó nehéz. Tolta hát még egy darabig, majd odaszólt az inasnak:

— Hova viszed ezeket a ládákat?

— Ide fel a Kert-utcába, a Schwarzfeld boltshoz, de nem tudom, hogy jutok fel a dombra, ha már itt a laposon is elakadtam. Mondtam a Grün úrnak, hogy nem bírom egyedül, de leszidott és nem engedte, hogy a Marci is velem jöjjön. Ha maga nem segít, még most is ott lent kínlódom!

A Kert-utca már nem volt messze. Bandi érezte, hogy jellemtelenség volna a pontos megjelenés ürügye alatt cserbenhagyni ezt a szegény fiút. Érezte, hogy itt nem lehet mást cselekedni, mint tovább segíteni. El fog kélni, azt már sejtette — négy év óta először —, de hiába. Szép dolog a pontosság, de a cserkészlet legfőbb törvénye mégis csak a szeretet, a segítség. A parancsnok úr is mondta: — Aki felebarátját szereti, a törvényt betöltötte. — Kert-utca...? Itt lakik valahol a Szekeres tanár úr is, aki sehogysem szereti a cserkészeket...

— No, gyerünk pajtás, majd én is húzom, aztán valahogy csak fölkecmergünk!

— Nem az úrfinak való mesterség ez! Hagyja csak! Felmegyek a Schwarzfeldhez, talán csak leküld valakit...

Az inasnak igaza volt, a kocsihúzás szokatlan munka volt az egyébként erős Bandinak, a lélekzete el-elfogyott, a karja majdnem kiszakadt egy-egy zökkenőnél, de nem akarta, hogy a másik észrevegye.

— Ugyan mit! Egy-kettőre ott leszünk és minek könnyörögnél te annak a boltosnak. Nekünk cserkészeknek muszáj segíteni...!

Azzal megragadta a kötelet és a rudat s megindultak felfelé. A Kert-utca sarkán heves szélroham állította meg a két legényt. A háztetőről valóságos hófelhő vágott közibük. Sőt Bandi cserkészkalapját le is kapta s talán el is vitte volna, ha egy lefelé jövő uriember a botjával földhöz nem szegzi a szőkevényt. Bandi érte sietett, de majdnem sóbálvánnyá meredt, mikor a gázlámpa fényénél megismerte a kalap megmentőjét: Szekeres tanár urat.

— Nagyon köszönöm... tanár úr — nyögte ki nagy nehezen.

A tanár kutató szemmel nézett rá és hidegen, mint mindig csak ennyit mondott:

— Kérlek, szívesen!

A kis inas nem sejtette, mi ment végbe segítőtársa lelkében. Bandi összeharapta az ajkát és — mi tagadás — könnyelábadt a szeme. Miért is mondják, hogy jó tettért jót várj? Nem igaz az! Itt van ni! Épen ezzel kellett találkoznia. Biztosan elmondja az igazgató úrnak, sőt talán az édesapjának is megírja. Bizony máskor meggondolja, míg ilyesmire vállalkozik. De ezúttal már csak dác-ból is kitarzott.

Öt perc alatt fenn voltak a céljuknál. Bandi megnézte az óráját: húsz perc késéssel fog az otthonba érni. Adigra már biztosan megkezdődik az uzsonna. Keserűségében a földhöz akarta vágni a süteményes csomagot, de meggondolta. Odaadta a hálálkodó inasnak: — Nesze, edd meg! Biztosan éhes vagy! — s azzal futott lefelé.

Végre ott állt az otthon ajtaja előtt. Bent zúgott az ének: a „kicsik“ szopránját férfias-komolyan kísérte az „öregek“ baszszusa. Bandi megtorpant. Bemenjen-e, nem-e? Mivel igazolja a késést? Mert azzal tisztában volt, hogy jócselekedetéről az egész társaság előtt nem szólhat. Nem, azt már nem teszi! Inkább gondoljanak fölőle akármit, hogy elaludt, vagy...

Az ajtó hirtelen kitarult: a parancsnok úr lépett ki rajta. Bandi meglepetten tisztelgett.

— No csak menj be, jövök én rögtön. A tanári szobában...

A többi nem hallotta Bandi, mert amint a küszöbre lépett, az őrsvezetője halk füttyöt haffatott, mire a huncut gyülekezt tettettet csodálkozással suttogta: „ejjha!“ Bandi vérpisros arccal ment a fogashoz, amely már roskadáig rakva volt gallérok, megymással. A magáét a legtetejébe dobta és elkeseredetten ült le a sarokban a szenesládára. Nem látta a mennyezetig érő csillogó karácsonyfát, se a legényes egyszerűséggel megterített asztalokat. Csak akkor rezzent fel, mikor „Barkó“, a segéd-tiszt elébelépett és mély reverenciával egy kartonlapból hevenyészett, hatalmas zsebórát nyújtott át neki, melynek mutatóit lekoppasztott fenyőgalyakból rögtönözte valamelyik rosszajú zermester. A számlapján ékes betűkkel állott: „Pontos idő!“

Bandi dühösen földhözvágta az értékes ajándékot, ami természetesen csak fokozta a kaján derültséget. Tán rögtön elhagyja az otthont, ha a parancsnok megjelenése végét nem vet a mulatságnak. A mi cserkészünk szabályszerűen elébe lépett:

— Parancsnok úrnak alássan jelentem, elkéstem!

— Látom! és miért? szokatlan ez nálad Bandi!

Hej, de könnyű volna most kirukkolni az igazsággal! Mekkora nőne a parancsnok úr szemében! Hogy szégyelnek magukat a csúfolódók! De nem, azt nem vállalja bel-

Mit mondjon? Hiszen hazudni semmi esetre sem lehet...

— Nagyon elmerültem az olvasásba, mielőtt eljöttem hazulról... Mást nem tudok mondani... — s ez így igaz is volt, bár nem ez volt a késés oka.

— És mi volt az az érdekes könyv, Bandi, ami még veled is felejtette a kötelességet?

Hát még ez is? Mint ötödikes vallja be, hogy May Károlyban gyönyörködött? Kegyetlenül bűnhődik a jótettéért!

— May Károly „Karácsony“-a! — vágta ki, minden erejével visszaszorítva könnyeit.

— Uff-uff! — hagzott itt is, ott is a háttérben.

— No rendben van, Bandi fiam. Hiszen ez kivételes eset volt nálad. Most aztán ne búsulj, hanem örülj a többiekkel... karácsonyfa alatt nem lehet keseregni!...

A parancsnok leült és beszélni kezdett.

Arról beszélt, hogy a betlehemi jászolból áradó szere-

tetnek olyannak kell lennie a társadalmi életben, mint a szűzies, csillogó, fehér hólepel, mely egyformán betakarja a királyi palotát és a cigány putrit, mely tündérszéppé varázsolja a sáros, piszkos földet, eltünteti a rutat, az utálatost... Ezt a szerepet szánta az Ur Jézus a jóakarató embereknek is. Az önzésből fakadó és mesterségesen szított szeretetlenség, mint valami láthatatlan por beszáll a társadalom gépezetébe, attól forrósodnak a csapágyak, csikorognak a kerekek és ha a jobbak szeretete nem enyhítené hatásukat, rég visszasüllyedtünk volna a barlanglakó ősember színvonalára...

— Legyünk résen mi, cserkészek és érvényesítsük a krisztusi szeretetet

minden téren, különösen pedig mások segítségében. Embertársaink és cserkésztestvéreink helytelennek látszó cselekedeteire borítsuk azonnal a szeretet hótakaróját, hiszen úgyszólván ritkán ismerjük azokat a rúgókat, körülményeket, melyek mások tetteinek elindítói.

— Vegyünk egy példát. Valamelyik cserkész elkésik.

Minden szem Bandira szegeződött, aki vérvörös arccal ült a helyén.

— Szóval még a parancsnok úr is céltáblául választ — gondolta végkép elkeseredve. De a parancsnok nyugodtan elnézett a fiúk feje felett és folytatta:

— Mit tudom én már most, hogy miért késéte? Megkérdezem tőle! Igen ám, de hátha épen a napi jócselekedetek gyakorlása volt az oka a késésnek s azt az illető nem akarja nyilvánosságra hozni. Mondjuk, hogy idejében elindul hazulról, de útközben talál valami szegény inasgyereket, aki nem boldogul az erejét meghaladó teherrel. Ha vérbeli cserkész, feltétlenül segít neki, még, ha százszor is elkésik. Méltányos dolog volna-e az ilyen fiút megítélni, vagy épen kigúnyolni? Ugy-e nem?

— Épen azért, fiúk, igérjük meg itt a kis Jézus jászolánál, hogy ezentúl mindenkiről jót tételezünk fel, amíg kétségtelenül meg nem bizonyosodunk az ellenkezőjéről...

A parancsnok úr beszélni kezdett a szeretetről.

A fiúk figyelmét nem kerülte el, hogy Bandi a parancsnok beszéde alatt, hol kipirult, hol elsápadt, hol meg a homlokát törölgette. Észrevették, hogy valami összefüggés van a felhozott példa és a Bandi késése között. Mintegy varázsütsére megrohanták, vállaikra kapták és dörgő „Huj, huj, hajrá!” kiáltással körülvitték a teremben.

*

Az eset megvilágítására még elmondok valamit. Mikor a parancsnok az imént átment a tanári szobába, a folyosón majdnem összeütközött Szekeressel, a matematika-tanárral.

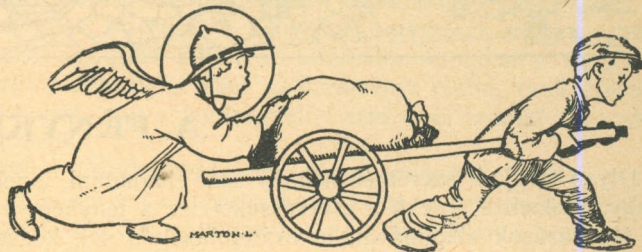
— Egy szóra! kolléga úr! — Tudja, hogy a cserkésztest dolgában eltértek a nézeteink. Különcködést, militarista propagandát láttam benne. Mától fogva számíthat leg-

messzebb menő támogatásomra. A Szentimrey-fiu esete levett a lábamról.

És elmondta, amit a Kert-utca sarkán látott.

A többi már könnyű volt a parancsnoknak hozzágondolnia.

Velösy Elek.

MAGYAR ÁDVENT...

Csillagra várunk...

Ott égett egykor Napkelet vidékén
A betlehemi kis jászol felett.
Szelíd fényével titkon beragyogta
A gögicselő drága Kisdedet
S koszorút font a Szentanya fejére,
Ki virrasztá a gyermek álmait
S ezüst lepellel leplezé be őket,
Elűzve messze éjjek árnyait.

Csillagra várunk...

Három királyt vezette titkon egykor
Az elhagyott szegény jászol felé,
Hogy elhozzák a kincset, tömjént, mirrhát
S odarakják a kis gyermek elé.
S a pásztorok is ő utána mentek,
Kik hallották az angyalok szavát,
Hogy békesség vár, merre csillag fénylik
S beragyogja a kisded jászolát.

Csillagra várunk...

Amelynek fénye elvezetne minket
A betlehemi kis jászol felé...
Leraknánk, mink van, kinzó szenvedésünk
A békességes kis Gyermekek elé...
Csillagra várunk... béke csillagára.
— Meleg lesz újra szétdőlt otthonunk... —
Ködszállta földön várjuk — mindhiába...
Nem jó a csillag... Nincs karácsonyunk...

Csillagra várunk...

Világított az üdözött családnak.
— Heródes vért hiába szomjazott —
Remegve bújt a pusztai éji vadja,
Amerre annak fénye csillogott.
A pusztító halál hiába bujkált,
Menekvés intett messze tájakon.
A Gyermekek élt — s a csillag messze fénylett
Az áldott első szent Karácsonyon...

Csillagra várunk...

Fényes csillagra, üldözöttek, árván...
Talán vezetne minket is a fény;
Megáll majd tán a gyilkos kéz is egyszer
S lehull a tör a béke éjjelén.
Meghalljuk tán az angyalok dalát is,
Elnémul majd a vad „feszítsd meg őt“...
Ha felragyog a szent éj béke lángja,
Ezüstbe vonva erdőt és mezőt...

Lévai Alajos

205. Zrínyi cs.-tisz.

A bakancs vízhatlanítása.

A téli életben a száraz bakancs istenáldás. A legfontosabb havastáj élvezetét elrontja, vagy a legpompásabb „Susszot” is élvezhetetlenné teszi egy átázott cipő. Alljon itt néhány kipróbált recept.

1. Az új bakancsot addig kenjük Mars-olajjal vagy halzsírral, míg csak issza.

2. A varratokat öntsük be megolvasztott halzsírral, vagy parafinnal, esetleg a talp varrásánál a szusterszurok is megfelel.

3. Közvetlenül túrara indulás előtt cipőnket ne olajozzuk, mert a hóban „szappanosodik”!

4. Az igazi vízhatlan cipőt belül is preparáljuk. Tegyük fel egy lábasban hidegvizet a tűzhelyre, ebbe még hideg állapotában állítsunk bele egy másik edényben benzint cca 3 dl-t. (Másképpen a benzin felrobban!) Mikor már meleg, dobjunk bele parafindarabkákat, míg az egész tejsűrűségű nem lesz. Felét az egyik, felét a másik bakancsba öntjük, jól szétfolyatjuk többszöri forgatással. Idővel (cca 20 perc) a benzin elpárolog s a parafin egyenletes, vízhatlan réteggel vonja be cipőnk belsejét.

5. Vizes bakancsot ne szárítsuk meg gyorsan, mert így bőre tönkremegy. (K. B. 15.)

A FÉNYKÉPEZÉSRŐL.

Olyan tárgyról szeretnék néhány szót elmondani, amely nagyon közelről érdeklí a cserkészeket: ez a fényképezés. A táborozások alkalmával, a kirándulásokon sok kedves percet szerez a vele való foglalkozónak és ha bármikor elővesszük az egyes eseményeket megörökítő, saját készítményű fényképeket, albumokat, sok kellemes emléket újra és újra végigélhetünk. Ennek köszönheti a fényképezést, hogy mindig jobban és jobban terjed, különösen az utóbbi években, mikor már ezen a téren is érezhető az ú. n. „béke“ évek hatása: az anyagok olcsóbbodnak, javulnak s mindenki által hozzáférhetőkké válnak. Bizony sok kis cserkésznek a szívevágya, hogy minél előbb szertehessen egy kis gépre s akkor nyitva áll előtte a világ, maga csinálja a többé-kevésbé jól sikerült felvételeket. Itt azután nagyon tág tere nyílik az egyéni ügyességnek, megfigyelőképeségnek, leleményességnek, becsülőképességnek, amely mindmegannyi cserkésztulajdonság. Ha pedig okszerűen bánunk az egyes anyagokkal, a gépet anyagi erőnkhez mérten választjuk meg, nem is túlságosan költséges foglalkozás, de mindenesetre megéri a ráfordított kisebb-nagyobb anyagi áldozatot.

Ezért röviden áttekintést szeretnék adni a gépről, az egyszerűbb eljárásokról, főképp azzal a céllal, hogy felhívjam az érdeklődésüket olyanoknak, akik még nem foglalkoztak ezzel a szép mesterséggel.

A fényképezés a fénynek azon hatásán alapszik, hogy bizonyos anyagokra hatva, azoknak kémiai összetételét megváltoztatja. Különösen a különböző ezüst vegyületeknek van meg ez a tulajdonsága. A fényképezőgép alapja pedig a fizikából jól ismert „sötét-kamara“, amelyet kísérletképpen mindenki könnyen el is készíthet magának: ha egy jól záró doboz egyik oldalán tűszúrásnyi lyukat csinálunk s a szembe lévő oldal helyébe homályos üveglapot teszünk, akkor az üveglapon megjelenik a lyuk előtt lévő tárgyaknak fordított, kicsinyített képe. Tulajdonképpen minden fényképezőgép ilyen sötét kamara, amelyen a lyuk helyett finom optikai lencse van.

A fényképezés most már a következőképpen történik: ha a homályos üveget kivesszük s helyette betesszük a fénymentesen elzárt kazettában levő fényérzékeny lemezt, továbbá kihúzzuk a kazetta fedelét (nem szabad elfelejteni!), amiáltal a lemeznek a lencse felé fordított oldalát szabadabbá tettük, akkor a lencse rá fogja rajzolni a felveendő tárgynak a képét a lemezre; most még csak azt az időt kell helyesen megválasztanunk, amely alatt fény éri: megvilágítja a lemezt s a felvétel már meg is történt, a kazetta fedelét ismét visszahelyezhetjük. A megvilágítás ideje — amit a később leírandó zár szabályoz — függ az időjárástól, a helytől, a lencse tulajdonságaitól s legtöbbször csak tört része a másodpercnak, de esetleg néhány percet is kitehet. Ez az a lépése a fényképezésnek, amelyet kezdő gyakran elhibáz s ennek következtében rendszeren épen azok a képei nem sikerülnek, amelyek a legértékesebbek ránézve. Ezt pedig bizony csak gyakorlattal lehet megtanulni.

Most következik a fényképezésnek egy része, amelyet a

hozzá nem értők rendszeren unalmas pancsolásnak néznek, pedig nagyon érdekes és sok örömet nyújtó eljárás; az amatőr bevonul egy elsötétített helyiségbe, amely célra a fürdőszoba a legalkalmasabb, mert ott büntetlenül lehet folytatni az említett pancsolást, vörösfény mellett előhívja a lemezeket. Azért épen a vörösfény szükséges, mert a lemezen lévő fényérzékeny réteg eziránt a fény iránt nem érzékeny. Az előhívás lényege pedig a következő: a lemezt behelyezzük az előhívó-fürdőbe, amelynek az a tulajdonsága, hogy a lemez azon részein, ahol azt fény érte, szín-ezüstöt választ ki a fényérzékeny rétegből, itt tehát a lemez megfeketedik, míg ellenben azokat a helyeket, ahová fény nem jutott, változatlanul hagyja. Ha már most az így előhívott lemezt beletesszük az ú. n. rögzítő-fürdőbe, akkor ez a változatlanul hagyott lemezhelyeken a réteget kioldja, eltávolítja, míg az előbb kivált szín-ezüstöt változatlanul hagyja. Mivel pedig a megvilágítás mineműsége teljesen a lefényképezett tárgytól függ, ami alatt azt értjük, hogy pl. annak sötét helyei nem bocsátanak fénysugarakat a lemezre a lencsén keresztül, az előhívott és rögzített lemez már a felvett tárgyat adja. Azonban még egy lényeges különbséget látunk rajta: t. i. az eredeti tárgyon világos részek a lemezen még sötétebbek, míg a sötétek világosaknak látszanak, a lemez a valóságnak pontosan az ellentétje, azért ezt negatívnak nevezzük.

A valódi, pozitív képet most már a következőképpen kapjuk: a lemezt ráhelyezzük egy papírlapra, amelynek a lemez felé eső oldala fényérzékeny réteggel van bevonva. Ha most ezt fényhatásnak tesszük ki, amit másolásnak hívunk, akkor a fény a lemez világos részein áthatol, a sötéteken ellenben nem, vagy csak kevésbé s így a papíroson most már a valóságnak hű mását kapjuk. A további eljárás most már csak a kész képek vízben való mosásából és szárításából áll. Azonban nagyon sok amatőr kép azért megy idő előtt tönkre, mert az illetők hanyagul végzik ezt a bizony nem épen legélvezetesebb munkát. A mosás lényege tudniillik az, hogy lehetőleg folyó vízben, vagy állóban többszöri váltással, kimossuk a papíroson maradt vegyi anyagokat, amelyek a képek élettartalmát korlátozzák.

Lemez gyanánt üveget vagy celluloidot (filmet) használunk, amelynek egyik oldalára rá van öntve a fényérzékeny réteg. Az előhívásnál és egyéb eljárásoknál pedig a legkülönbözőbb vegyszereket használjuk s aki szeret foglalkozni a gyakorlati kémiával, itt bőven talál alkalmas kísérletezésre, egyéni összeállításokra s egész laboratóriumot rendezhet be magának (ha a pénze futja). A másolás vagy mesterséges fényforrásnál, vagy a napfénynél történik s ennek az eljárásnak az adja meg az érdekességét, hogy különböző anyagok, vegyszerek használatával nagyon sokféle, sokszor művészi színhatást, tónust érhetünk el, ami viszont a szunnyadó művészi ambícióknak jelent kielégülést. Ezen leírt egyszerű eljáráson kívül természetesen se szere se száma a különböző szebbnél szebb eredményt adó, bonyolultabb eljárásoknak, amelyek természetesen csak a haladottabbaknak ajánlatosak, de

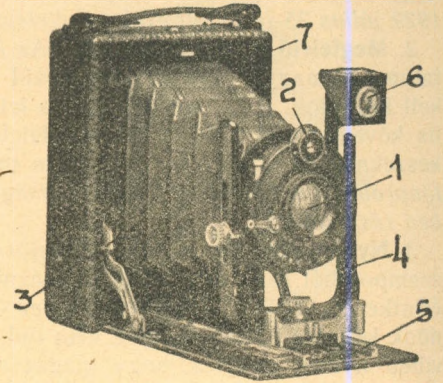
hálás és szép munkaterületet nyújtanak azoknak, akik szeretnek a finomabb dolgokkal is foglalkozni.

Most azonban lássuk röviden hűsége barátunkat, a minden jóban-rosszban velünk lévő szerény kis készüléket, a fényképezőgépet.

A fényképezőgép lelke a lencse vagy objektív (1); ennek a jóságától függ, hogy a kép hű mása lesz-e az eredeti tárgynak. A jó lencse tudniillik torzítás nélkül vetíti a lemezre a felveendő személyt vagy tárgyat, míg a kevésbé jó bizony csak hibásan teszi meg ugyanezt. A lencse jellemző tulajdonságai közé tartozik a fényerő, ami alatt a lencsének azt a tulajdonságát értjük, hogy az át-bocsátott fényből többet-kevesebbet elnyel s így a lemezre sötétebb vagy világosabb képet vetít, aminek következtében hosszabb vagy rövidebb ideig kell megvilágítanunk. Minél nagyobb a lencse átmérője, annál nagyobb a fényereje. További igen fontos része a gépnek a zár (2), amelynek a segítségével előre meghatározott időre tesszük ki fényhatásnak a lemezt, több-kevesebb ideig nyitunk szabad utat a fénysugaraknak a lencsén keresztül a lemezre. Ez az idő változhat másodpercektől egészen a másodperc ezredrészeig, elképzelhetjük, milyen finom kis szerkezet a zár. További főalkatrész a kihuzat (3), ami rendszerint harmonikaszerű bőrzsákból áll s célja, hogy fénymentesen elzárja a lemezt a nem oda való fényhatásoktól. Az eddig említett részek az objektívtartó kerettel (4) össze vannak kapcsolva s egy fémsínen (5) együtt mozgathatók. Ezen mozgatásnak, beállításnak az a célja, hogy az objektív mindig éles képet vetítsen a lemezre, bármilyen messze is van a felveendő tárgy. Szembetűnő része még a gépnek a kereső (6), amely tulajdonképpen egy ferde tükörből áll

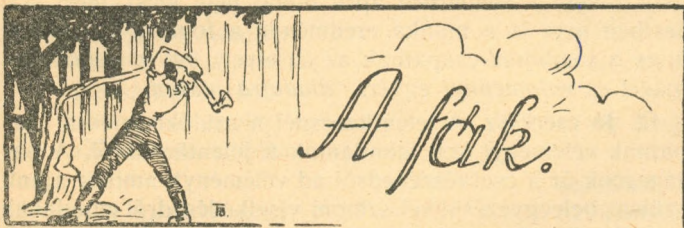
s célja azon kép kivágást megmutatni, amelyik a lemezre kerül. Ha pedig a gépet nem használjuk, akkor az előbb említett sínen az egészet betoljuk a kamaraházba (7), amely fából, vagy fémből készült doboz, s az egész gép vázát alkotja. Ezen alkatrészek feltalálhatók majdnem minden gépen. A finomabb és drágábbakon persze egész sereg más, egyrészt a kényelmet, másrészt a pontosabb munkát szolgáló alkatrész található. Azonban a legegyszerűbb géppel is lehet jó eredményt elérni, csak érteni kell hozzá, míg a legdrágábbal sem ér el semmit a hozzá nem értő.

Amint látjuk tehát, nem olyan ördögös mesterség a fényképezés s ha figyelembe vesszük a vele való foglalkozás által elért eredményeket, megállapíthatjuk, hogy igazán megéri a vele való munkát. Aki egyszer ráadta magát, annak mindig hűsége barátja egy kis zsebben hordható fényképezőgép s az előtt nem rohan el nyomtalanul az idő, mert mindig módjában áll a ránézve érdekesebb eseményeket, hozzátartozók, jóbarátok képét megörökíteni s az adandó alkalommal emlékezetébe idézni.

Freitag János.

Egyszerű fényképezőgép.
A számok jelentését lásd a szövegben.

Az erdőben tobzódtak a fák az esőben és napsugárban. A téltől nem nagyon félték, a viharral keveset gondoltak.

Egyszer kijött az erdőmérnök s így szólt a mellette álló erdőőrhez. — Sándor, ez az erdő kezd nagyon sűrű lenni, meg kell ritkítani, mert különben a fák nem fejlődhetnek eléggé.

Egy büszke fenyő meghallotta a beszélgetést, suttogva tovább adta a mellette álló haragosának, az ismét a harmadik, negyedik szomszédnak. Nemsokára az egész erdő tudta és jajgatta; ritkító vágás, ritkító vágás...

A haragosok kibékültek, az ellenségek kezét nyújtottak egymásnak. — Nem hagyjuk egymást, inkább meghalunk mindnyájan.

Másnap jöttek a favágók. Az erdész előre ment és írta a halálos ítéletet. A fák lezárták szemüket, hogy ne is lásák. Azután harsogott a fűrész és zengett a fejszecsapás. Jajgattak és ledőltek a fák. Az utolsó szavuk is ez volt, ne ememet, a másikat.

Ahónnan a favágók tovább mentek, az életben maradtak megkönnyebbülten sóhajtottak fel: Többet nem gondoltak a veszedelemre. Nem törődtek fogadásukkal. Egyik sem akarta kitépni magát az életadó földből. Hidegen, könnyörtelenül tekintettek leomlott társaikra. Ugy kellett nekik, miért születtek. Miért osztozkodtak velük ételben,

italban, levegőben? Miért akarták elzárni előlük a nap áldott fényét?

A régi irigység és harag most kárörömben tombolta ki magát.

De másnap újra jött a mérnök.

— Hallja Sándor, tegnap nem jól mondtam. Az üzemterv szerint ezen az erdőn tarvágást kell csinálnunk. A favágók jöjjenek ismét ide vissza s innen haladjanak tovább. Az erdő fái jajgatva zúgták: tarvágás, tarvágás.

A tegnap ledöntött fák lelkén gyilkos öröm futott át. Hála Istennek... csakhogy ők is... S a földön fekvé gúnyoivódva szólottak reszkető testvéreikhez: No, pajtasok, hát kell-e napfény? Lesz bőven részetek belőle.

Az erdei csemete kertben meghallották a nagy, sok jajgatást a kis fenyők s egy, csintalan Luc az első sorban hangos, jó kedvvel kiáltott fel: — No gyerekek, alaposan döngetik az öregeket, jövőre itt hagyjuk ezt a zsúfolt tanyát, a hegyoldalba költözünk, ott lesz a jó!

A raktárban valahol apró, deszka ládikákban ezezní ezer magvacskában megmozdult az élet... Néma vágy feszítette a beléjük zárt őserőt: élni, élni, élni! Most reánk kerül a sor, üresedik a hely a faiskolában.

A fenyőládikák eresztékei mogorván csikorogtak: Születni annyi, mint élni és élni annyi mint meghalni. — Csak szaporodjatok, mert nap-nap után korhadnak a ládák és rothadnak a koporsók, menjetek, én nem tartlak vissza erőszakkal. Szükség lesz rátok.

A parányi csirák újjongva mozgolódtak: élni, élni, élni!

Nikodemusz Károly.

AZ ANGLIAI JAMBOREE RÉSZVÉTELI FELTÉTELEI.

Az angliai Jamboree (dzsembori)-ra kétszer annyian jelentkeztek, mint ahányan oda elmehetnek. A magyar cserkészmozgalom vezetőségére hárul tehát a felelősség: „Kit viszünk a jelentkezők közül a világ szemé elé?”

Ezért a részvételhez feltételeket állapítottunk meg. Megfelelés és kiválás alapján állítjuk majd össze az 500 főből álló Jamboree-csapatot.

A részvételi feltételek a következők lesznek:

1. **Korhatár.** Az angliai Jamboree vezetőségének kíván-sága és általános cserkészszempontok szerint csak idő-sebb cserkészeknek érdemes a Jamboreen résztvenni. Ezért a korhatárt 14 évben állapítjuk meg. Ez azt jelenti, hogy csak azok a cserkészek vehetnek részt rajta, akik 1929 július 25-ig betöltötték 14. életévüket.

2. **Megfelelő cserkészszínvonal.** Az Angliába menetel ju-talom. A magyar cserkészek közül a legkiválóbbaknak kell kijutniok. A II. osztályú próba letételét, mint minimá-lis követelményt állítjuk fel, megfelelő korban levő cser-készeknek az I. osztályú próbát is meg kell állniuk. *Kül-lönpróbas és különleges kiképzettségű cserkészek előny-ben részesülnek.*

3. **Nyelvtudás.** Nemzetközi összejövetel hasznát nemzeti szempontból csak úgy lehet kiaknázni, ha a külföldiekkel érintkezni tudunk. Ezért valamilyen világnyelvet beszél-nünk kell. Ha valaki ma még nem tud, *komoly igyekezettel* viheti nyárig annyira, hogy magát megértesse.

4. **Táborozott** cserkész legyen, aki a táborozás, *sátor-alatti élet fokozott követelményeinek magyaros erővel tud eleget tenni.*

5. **Részvételi díj.** A táborozáson természetesen csak az vehet részt, akinek részvételi díja a Jamboree-csapat pénz-tárába befolyt. A jó cserkészeknek azonban — akik szor-galmasan készülnek és saját életükben, a nagy célra meg-felelően takarékoskodnak — a szülők, a rokonság, cser-készcsapatjuk, szervezőtestületük, a magyar társadalom és végeredményben a Cserkészszövetség is igyekszik majd költségeik előteremtésében segítségükre lenni. Azonban az első, hogy **segíts magadon.** Mások segítségére csak azután lehet számítani.

6. **Szülői engedély.** Az itthoni táborozáshoz is megkí-vánjuk a szülői engedélyt, az angliai Jamboreera ez foko-zottan áll.

7. **Kötelezvény.** Az angliai Jamboree fokozott feladatok elé állít minden cserkészt. Hosszú készülés, kemény munka és kitartás nélkül nincsen eredmény. Csak azt vesszük be a jamboree-csapatba, aki ezen nagy feladat teljesítését komolyan vállalja, többet dolgozik, különb cserkész lesz és így megérdemli, hogy a jamboree-csapatban helyet foglaljon. Ezért a végleges fölvetel előtt mindenkinek *ünnep-lyesen köteleznie* kell magát, hogy Jamboreera teljes erő-vel s legjobb tudása szerint készül.

8. **A csapat ajánlása.** A angliai jamboree-csapatba be-kerülni megtiszteltetés és nagy ígérlet. Az ígérlet, hogy ér-deemes vagy reá, hogy bízhat benned a magyar cserké-szet, melyet te fogsz külföldön képviselni. Ebben az érte-lemben kell a parancsnok úrnak téged ajánlania. *Az aján-lásra szükség van a jelentkezéskor, de szükség lesz a nyár elején, a végleges beosztás alkalmával is, amikor ez az ajánlás tanubizonyosság arra, hogy mennyire fogtad fel ko-molyan a Jamboreera való készülődés nagy feladatát.*

9. **Csapattábor.** Szükséges, hogy minden cserkész csa-pattáborból, az eleven cserkészélet várából induljon neki. *Ezért lehetőleg mindenki, ha csak két hétig is, de vegyen részt a saját csapata nagytáborában.*

10. **Próbataábor.** A félezer cserkész indulás előtt néhány napra összejön közös próbataáborban, hogy mint egységes csapat vonulhasson a világ színe elé. Ez a próbataábor Budapesten lesz és azon való részvétel ily módon elenged-hetetlenül fontos. *Indulás közvetlenül utána lesz.*

11. **Hasznos tag.** A jamboree-csapatban mindenki dol-gozik. Csak úgy tudunk igazán cserkész módra szerepelni, ha mindenki, mint egyén akar és tud legalább egy dolog-gal hozzájárulni a csapat különleges céljainak eléréséhez. Egyiket különös nyelvtudása, másikat zenei ismeretei, har-madikat kez ügyessége, a negyediket rajzolósi képessége, a másikat pedig bizonyos mesterségekhez való értés, pl. famunkák, vasmunkák, bármely mesterség (szabó mester-ség stb.), ismét másokat egyes cserkészágban különleges képzettségük, pl. kitűnő szakács, nagyszerű jeladó, tökéle-tes térképész, elismert fotográfus stb. különbözteti meg. Sok ilyet lehetne még felsorolni (pl. magyar táncos, szó-lista zenész.) Semmiféle apró dolog nem kicsi, mert sok esetben nem is a munka eredménye a fontos, hanem az, hogy a jamboree-csapatnak az az elve: *„egy a valamen-nyiért és valamennyi egyért” diadalra jusson.*

12. **Jó cserkész.** A jelentkezésnél a szülőknek és a csa-patnak véleményt kell mondaniok a jelentkezőkről. A pa-rancsnok úr a cserkészedről ad véleményt, amikor ajánl, szüleid beleegyezésükkel, otthoni viselkedéséről mondanak kritikát. Azonban ez nem elég, mert hátha más csapatbeli cserkészekkel összehasonlítva te nem vagy elég jó cser-kész? Vagy az iskolában nem teljesítet eléggé kötelessé-gedet vagy a műhelyben vagy hanyag?

Igyekezettel tehát, hogy minél jobb cserkész lehess s ha ta-lán az idén még nem érted el a kiválasztás fokát, készül-jél jövőre vagy két év utánra, amikor majd *Téged állít nagy feladatok elé a magyar cserkészet.*

A Magyar Cserkészszövetség vezetőségének kötelessége a legjobb cserkészeket kiválasztani. A legjobb cserkész, aki *az otthonban, az iskolában és műhelyben, a csapatá-ban a legjobb, aki legjobb cserkész lesz Angliában is.*

ESÉS ÉS FELKELÉS.

A sieléssel kapcsolatban az esés nem művészet, ellenben nem csekély készséggel és ügyességgel kell rendelkezniünk, hogy megtanuljunk úgy esni, hogy azután csekély fáradtsággal fel tudjunk kelni és hogy a sérülési veszély minél kisebb legyen. Az eséstől, bukástól nem szabad félni annak, aki jó sielő akar lenni és az esést még a legjobb sielő sem tudja elkerülni. A bukástól való félelem, mely talán leghelyesebben hamis szégyen-érzetnek volna nevezhető, csökkenti a haladáshoz szükséges bá-torságot és emiatt a félelem miatt sok szép lendület marad el.

Természetesen azért igyekeznünk kell mentől kevesebbet esni. Legfontosabb szabály az esés elkerülésére: jó stílusban sielni. A kezdő sielő, ha az esést nem tudja elkerülni, legjobban

összekuporodik és beledül oldalvást a hóba. Ha siei mégis ösz-szeakadnak, háton hemperegve rendezgeti siet a levegőben és a völgy felé eső oldalon húzza őket maga alá.

Az esés elkerülése a legjobb sielőnek sem sikerül mindig. Hozzá kell szokni ahhoz, hogy ha az esés veszélye beáll, lega-lább egy lendületet próbáljunk végrehajtani és ezáltal 100 közül 90 esetben sikerül a siket az esésnél is összetartani. Ebben rejlik az a fortély, hogy a jó sielőnek a bukás után azonnal sikerül felkelnie anélkül, hogy a menetet megszakítaná. Mély, puha hó-ban legkellemetlenebb a felemelkedés. Itt a botokat kell segít-ségül használni.

Lehetőleg mind a két botot a hegyfelület oldalra szúrva ezek segítségével feltámaszkodunk. S mehet tovább a sielés! Nem félünk az esésnél, hanem szinte pihenésnek tekintjük. (m. r.)

Mese
a csodaszarvasról

Aj, Csiper pajtásom
Rajtad áll a sorja,
Hogy regéd rivalljad.
Kezded hát a nótát,
Tudod, azt a régít,
Tudod, azt a halkat.

Aj, Csiper pajtásom
Ez bűvös zöngésben
Nem vót soha párod.
Kapjad hát, kapjad hát
Ékes vállaidba
Szallagos gitárod.

*

Messzi napkeletnek
Tündöklő honában
Élt-vót két királyfi.
Apjok udvarából
Elindultak egykor
Gimszarvasvadászni.

Egy királyfi mezze,
Mentéje, sivegje
Vót szép sáraranyból;
Más királyfiúnak
Diszes öltözetje
Vót ragyogó vasból.

Azkinék az mezze
Aranyszínbe játszik,
Hívják azt Magyaroknak,
Kin pedig a mente
Vassal ékesített,
Hunor neve annak.

Hát csak mendegélnek
Mennek, mendegélnek
Napkelet honában,
S elérkeznek végül
Egy temérdek tágos
Nádas ingoványban.

Ahogy odaérnek
Egy kissé megállnak
S szétnéznek a parton,
S ahogy nézgelődnek
Az Magyar királyfi
Fölszól nagy fenhangon.

Héj, öcsém, amottan
Az halastó-állás
Kellős közepében
Nagy fejér gimszarvas
Leskelődő fője
Túnt szemembe épen.

Alig, hogy az ajkát
Az idősb királyfi
Szóalásra nyitja,
Az Hunor királyfi
Szintecsak az bátyját
Maga-hozzá hívja.

Héj, imitem erre
Egy szép csodaszarvas
Szökkent át a lápon
Mondom, édes bátyám,
Hogy reá ne menjek
Bizon meg nem állom.

Indulnak, indulnak,
Szökkentik a pejkit
S felvonják az ijjat.
Az sárrengetegben
Átalkászalódní
Csak nehezen bírnak.

Lépésök vezére
Az szarvas fejében
Ragyogó holdfények,
Azkik gyors szemökbe
Folyton hívogatón
Nagy messzűnne égneek.

Szöknek árkon átal
Vágtatnak mezőkön,
Futnak hegytetőkre,
Mégse foghatják a
Csudafiúszarvast
Nyíllövésnyi közre.

Estebéd idő van
Lehajlott a nap mán

Vérveres nyugatra,
Az fáradt királyfik
Szétnéznek a tájon,
Nem mennek a vadra.

Az szép csodaszarvas
Ágbogas fején is
Alusznak a fények,
S a királyfiakat
Elhívják felöle
Szép fejéreselédek.

Dúl király leányit
Ottan ölbekapják
S csókokkal feresztik;
S árva nemzetünköt
Hosszas évek árján
Száz családba nemzik.

Az Hunor királyfi
Unokái mán ma
Fogyakvóba vannak,
S nehezült az sorsa
Mostanjött üdőkben
Nékünk is, magyarnak.

Hogy szegény fajtánknak
Milyen útra térül
Az szekere rúdja?
Rosszúl-é az sorsunk?
Jobbúl-é az sorsunk?
Csak az Isten tudja.

*

Jajj, Csiper pajtásom
De fájo ez ének,
De bús ez a nóta;
Bizon az magyarnak
Vidulása közt is
Följajdúl a gondja.

Adná csak az Isten,
Hogy egy kis-kevéskét
Megjobbulna dolgunk.
Bizon, ha így léssen
Mindenha az éltünk:
Végromlás a sorsunk.

Téchy Olivér.

CSENDES KARÁCSONYI DAL.

Otthon ma csilingel a csengő,
Otthon ma rózsás gyerekarok
Izgalmas csendben várnak valamit.
Ajkuk mosolya édesen nevet,
Szemükben az ég színe derengő,
Otthon most csilingel a csengő...

Otthon ma széttárul az ajtó
S a „Stille Nacht“-ot zongorázzák,
Az öregek befelé mosolyognak,
A sok gyerek kacagva szalad
S érzi mindenki a szívek lángját.
S a „Stille Nacht“-ot zongorázzák...

Otthon most felragyog a gyertyaláng
Szobánk lámpái ragyogón kigyulnak,
A karácsonyfa tündöklően zenél
A villanyfény széthinti sugarát,
S édes illattal telik be szobánk.
Otthon most muzsikál a gyertyaláng...

A drága sok fény tündöklően lobog,
Száz szép ajándék glédában sorakozik
Örömtől csillog mindenik szeme,
Aranyos ajkú lány gyerekkacaj
Tesz ma üdőbbé minden örömet
És felderülnek minden bús szívek...

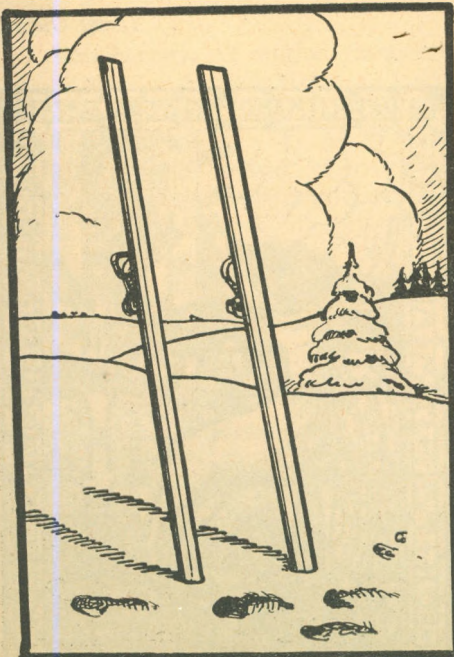
Otthon ma csilingel a csengő,
Otthon ma széttárul az ajtó,
Otthon ma tündöklök a gyertya
S fényárban úsznak mind a bútorok,
S én itten messze, szent karácsony este
Ezer emléket csendben átölelve
Halkan dalolok...
Sándor Dénes.

A SÍ KEZELÉSE.

A legjobb sí is hamarosan tönkremegy, ha nem gondozzuk megfelelően. Ezért közöljük a svájci cserkészek lapjának jótanácsait a sí kezelésére vonatkozólag.

Használat előtt.

Miután a sík nyári álmukat befejezték, a futófelületeket meleg felfőzött lenmagolajjal itatjuk át. A sí felsőrése, az oldalak és a kötés helve szintén átkenendő. A fa kitágult likacsai e gyantásító folyadékkal megtelnek. Lehűtés után az egész szilárd anyaggá válik. Az olajozást addig kell folytatni, míg a fa azt magába issza. Ezután száraz, szellős

Igy kell a sít a hóba állítani.

helyiségben kell a szárítást elvégeznünk. A fát ezáltal a víz behatása ellen biztosítottuk, hajlékonyabbá, rugalmasabbá tettük.

A szijazatot pedig bőrolajjal, bőrszírral gyengén átítjuk.

Használat után.

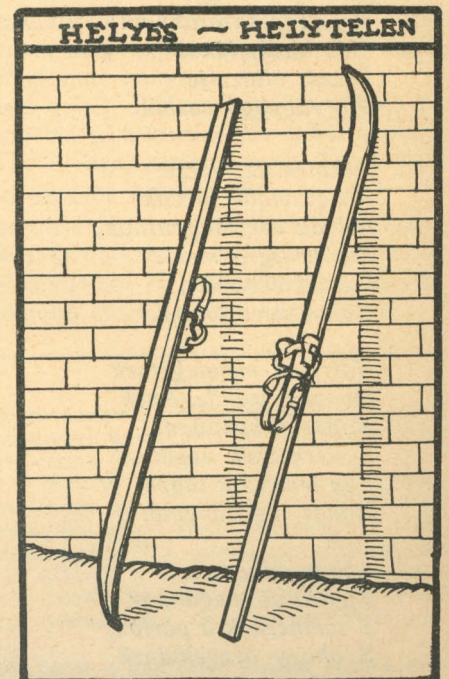
Ha a síket néhány napra vagy hosszabb időre használaton kívül helyezük, úgy meghajlás elleni védekezésül és az alak megtartása céljából feszítőszerkezetbe rögzítjük őket. Ez a szerkezet 2–2 kicsiny csavarokkal ellátott lécecskéből áll, melyet a futófelületekkel érintkező síkre és pedig a sí végére és a sí kanálának kezdé-

tére erősítünk rá. A középfelhajtásnál, a pofák alá egy erősebb pecket helyezünk (4–6 cm), a kanalak végét pedig egy hosszabb lécecskével feszítjük szét. Ajánlatos, hogy ezt nyomban a sítúra után eszközöljük, abban az időben tehát, mikor a farostok még nedvesek.

A sí beállítása a hóba.

Túránknál, a pihenőknél sohasem jó a sít végénél, faránál fogva a hóba lökni. Ugyanis így nagyon gyakran megtörténhet, hogy a sí végéből szilánkok válnak le, vagy — ami még rosszabb — meghasad; továbbá a futófelület különféle lehűtése által, valamint a leszi-várgó hó által a sí végén jégtömböcskék keletkeznek, melyek a sí siklását gátolják.

A lecsatolt sít száraz ruhával kell a reáragadt hótól megtisztítani és orrával ferdén a hóba szúrni (mindig szemben a nappal), vagy valami falhoz támasztani. Mint-hogy a sí orra me-
netközben nem érintkezik a hóval, a víz behatolása ellen sokáig ellenáll. Ha most az egész futófelületet egyformán tesszük ki a melegnek vagy a lehűtésnek, akkor a viaszkolás teljes hosszában egyformán jól fog megmaradni.

Hogyan tamasszuk a sít a falhoz.

SÍ-IRODALOM.

Régebbi munkák közül meg kell említeni chernelházi Chernel István „A lábszánkózás kézikönyve” című munkáját. Ez az első ilyen című könyv, mely a sielést rendszeresen tárgyalja. Az egybotos rendszer híve. Ma már kissé idejét múlt.

A sífutás iskolája. Irta Zdarsky M. Fordította Czant Hermann. Az egybotos rendszer alapján áll ez is. A sioktatás módját rendszeresen és lelkiismeretesen tárgyalja. Fényképpillusztrációkkal van ellátva.

A *Testnevelési Utasítások 8. füzeté: A sielés.* Ennek a munkának nagy hasznát vehetjük kiképzés szempontjából. A sielés alapelemeinek elsajátítására rendkívül alkalmas.

Cserkészcélokra legjobban használható *Serényi—Hefty: A sísport gyakorlati kézikönyve* című munka. Nagyon ügyesen tárgyalja a sífutást, a sík karbantartását és a kirándulási s egészségügyi szabályokat.

A magasabb iskolát *Déván István munkája: A modern sísport képviselei*, melynek értékét az is bizonyítja, hogy németre is lefordították. A versenyzéssel és különösen az ugrással behatóan foglalkozik. Különösen értékes része a sí kezeleséről, karbantartásáról és javításáról szóló rész. A könyvet Arató Gyula festőművész sok ügyes ábrája élénkíti.

Ezt a könyvet megelőzi ugyanezen szerzőtől a „Sífutás, ugrás, tréning és versenyfutás” című könyv.

Cserkészcélokra a Magyar Cserkészben megjelent cikkeken kívül a Magyar Cserkész Könyvei 68. száma használható fel. Ez a kis füzet tulajdonképpen a Magyar Cserkészben megjelent két cikknek a különnyomata.

A külföld sokoldalú és terjedelmes irodalmából csak Friedrich: Der Shifahrer című munkáját, mint leghasználhatóbbat említjük.

Speciális célokra igen használható „A budai hegyek télisport térképe” 1:37.000 arányban, mely a kirándulók térképsorozatának I. a) száma.

(Sz. J.)

KI TUD SIELNI?

Az elmúlt évek egyik havas vasárnapján csendesen üldögéltem barátommal egy sielőkkal tömött 81-es villamosban. Mi is a Zugliget felé tartottunk és csendesen hallgattuk a vaksz, süssz, dreischritt és egyéb „szakkiírejezéseket”. A mellettünk levő társaság, amelyből barátom két fiatalembert futólag ismert, különösen hangos volt. Az egyik állandóan a másodpercekről harsogott, amelyekkel ma meg fogja javítani saját rekordját a Normafa és Máriamakk között, a másik csodás telemarkjairól magyarázott az arról, hogy hány met-reseket tud már ugrani. Mindegyik több siverensy első díjaival dicsekedett, úgyhogy azt kellett gondolnom, pompás élvezetben és különösen tanulságos kirándulásban lesz részem.

Együtt mentünk fel a „gödörök”-ön át, és itt a telemark-fenomen mindjárt meg is kereste szépen kiválasztott, megszo-kott helyét és valóban olyan kecses mozdulatokat produkált, hogy elismerőleg kellett hümmögnöm. De még ki sem gyönyörködöttük magunkat, mikor társa — felgyűrt ujjú tenniszingben törülgetve izzadt homlokát — már a Normaától jött vissza. Tudjátok — mondta fölényesen —, egy kis tréninget vettem. Barátomnak sikerült rávenni mindkettojüket, hogy jöjjenek velünk tovább az „egyetemí rétekre”. Mikor odaértünk, a futó-fenomen megvakarta a fejét és azt mondta, hogy nem a nyakát jött kitörni és vasárnap indul a... i versenyen, ugye, megbo-csáttok, de... és gyönyörű hármaslépésekkel elgaloppozott. Társa otmaradt, de miután az első pár telemark-próbálkozás-ban hatot bukíencezett — pedig de gyönyörűen mentek a kisi-kált „pályán!” — csak tipegett-topogott, oldalt lépcsőzött, le-jebb lépcsőzött, azután megint följebb kaptatott — olyan volt, mint a tyúk a víz partján. Egy idő múlva fázni kezdett és va-lamilyen ürügyre hivatkozva szintén elpályázott. Barátom utána nézett és csendesen így szólt: Látod, ezek az Anna-kápolna ha-vát jégpályává sikáló társaikkal együtt mélyen meg vannak győződve róla, hogy valóságos simatadorok és mikor az igazi terepre kerülnek, meg se tudnak mozdulni.

Sokszor gondoltam erre az érdekes esetre. Ez indít engem arra, hogy összefoglaljam: „Ki tud sielni?”

Tapasztalatom szerint a következőket kell tudni: Igazi mere-dek helyen, tehát pl. a Norma-fa-lejtő közepén is, biztosan meg-állni, vagyis a *Krisztiániát tudni teljes biztossággal jobbra, balra.* A krisztiániát, mert a magyar hóviszonyok között komoly helyen telemarkra majdnem sose bízhatja magát az ember. De még ez sem elég. Hiszen a Norma-fa-lejtőhöz hasonló helyeknek, ha még nincs kitapasztalva, nem rohanhat neki az ember és mégis gyorsan és biztosan kell lejutni, úgyhogy mindvégig urai maradjunk deszkáinknak. Hogyan lehet ezt megtenni? Az *ú. n. stemmbógnizással.* Azaz hóékeállásból kell elindulni és hol

jobbra csinálni egy-egy bógnit, de folytonosan, hogy állandóan haladjunk és apró fordulatokkal, hogy nagy meredeken se jöj-jünk olyan tempóba, mikor már azután nem bírunk megállni. A magyar sítérepeken persze — folytatta —, ahol szép rétek helyett gyakran kell keskeny és kanyargos, sokszor jeges mély-utakon járni, elengedhetetlenül szükséges, hogy az ember bot-jait a lábai közé dugva, azokra ülve is tudjon fekezni.

Ha azután nálunk is alapos hó esik, vagy nagyon gyakran esik és mély, friss hónak örülhetünk, a stemmbógnizás is külö-nösen fárasztó még annak is, aki nagyon jól tudja. A mély és puha hóban sokkal többet érnek az *ú. n. ollós-krisztiániák.* Ez a stemmbógnizás fordított mozdulata — így ni — és barátom már mutatta is a rendkívül elegáns és föltétlenül biztos fordulato-kat, épen úgy, mint megelőzőleg megmutatta a stemmbógnizást és a *botfékezést.* És itt meg se próbálom elméleti leírásukat, nyissatok fel egy síkönyvet, vagy ami még jobb, mutattassatok meg magatoknak valakivel. Ha megtanultátok, megnyílik előt-tetek az egész havas természet és rájöttök, hogy a sielés nem versenyfutás, nem egy helyre összehúzólt korcsolyázás, hanem rendkívül élvezetes eszköz arra, hogy nagy gyönyörűségekhez, a teli természet szépségeihez juthassunk.

B. J.

SÍ-KESZTYŰ HÁZILAG

A kesztyű a sielő legfontosabb cikke a jó bakancs után. Mivel pedig eme jószágból egy pár nem elég, nem lesz hiáavaló meg-ismerkedni a házi elkészítésével.

Tegyük le a kezünket az asztalra tett papírlapra és rajzol-juk körül. Készen van a kesztyűnk szabásmintája. Ennek alap-ján vágjunk ki — de mindeniütt 1 centiméterrel nagyobbra — tlanelboi négy ilyen darabot, páronként varrjuk össze s kész a kesztyű belése.

Borítónak valami sűrű szövésű posztót használjunk. Egy ócska kabát vagy nadrág igen jól megteszi. Ezt szintén az előbbi szabásminta alapján vágjuk ki. Megfelelően páronkint összevarrjuk, a bélést beledugjuk s kész a pompás meleg sí-kesztyű. Megjegyzem, hogy a síkesztyű kétujjas, mert ötujjú kesztyűben az ujjak nem melegítik egymást és a kéz lefagy. Így tehát külön van a hüvelykujj és külön, de együtt a négy ujj.

(v.)

A SÍ-NADRÁG.

E cikkben csak a sokat vitatott „nadrág-kérdést” szeretném megvilágítani.

Az általánosan viselt *divatos* (norrég) *sinadrág* hosszú (tal-pig érő), elég bő és sötétkék sima anyagból van készítve, be-gombolható, fedeles zsebekkel. Előnye, hogy könnyen lehet benne mozogni (bő), nem tapad rá a hó (sima) és hátránya, hogy nagyon meglátszik rajta a sár és piszok (kék).

A cipő szájánál, hogy a víz be ne folyjék, egy-két csavaru-latnyi csavaros lábszárvédőt (viklgamásn.) alkalmazunk. Erre a célra mindenféle tarka szalagot is lehet kapni.

E helyett a nadrág helyett *kiválóan megfelel* egy kiérdeme-sült pantalló, amelynek aljára pántot erősítünk. Természetesen a nadrág a cipőbe bele van húzva, nem felette van! A pantallót aztán alul az előbb leírt módon összefogjuk.

Bricseszben is lehet sielni, ha az a terdek elég szabad moz-gást enged. Ehhez, természetesen, lábszárvédőt (vadászha-risnya) használunk.

Szükségből rövid nadrággal is meg lehet oldani a kérdést, úgy, hogy a lábszárvédőt a rövid nadrág fölé húzzuk, hogy a szél, hó a nadrág alá be ne jusson.

Tehát világos, hogy e miatt egy cserkésznek sem kell a sielést elhalasztani.

(Zs. J.)

A BESZÉLŐ FILM!

Hálás táborbírói játék: a vezető mond egy történetet, a többiek mozdulattal és hanggal követik.

Például: „Sötét, viharos éjszakán...” (reszketnek, fáznak) „... egy kisfiú elveszett...” („szegény kisfiú”) „Hirtelen meglát egy kutyát...” („vau, vau”) „... amint épen egy macskát üldöz...” („miau, miau”) „Messziről autó közele-dik...” („tőf”, bűgás, autókürt utánzás) „... de hirtelen egy rakétát lát égne szállni...” (rakéta csatakiáltás: cserkésznap-tár 1928) „... a rakéta botja azonban ráesik a kisfiúra, na-gyon fáj neki...” (sírnak) „De hamarosan jönnek a men-tők...” (szirénabűgás) „... és elviszik. Az autóban nagyon meleg van...” (mutatni) „... és a rossz úton nagyon dobálja az utasait” (mutatni) stb., stb.

SÍ-SZÓTÁR.

- Alacsony hegység* = 1000 m-en aluli.
Alpok, alpesek = l. magashegység.
Am = aipesi ház (karám, akoi).
Bilgeri = osztrák ezredes, híres síelő, sífelszerelés-gyáros.
Bilgeri cipő = egy szj összehúzásával összerűzhető.
Bilgeri kötés = l. merevkötések.
Bilgeri náuszák = a náuszaknevederen elől is, mindkét oldalt l—l kis pótcsák van.
Biwak = szabadban való ejszelelés.
Bogni = l. iveres.
Bokatekeres = kb. 1/2 m hosszú és 5—7 cm széles szallag, amely megakadályozza, hogy a cipőbe reüiről ho kerüjön.
Botfळेkezés = a két összerogott vagy egymásbadugott sibotra való nehezedessel történik. Melyutakban használatos.
Bussote = iránytű.
Carlsen = híres norvég síelő, több sífelszerelési tárgyat (sívast) neveztek el róla.
Daraho = l. horajok leírásánál.
Dreischritt = l. hármalepes.
Finn sí = l. sírajok.
Finn hó = l. horajok.
Fókabőr = szalagot erősítünk a síre hosszabb, meredekebb felületemenetelnei. A fokabőr szőrei t. i. mindig egyirányban simulnak, a másik irányban felborzolódnak. Így a siket előre könnyen csúsztatathatjuk, a visszacsúszást azonban a telágaskodó szor megakadályozza.
Fön = meleg, déli vagy nyugati szél, amely olvadást hoz és okoz.
Gelenaesprung = l. terepugrás.
Gleitwachs = síkloviasz.
Goiser = közseg Saizkammergutban. Itt készül a híres „goiser” hegymászocipő.
Ivelés = vátoagott támasztott lesiklásokból álló kígyóvonal-szerű lesiklás (l. támasztott lesiklás).
Hágóvas = magashegyi túrakon, különösen jégen vagy jeges úton használatos, a cipő talpára szerelhető 4 vagy 6 agú vaskapocs.
Handl fokabőr = szíjjakkal, csattokkal szerelhető fel a sítalpakra.
Harántjék = l. teljesen támasztott lesiklás.
Haránttámasztott lesiklás = l. teljesen támasztott siklás.
Harántugrás = mély vagy kérges hoban használatos megállás, illetve fordulási mód. Lenyege a belső bot körüli, mint tengey körüli a levegőben vegzett 90 fokos fordulás.
Harsos hó = kérges hó.
Hármalepes = olyan, leginkább versenyben használatos előrehaladási mód, amelyben három rövidebb, nekiszaladásszerű lepes vagy egy hosszú, botokkal támogatott csuszással váltakozik.
Hikori = l. síanyagok.
Hoekemenet = kettősen támasztott lesiklás, l. támasztott lesiklás.
Hófajok = l. a külön cikket.
Hokke = zárt térdekkel, összeszorított sikkal (egyik sí kissé előrebb) keskeny nyomon, térdekben erősebben, gerincben enyhébben ruganyosan hajlított fártásban való lesiklási helyzet.
Hópárcány = letöréseken és éles gerinceken képződő hófuvás, amely könnyen leszakadhat.
Hőszemüveg = zöldessárgaszínű üveggel ellátott szemüveg, hóvakság ellen.
Hosszúszíjkötés = l. szabadkötéseket.
Hóvakság = a hóról visszaverődő ibolyántúli napsugarak hatására kifejlődő súlyos szem (kötőhártya) elváltozás.
Huitfeld kötés = l. szabad kötések.
Húzott krisztiania = l. támasztott krisztiania.
Kanten = élezni (t. i. a siket).
Kettősen támasztott lesiklás = l. támasztott lesiklás.
Kéregvas = a talpak kétoldalára szerelhető acéllemezek, amely kérges, jeges havon az iránymegtartás megkönnyítésére jó és az oldalirányi elcsúszást megakadályozza.
Kőrísfa = l. síanyagok.
Középhegység = 1000 és 2000 m között.
Krisztiania = párhuzamos sikkal történő harántlendülettel való gyors megállás, ill. irányváltozás.
Langlauf = versenymenet.
Langriemen = l. szabadkötések.
Laupár cipő = híres norvég sícipő.
Lavina = hógörgeteg, suvadás.
Lavinaszinór = 25 m hosszú, erős, sodrott, szinesvégű zsinór, mellyel a lavina által eltemetett síelőt meg lehet találni. Lavina-veszélyes helyeken szokták a síelők maguk után húzni.
Lilienfeldi sí = l. sífajok.
Lilienfeldi kötés = l. merevkötések.
„Lovaglás” = botiékezés.
Magashegység = 2000 m-en felül.
Menedéknáz = védőkunyhó.
Mennház = állandó jellegű turistaszállóhely, ahol rendszerint vendéglő is van.
Marsolaj = l. síolajok.
Mászoviasz = l. síviaszok.
Merevkötés = íemből készült rugós kötés, amely a sí derekára szerelt haránttengely körüli orog. Két főalakja van: a Bilgeri és a Lilienfeldi kötés. (A Zdraski legjobban a Lilienfeldihez hasonlít. Elavult.)
Nyári sí = l. sírajok.
Orrszij = a kötesnek a lábujjakat leszorító része.
Pofaszij = l. vezetekszij.
Porho = l. horajok.
Pusztaszíjkötés = l. szabadkötések.
Ollokskrisztiania = lényege, hogy a lendület főként a belső lábón történik, a külső láb „olozik”, azaz kissé emarad es csak a lendület betetezésekor kerül pontosan a másik mellé.
Quersprung = l. harántugrás.
Rántott krisztiania = tulajdonképeni krisztiania.
Scherenkrisztiania = ollokskrisztiania (l. ott).
Schneepflugfahren = kettősen támasztott siklás, hóekemenet (l. támasztott siklás).
Schneewächte = l. hópárcány.
Schuss = gyors lesiklás, semmi, vagy igen kevés fordulattal, fékezéssel.
Síanyag = köris és hikori. A hikori csak Amerikában terem. Bár nehezebb, mint a köris, keménysege miatt nehezebben kopik, jobban csuszik.
Sibotok = (kettő) mellig érnek, a csúcsos végüktől kb. 8—12 cm-re hótányérok akadályozzák meg a melyebbre való elmerülést, az előrehaladás, különösen a felfelülettel megkönnyítésére szolgálnak.
Sicpő = A sikötéshez merten speciális formában készült vízhatlan, varrottalpu, erős cipő. Híresek a Laupár- és a Bilgericipők.
Sífajok = Telemark-sí, 180—220 cm hosszúságú. A legelterjedtebb túrasi. Elöl-hátul szélesebb, a derekánál karcsúbb. (Kb. 11—7—9 cm). Egyvályutú.
Lilienfeldi és Zdraski sí. U. o. hosszú, egyforma széles mindenütt, vályata nincs, merevkötéses.
Finn sí, 250—300 cm hosszú, elől-hátul felhajlított végü, szabadkötéses. A finn távokon és síkságon használatos.
Futó-, vagy versenysí, 200—230 cm. Keskeny, telemarkformájú sí (kb. 9—5—7 cm).
Nyári sí. Rövid, széles (150—170), nyári, magashegyi túrákra való.
Ugrósi, 220—240 cm hosszú, vastag, nehéz, széles, háromvályutú.
Siheil = német síköszöntés.
Siheveder = a sík hosszabb vitélet megkönnyíti.
Síkarbantartás = olajozás, viaszolás, kifeszítés.
Síkaparó = éles acéllemezek, a régi viasz, karcolások, forgácsoldások eltüntetésére.
Síkesztyű = egyujjas, kívül vízhatlan huzatú, belül flannel, csuklón felül erő, ott összehúzható meleg kesztyű.
Síkipeckelés = céljából a lapjaival egymásnak fordított siket orrhajlatuknál és végeiknél összekötözzük és derekaikat a közéjük helyezett 6—8 centiméter vastag fadarabbal kifeszítjük.
Síklóviasz = l. síviaszok.
Síkötés = rögzíti a lábakat a síhez. Fajai: szabad-kötés, merevkötés. L. ott.
Sí-mentőkészlet. A sítúrán előforduló sítörések és más hibák javítására szolgál. Legfontosabb tárgyai: pótszijak, pótkötések, pótsiorr, bádoglemez, apró csavarok és szögek, fogó, kalapács, erős zsinog, lyukasztó stb.
Sínadrág = (norvég), hosszú, kényelmes, a bokáknál összeszűkül és a cipőbe is belefér, felül mellig ér, jól zárható zsebei vannak.
Sí-napitorna = különösen a síelésnél használatos izmok gyakorlása.
Sílec = kötés nélküli sí.
Sí-olaj = a talpok, kötések, valamint sí-cipők kezelésére használt olajok között sokan az úgynevezett Mars-olajat (fókaszír) dicsérik. De jó a 2/3 len-olaj, vagy firneiss és 1/3 paraffin-olajból készült is.

A HAMVAI FIÚK

CSERKÉSZREGÉNY · IRTA: TÁBORI PÁL

— Vigyázz, Károly — szólott közbe édesapám s letette a félig meghámozott almát maga mellé —, ne bolondítsd el a fiúkat! Először végezzék el a gimnáziumot, aztán majd beszélgetünk a dolgokról.

— Nekem ugyan mindegy — dohogott félig tréfásan Károly bácsi —. De nem való, hogy mindig az anyjuk szoknyája mellett üljenek...

— Ép eleget vannak el — szólott közbe anyus —. Soha vasárnap itthon nincsenek...

— Hát hol vannak?

— Cserkészkednek — kotnyeleskedett Lili.

Károly bácsi arca felderült.

— Okos dolog. Minél többet s minél önállóbban. Valahol azt olvastam, hogy régebben a fiúk szervezetlen csirkefogók voltak s úgy követték el a csirkefogóságokat. Ha fára másztak s elszakították a nadrágjukat, odahaza elverték őket. Ma pedig a cserkészek a megszervezett kis csirkefogók. Ha fára másznak s nadrágot szakítanak, mindenki a természetszeretetüket dicséri és „tanulmányútnak“ hívja a ruhaszaggatást...

— No, ne hidd — mondta, amikor kicsit komolyra-sötétedő arcunkat meglátta —, ne hidd, Feri, hogy komolyan mondtam. De a lényeg valahol itt van...

Amerika egyelőre belefulladt a beszélgetés többi tárgyába...

Április hideg esői után az első májusi nap csorbítatlan pompában ragyogott le a virágzó fákkal teleszórt földre. Május első vasárnapján a tavaszi és nyári beosztást állította össze Körösi parancsnok úr.

Nekünk Sólymoknak nagy bánatunk van. Nemrég vettük el parancsnok urunkat, akihez valamennyien mélységesen ragaszkodtunk, s most meg (ha nem is örökre) Sugár Lacitól, az őrsvezetőnkől kell megválnunk. Közeleg az érettségi ideje s Lacinak alaposan neki kell feküdnie. Amúgy is, az utolsó időben betegeskedett s nekem kellett mindenben helyettesíteni. Most szabadságra megy az érettségi utáni és — ahogy Laci elmondotta — aztán se tudja, hogyan s mint lesz? Persze, szegények a szülei s állásba kell mennie, ilyenformán őrst alig vezethet, legfeljebb öregcserkész-munkát fog végezni.

Megható esti beszélgetés keretében búcsúztunk el tőle s aztán izgatottan vártuk: ki jön helyébe? Bármennyire szerettük a csapat minden egyes tagját, mégis idegen lesz, akivel először meg kell ismerkednünk s aki talán nem szeret s nem törődik velünk annyira, amennyire Laci szeretett és törődött.

Vasárnap egésznapos kiránduláson voltunk és hétfőn, a rendes heti őrsgyűlésünkön, amelyet egyelőre én vezettem le, szorongva vártuk Körösi parancsnok urat: vajjon milyen hírt hoz számunkra?

Már túl voltunk a napi teendők elintézésén, a kiképzésen és játékon; épen énekelni akartunk, amikor odajött hozzánk.

Mellém ült le s mindjárt beszélni kezdett:

— Kedves fiúk, tudjátok, hogy Laci itt kellett, hogy

hagyjon benneteket. Nagyon nehéz kérdés volt: kit állítsunk helyére, aki az őrst jól és cserkészszerűen vezesse. Hosszas fontolgatás után egy fiatal vezetőre esett a választásunk — arra, aki eddig a segédőrsvezetőtök volt: Hamvai Ferire. Hamvai Ferit a mai napon őrsvezetővé nevezem ki, miután az őrsvezetői próbát már úgyis letette. Remélem, hogy a munkája ép olyan szép és lelkesedéssel telt lesz, mint az elődjéé. Sok szerencsét s minden szépet, Feri!

Szinte kábultan szorítottam meg a kezét. Megint az az érzés szaladt végig bennem, amit akkor éreztem, amikor Bozzay parancsnok úr megmondotta a segédőrsvetői kinevezésemet. De nem volt időm az elmélázásra, mert a fiúk mind hozzám tódultak s megszorították a kezemet. Gépiesen viszonyoztam s nem értettem: mivel érdemeltem meg mindezt?

Körösi Dezső folytatta:

— Feri helyébe segédőrsvetőnek a Sirály őr mostani helyettes vezetőjét, Hamvai Gyurkát, helyeztük át a Sólymok őrbe. Remélem, meg vagytok elégedve?

A Sólymok közül négyen együtt jártak Gyurkával. Persze, hogy ujjongva fogadtak. S nekem sem hozhatott volna semmisen nagyobb boldogságot, mint az, hogy az öcsémmel dolgozhatom majd együtt.

Amikor vége volt az őrsi gyűlésnek, s a fiúk elszéledtek, Dezső bátyám újra odajött hozzám:

— Feri, a munkád nem könnyű. Ha tanácsra van szükséged, fordulj mindig hozzám a legteljesebb bizalommal. És ne feledkezz meg arról, amit Bozzay parancsnok úr tanított: csak az tud parancsolni, aki engedelmeskedni is tud.

Amikor hazaértem s elmondtam Gyurkának, nagyon boldog volt. Együtt ültünk a szobámban s beszélgettünk arról: mi mindent fogunk csinálni.

Éreztem, hogy sok mindenben kétségeim vannak még, de bíztam benne, hogy átverekszem magam rajtuk.

A kezdet volt a legnehezebb. Mert most egyszerre kicsit messzebbre, magasabbra kellett kerülnöm, mint eddig voltam. S talán nem is tudtam volna megoldani, ha vagy öt nap múlva levél nem érkezik Szarvasról. A borítékon Bozzay tanár úr finomvonalú írása...

Szívdobogással bontottam föl. Négy sűrű oldal, én Is-tenem! Ezt írja:

— Nagy örömmel olvastam Körösi Dezső levelében, hogy te lettél a Sólymok őrsvetője. Jó kezekbe kerültek! De vigyázz magadra, mert az őrsvetőség sok értékes fiút tönkretett; olyan hatalmat adott a kezükbe, amellyel nem tudtak bánni...

Türelmetlenül futottam végig. Mennyi sok szépet ír: magáról, munkájáról, a szarvasi cserkészekről. S a vége:

— Hiszek benned, Feri. Hiszem, hogy derék fiú vagy, aki becsületet tudsz akarni. Nem dicséret ez, mert kötelességed csak, az, amit csinálsz. Hidd el: az igazi út mindig nyitva áll azok előtt, akik rá akarnak lépni. Egyetlen előre tett lépés is elegendő...

Önkéntelen mozdulattal magamhoz szorítottam a levelet. Könnyes lett a szemem...

Epilogus.

(A történet története.)

És aztán?

A Hamvai-fiúkkal még háromszor találkoztam.

Mind a három találkozásról új hitet vittem tovább magammal, a cserkészvezető kemény, meredek, sokszor magányos és megértés-nélkül-való útjára.

Legelőször a Mátyás-hegyen akadtunk össze s együtt éltük át életünknek talán legfurcsább kalandját.

Hosszabb sétára indultam könnyült hátizsákkal. Munkában telt el az egész nap s most szinte tágulva nyílt pórusokkal szívtam magamba a nyugalmat, csendet — a késő délutáni erdő minden moccanását, életének apró rezdülését.

Bolondos szépség reszketett ezer ághegyen. Május volt és minden rügyben, virágban dalolt az életfakasztó természet ereje.

Még nem alkonyodott, de a nap tüzes ereje már csökkent s jóleső melegség simogatta a vándort, ha a fák hűvösében jártam is.

Lassan, elgondolkodva jártam s élveztem a csendet. Rímek zsongtak a fülemben és egészen belül, a szív mélyén melódia dalolt.

Az egyik útkanyarodónál elibém akadtak. Valahonnan, régebről ismertem őket s a nevük is hirtelen eszembe ötlött. Nem vettem észre, mert nagy figyelemmel szemlélték a földet s tétovázva, lépésről-lépésre megállva mozdultak odébb. Ugy látszik, nyomot olvashattak.

— Jó munkát! — köszöntöttem őket.

Kedvesen köszöntek vissza s amikor pár szóval emlékkükbe idéztem legutolsó hosszú évekkkel ezelőtti találkozásunkat, mindjárt örömmel köszöntöttek, mint régi ismerőst. Pad állott az út szélén, ott ültem le s néztem lassú nyomkövető munkájukat.

— Mit csináltok, fiúk? — érdeklődtem a biztonság kedvéért.

— Nyomot követünk — felelt Gyurka s hátrasimított a rakoncátlanul lecsüngő szőke haját —. Nyomolvasási verseny van az őrsök között és mi vagyunk legelől. A fiúk hátramaradtak.

Fölkeltem a padról. Most már gyorsabban ment a munka, mert a puha, agyagos földben tisztán látszottak a nyomok. Velük mentem egy darabig s már el akartam volna tőlük, hogy felkerüljek a Hármashatárhegy felé, amikor hirtelen borzalmas ordítás reszketette meg a levegőt.

Fölfigyeltünk. A két fiú abbahagyta munkáját s az út jobbszélére ugrott, ahonnan a kanyarodó mögötti részt is láthatták. Epen ideje volt.

A keskeny, kígyózó úton furcsa, mesébe illő rém-alak jelent meg. Testes, vérvörös arcú ember, kuszált hajjal, vérben forgó szemmel, rendetlen és piszkos ruhában rohant felénk. Magasra emelt kezében jókora bicska villogott.

Félreugrottam az útmenti bokorba s így kikerültem.

Mögötte újra fölhangzott az ordítás:

— Az Istenért! Állj meg, János! Fogják meg! Vigyázzanak!

A bokor mögül láttam az embert, de engem nem látott. Megállt. Pislogó szemét körülhordozta. Meglátta Feriüket...

Rákiáltottam Ferire, hogy siessen lefelé a domboldalban, — az útkanyarulatnál levághat s kikerülhetjük ezt a hirtelen nekünk támadt dúvadat. Részeg lehetett vagy örült — mást el sem képzelhettem. De Feri mintha ezt nem hallotta volna... torkomban dobbanó szívvel láttam, hogy az egyik fa elé lapul s ott vár nyugodtan. Hátról láttam, hogy reszket a keze, de különben szilárdan állt és várt a támadásra.

(Vége köv.)

ÚJ PÁLYÁZATUNK.

Írjátok le: „Hogyan tölti el a cserkész a karácsonyi szünet egy napját? Mellékes, hogy milyen napot választotok, szabadban, vagy otthon, társaságban, mulatságon, cserkészkörben vagy magatokban töltitek-e az időt: mindig és mindenhol lehet cserkészszerűen viselkedni. Az elbírálásnál tehát elsősorban a „miként“-et vesszük figyelembe. — Terjedelem: kb. három dolgozat-oldal.

Beküldési határidő: 1929. január 5.

Díjak: I. díj 6 P, II. díj 4 P, III. díj 2 P.

A dolgozat írója írja meg azt is, hogy milyen iskolában, hányadik osztályba jár.

ÚJ BETŰREJTVÉNY.

B&T ^{ablakon van} $\frac{b}{e}$ Sz ^{fáradt cserkész teszi} &&T
 AA ^{ablakon van} $\frac{y}{o}$ a $\frac{t}{é}$ y e e $\frac{szerv}{ün}$

PÁLYÁZAT.

A BETŰREJTVÉNY MEGFEJTÉSE.

A Magyar Cserkész novemberi 15-i számában a kisebbek részére közölt betűrejtvény megfejtése:

Táborozás.

Helyes megfejtést küldtek be a következők: Arányi István 550. sz. Baross, Szeged. Ary Imre 203. sz. Bocskay, Kisújszállás.

lás. Bartal Ferenc, Budapest. Böszörményi Ferenc 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Csizsár László 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Csonka József 550. sz. Baross, Szeged. Domján András, Szeged. Dvorzsák Róbert 327. sz. L. I. cs., Budapest. Fodor József, Jászárokszállás. Gazsó Mihály 298. sz. Lehel, Jászberény. Hajós Ferenc 550. sz. Baross, Szeged. Hodosy István 550. sz. Baross, Szeged. Horváth Dezső 550. sz. Baross, Szeged. Hoffmann István 461. sz. Devecser. Kakasy László 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Kakuzi János 550. sz. Baross, Szeged. Karácsonyi Antal 321. sz. Szent Család cs., Budapest. Kiss József 452. sz. Szent Bernát, Zirc. Kiss Lajos 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Kis László 550. sz. Baross, Szeged. Kollár Gyula. Korbuly Béla 3. sz. R. M., Budapest. Kóhalmi Dezső 550. sz. Baross, Szeged. Lám Béla 911. sz. Rákospalota. Lestár Dezső 550. sz. Baross, Szeged. Matheisz Béla 194. sz. cs.-cs., Kispeszt. Mészáros Sándor 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Nagy Gábor 172. sz. Erő, Debrecen. Nép József 321. sz. Szent Család cs., Budapest. Nika Géza 85. sz. Zrínyi, Székesfehérvár. Papucsek József 198. sz., Rákospalota. Pável Vilmos 359. sz. Vajda Ödön cs., Szentgotthárd. Sándor József 172. sz. Erő, Debrecen. Sebők Lajos 557. sz. Botond, Gyoma. Soltész Béla 550. sz. Baross, Szeged. Sz. E. 98. sz. Előre cs., Székesfehérvár. Szalárdy László 314. sz. Czuczor, Budapest. Szántó Károly 157. sz. Damjanich, Baja. Szász József 167. sz. Törekvés, Debrecen. Szederkényi Jenő 184. sz. Csaba, Békéscsaba. Szeles László 550. sz. Baross, Szeged. Szíky László 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Szotyory József, Sátoraljaújhely. Thoroczky Endre 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Tóth Lajos 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Vida István 550. sz. Baross, Szeged. Wizinger István 32. sz. Csanád, Makó. Zahorán Tibor 184. sz. Csaba, Békéscsaba. Szentendrei Tűzesszem Farkaskölyökfalca. 3. sz. R. M. Pacsirta örse, Budapest. 33. sz. gr. Széchenyi István cs.-cs. Sirály örse, Újpest.

I. díjat nyert: Lám Béla 911. sz. cs.-cs. kiscserkész, Rákospalota.

II. díjat nyert: Soltész Béla 550. sz. Baross Gábor cs.-cs., Szeged.

**A november 15. számunkban közölt
„titokzatos levél” megfajtése.**

A Magyar Cserkész kevés pályázatára érkezett ennyi megfajtás. Kerekaszomban 200 levél és levelezőlap fekszik íróasztalom és valamennyi helyes eredményű. A csapatok közül legszébbben a székesfehérvári 85. sz. Zrinyi csapat cserkészei szerepeltek, kik egymaguk 30 pályázatot küldtek be. Rajtuk kívül a szegedi 550. sz. Baross Gábor csapatától érkezett legtöbb megfajtás.

A támadóknak adott titkos levélnek — melyet a déli csapat parancsnoka bocsátott ki — valódi szövege a következő:

„vigyázatok a gödörben rejtett tartalékok vannak legalább ötven fő”.

A „titokzatos” írás kulcsa a következő: a szöveget szótagokra kell bontani s felváltva, hol előlről, hol hátulról kell egy szótagot olvasni. A levélnek tehát van értelme. Ki a hibás most már azért, hogy a támadó csapat nem értesült az ellenség túlerejéről? A kém nem, mert ő pontos jelentést adott az előre megbeszélte kulcs szerint. A támadó csapat parancsnoka a vétkes, mert izgatottságában elfeledte a roham vezetőjével közölni a jelentés megfajtását s így ez a veszélyről nem tudva, csapattal együtt a „halál”-ba rohant. Igazi háborúban ezért bizony haditörvényszék elé állították volna a déliek parancsnokát. De nem ártana a kém füleit sem megcibálni egy kicsit, amiért három hiba is belecsúszott a jelentésébe: vigyázatok egy z-vel, tartalékok tartalékok helyett és legalább egy b-vel. Ugy látszik valami sárgacsőrű újonc lehetett, aki a csata izgalmában még a helyesírást is elfelejtette.

A megfajtók névsora a következő: ifj. Alliquander Ödön 5. sz. Keg, Budapest. Almásy Ferenc 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Arányi István 550. sz. Baross, Szeged. Armos Jenő 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Bagyinka János 184. sz. Csaba, Békéscsaba. Borbély Zoltán 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Bartal Ferenc, Budapest. Bédi Árpád 33. sz. Turul, Rákospalota. Bella István 178. sz. Mecsekfalja cs. Pécs. Benkő István, Székesfehérvár. Bidner Ákos, Miskolc. Bloch László 252. sz. Kiss József cs., Budapest. Bognár László 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Burucs Sándor 461. sz. cs., Devecser. Csávás Sándor 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Cseresnyés József 550. sz. Baross, Szeged. Csernus Ferenc, Budapest. Csikós Attila 208. sz. szent László cs. cs. Csirke Pál 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Csonka József 550. sz. Baross, Szeged. Csorna Gyula 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Csurgai János 550. sz. Baross, Szeged. Dobó István, Szeged. Domján András, Szeged. Dvorzsák Zsigmond, 327. sz. Loyola Ignác cs. cs. Erődi-Harrach Béla, 25. sz. Szent Imre, Budapest. Esztó Miklós 64. sz. cs., Sopron. Fenyves Emil 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Fompos János 103. sz. R. M. S. T. Borsodnádasd. Friedrich Gyula 2. sz. BKG., Budapest. Gász István 179. sz. Rákóczi cs., Bonyhád. Gázsó Mihály 298. sz. Lehel, Jász-árokszállás. Gombos György 236. sz. cs., Gyula. Groniency Marián 18. sz. Lóczy cs., Budapest. Gruber István 184. sz. Csaba, Békéscsaba. Györe László 85. sz. Zrinyi cs., Székesfehérvár. Hajos Ferenc 550. sz. Baross, Szeged. Harkay Pál 118. sz. Turán, Kecskemét. Hegedűs Mihály. Ifj. Héjj Imre 39. sz. Rákóczi, Székesfehérvár. Heller Gyula 454. sz. Szent László cs., Pápa. Hobór Gábor 198. sz. Pál cs., Rákospalota. Hodosy István. Hoffmann István 461. sz. Devecser. Hornung Béla 264. sz. Hunyadi János, Rákosliget. Horváth Dezső 550. sz. Baross, Szeged. Horváth György 3. R. M., Budapest. Horváth János 192. sz. Vác. Horváth János 49. sz. Berzsényi, Szombathely. Horváth János 64. sz. szent Asztrik, Sopron. Jagyugy Pál 16. sz. cs., Budapest. Kakuszi János 550. sz. Baross, Szeged. Kálmáncsey Tibor 182. sz. Uhu, Nagykálló. Kaltenecker Kornél 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Karácsonyi Kálmán 321. sz. Szent Család, Budapest. Karnik Tibor 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Kassay Ernő 139. sz. Debrecen. Kaszap István 139. sz. Debrecen. Kemény Béla 33. sz. Széchenyi, Ujpest. Kendeh György, Budapest. Keresztesy Loránd. Ifj. Kesserű József 35. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Kiss Gyula 82. sz. Zrinyi, Szeged. Kiss György, Debrecen. Kiss István 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Kléber Márton 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Kocsis János 157. sz. Damjanich, Baja. Ifj. Koldin László 108. sz. ö. Kollár Gyula. Komáromi Lajos, Pannonhalma. Korbuly Domonkos 3. R. M. Budapest. Koroncay György 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Somi Kovács Ernő 42. sz. Turul, Győr. Kovács János 22. sz. OKE. cs. Kovács Kálmán 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Kóhalmi Dezső 550. sz. Baross, Szeged. Krémer János 2. sz. BKG., Budapest. Ladvánszky József 183. sz. Kinizsi, Szeged. Lám Károly 911. sz. Rákospalota. Lehner Ferenc 35. sz. cs., Győr. Leisz Béla 85. Zrinyi, Székesfehérvár.

Lengváry Ákos 79. sz. Festetich cs. Lengyel Ottó 18. sz. Lóczy, Budapest. Lestár Dezső 550. sz. Baross, Szeged. Lukács László 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Lukács László 261. sz., Rákospalota. Madarassy Iván 19. sz. Bükk, Miskolc. Máday Béla, 1. sz. BKIE., Budapest. Makk Ferenc. Martin István 3. R. M., Budapest. Maschke Egon 12. sz. VIII. R. cs., Budapest. Matheisz Béla 114. sz., Kispeszt. Máthé Lajos 261. sz. Irinyi, Rákospalota. Máttyás Mihály 213. sz. Kohári, Eger. Mészáros Sándor 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Meszlényi Zoltán 202. sz. Örvénykő, Miskolc. Metzker László 39. sz. Rákóczi, Székesfehérvár. Mike Gyula 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Miklóssy Béla 43. sz., Debrecen. Nádas Tibor 297. sz., Budapest. Nagy Ferenc 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Nagy Gábor 172. sz. Erő, Debrecen. Neuherz József 359. sz. cs., Szentgotthárd. Nemes István 67. sz. cs. Sopron. Nemo 304. sz. cs. Nesztler János 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Odusch Mihály 66. sz. cs. Sopron. Ohrnyár Ferenc 22. sz. OKE., Ózd. Ördög István 82. sz. Zrinyi, Szeged. Paál Gábor 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Paál István 103. sz. RMST., Borsodnádasd. Papp János 861. sz. József Nádor cs., Jászberény. Papp Mihály 106. sz. cs., Putnok. Ifj. B. Parragh Béla 98. sz. Mátra, Gyöngyös. Pavlics Ferenc 59. sz. Árpád, Szentgotthárd. Peiniger Károly 32. sz. Levente, Budapest. Peiniger Sándor, Sopron. Pénzváltó István 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Péter Gyula 667. sz., Dombóvár. Pethes István 857. sz. Csörsz, Jász-árokszállás. Peuzer Gusztáv. Pongrácz Ferenc 67. sz. Deák-kuti cs., Sopron. Rác Iván 35. sz. Jedlik Anyos cs., Győr. Reich József 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Reischl Edgár 2. sz. BKG., Budapest. Roller János 204. sz. Szent László, Veszprém. Rothnagel László 14. sz. Holló, Esztergom. Rumpl József 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Ruztinszky László 146. sz. Révay, Tata. Sándor József 172. sz. Erő, Debrecen. Sándor László 298. sz. Lehel, Jászberény. Savaitz László 71. sz. Zrinyi cs. Schnetzer György 39. sz. Rákóczi, Székesfehérvár. Schnetzer Nándor 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Schreiber Gábor 33. sz., Ujpest. Sebők Lajos 557. sz. Botond, Gyoma. Soltész Béla 550. sz. Baross, Szeged. Somogyi János 2. sz. BKG., Budapest. Somorjai Jenő 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Sostanics Vilmos 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Spáczel Alajos 24. sz. Akarat, Budapest. Straub Brunó 82. sz. Zrinyi, Szeged. Szabadi József 37. sz. cs. cs. Szabó H. Gyula 653. sz. Somssich, Kaposvár. Szabó György 33. sz. Ujpest. Szabó Miklós 550. sz. Baross, Szeged. Szabó Sándor 911. sz. Rákospalota. Szalárdy László 314. sz. Czuczor, Budapest. Szalay Alajos, Székesfehérvár. Szántó Károly 157. sz. Damjanich, Baja. Szark József 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Szeles István 550. sz. Baross, Szeged. Szenczy Vilmos 314. sz. Czuczor, Budapest. Szentiványi Jenő 914. sz. Endre, Szentendre. Szokolay Dénes 15. sz. Bethlen, Budapest. Szőke István, Sopron. Szűcs István 298. sz. Lehel cs. cs., Jászberény. Szűcs József 555. sz. Csajághy, Szeged. Teleky László 112. sz. Hunok, Hódmezővásárhely. Teller Tibor 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Tóth János 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Tóth Lajos 203. sz. Bocskay, Kisújszállás. Tükör Gyula 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Vados Géza 464. sz. Rozgonyi, Győr. Válint Imre 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Vanyó János 34. sz. Turul, Miskolc. Varga József 182. sz. Uhu, Nagykálló. Vasváry Tibor 15. sz. Bethlen, Budapest. Vida István 550. sz. Baross, Szeged. Vinkovich Dénes 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Visnyey Gábor 71. sz. Irinyi, Zalaegerszeg. Vojth Zoltán, Debrecen. Weichhart Pál 85. sz. Zrinyi, Székesfehérvár. Zemlényi Zoltán 238. sz. SKG., Sátoraljaújhegy. Zsilko Károly 33. sz. Széchenyi, Ujpest. 16. sz. E. G. cs. VI. Sas őrsé, Budapest. 33. sz. Széchenyi cs. Solyom őrsé, Ujpest. 33. sz. Széchenyi cs. Sirály őrsé, Ujpest. 40. sz. Szekszárdi cserkészek Solyom őrsé. 82. sz. Zrinyi cs. I. raj. 1. őrs. 85. sz. Zrinyi cs. Fűrj őrsé, Székesfehérvár. 126. sz. cs. cs. Bagoly őrsé, Veszprém. 139. sz. Fazekas Mihály cs. II. őrsé, Debrecen. 179. sz. Rákóczi cs. Apród őrsé, Bonyhád. 191. sz. Toldi cs. cs. Fecske őrsé. 191. sz. Toldi cs. cs. Solyom őrsé. 236. sz. Maróthy cs. cs. Kakuk őrsé, Gyula. 238. sz. SKG cs. Mókus őrsé, Sátoraljaújhegy. 294. sz. Eszterházy cs. I. raj. 1. őrs. Eger. 921. sz. Dr. Venetianer Lajos cs. cs. II. raj. 1. őrs., Ujpest. 226. sz. Vasvári Pál es. cs. IV. őrsé, Salgótarján.

I. díjat nyert: Erődi-Harrach Béla 25. sz. Szent Imre, Bpest.

II. díjat nyert: Meszlényi Zoltán 202. sz. Örvénykő cs. cs., Miskolc.

III. díjat nyert: Válint Imre 85. sz. Zrinyi cs. cs., Székesfehérvár.

Pályázók figyelmébe!

1. A pályázatokat mindig tintával kell írni.

2. Ha egy levélben több pályázatot küldtök be, írjátok mindegyiket külön papírra és lássátok el névvel és pontos laktimmal!

3. A pályázatokat mindig a „Magyar Cserkész Szerkesztőségének” (Budapest, V. ker., Hajnal-utca 6. szám., Cserkészház) kell címezni és nem a Kiadóhivatalnak!

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI

KURUCZBÁNAT.

Sok igaz kurucok hallgatagon ülnek,
Szemeikből könnyűt könnyüre törülnek

Tárogató hallik nagymessziről lágyan,
Lengő szélnek szárnyán száll az éjszaká-
[ban.

Erre száll a nóta, ide hallik hangja,
Szegény kuruc sirja az őszi avarba.

Az őszi avarban, a majtényi sikon,
Rákóczit, Bercsényit, sok vitézit hívón.

Szól a nóta halkán, régi ragyogásról,
Soha el nem múlt magyar szabadságról...

...Sok igaz kurucok hallgatagon ülnek,
Bús szemükből könnyűt könnyüre törülnek...
Gász István.

AZ ÉN KEKTEM.

Olyan az én szívem,
Mint egy virágos kert,
Amelyben az öröm
Bokrétája termett.

Boldogság hintette
Rá a gyöngyharmatát,
S a „Szeretet” napja
Szórta rá sugarát.

„Barátság” a földje,
„Reménység” a magja,
És az utat benne
Az „Igazság” adja.

Mindenható Isten
Áldd meg, ezt a kertet,
Mert minden virága
Csakis néked termett.

Csikós Attila.

ŐSZUTÓN.

Szomorúbban szól most a lant húrja,
Keserűbb most a régi fájdalom.
Bús, terhes őszi-köd takarja el
Szomorú lelkemben minden dalom.

Miért is van az, hogy így őszutón
Az ember vissza, mindig visszánéz
És panaszos dallal siratgatja
A tavasz és nyár boldog idejét?
Tatabánya. Ruzsinszky László.

KRÓNKA

Dillnberger László

1903—1928.

... Vele is kevesebben lettünk... Elragadta a könyörtelen halál hirtelen, váratlanul körünkbelől... S az őszi levélhullásban sirhantja mellett állva csak emléke élt már bennünk.

... Mert érték veszett el benne. A magyar cserkészszeszme rajongó, törhetetlen munkása; a magyar mozgalom lelkes terjesztője, sok megmozdulás kitartó s bűzgő munkatársa... Dolgozni szeretett. Csöndben; talán nem is önállóan, de mindenkor egyforma kitartással. — Cserkész-

életét már 1915-ben kezdte az RK csapatban, 1919-ben a BIK csapatba lép át s mint ifjú őrsvezető, segít a táborvezetésben, majd ősszel az első budai őrsvezetői tanfolyam előadója s a „Környék-próba” társszerzője. A következő években szintén csapatmunkában tűnik ki. Résztvesz a jelenlegi 26. sz. RK csapat újjáalakulásában. Majd a BIK nagytáborok parancsnoksági segédtszítje s állandó szervezője, előkészítője. 1923-ban fényes tanujelét adja önfeláldozó fiú szeretetének, midőn beteg édesatyját vérenek átömlesztésével próbálja — sajnos hiába — az életnek megmenteni. A következő esztendőben segít Kistarcsán a cserkészszeszmenek ifjú híveket szervezni s az új csapatban lelkes tevékenységet fejt ki. Közben régi csapatában tovább ápolja s vezeteli a csapatnékkart; majd megtesz másodmagával egy 240 km hosszú vízi vándortábort vázsoncsonakon a magyar vizeken. — 1926-ban a NNT országos cserkészkiállításának helyettes vezetője s odaadó munkatársa a vezetőnek, kivel időt s fáradságot nem kímélve igyekszik méltóvá tenni a kiállítást a magyar cserkészethez. Utolsó általános érdekű munkája az idej tihanyi vizitáborban volt. Ott mint az első vízi hadijáték társszervezője s döntőbírája igyekezett munkáját a magyar mozgalom szolgálatába állítani. — De nem csak munkáját állította sorompóba! Mint több cserkészkiadványunk társszerzője s a Magyar Cserkész munkatársa, tollával is törekedett lendíteni a magyar mozgalom hatalmas fejlődésén.

... Ez volt ő mindannyiunknak. Ezért kell megemlékeznünk korán eltávozott cserkésztestvérünkről. Ezért érdemi meg, hogy őt, a kezdet munkását, ki már a Gondviselés akaratából befejezte küldetését közöttünk, emlékezetünkbe vessük.

... De álljunk meg a cserkész előtt is. Az előtt, aki mindenkinek legjobb barátja, rokonszenves, kedves, igazi cserkésztestvére volt; aki a lilomot mindenkor méltóan viselte s az élet küzdelmeiben sem szünt meg azt folytonosan fényesíteni, lelkületét állandóan csiszolni... Csapatának mindenkor tettekre kész tagja volt. A táborozások, ünnepélyek szervezése, az énekbar vezetője; a kiképzés és saját példájával való nevelés volt állandó munkatere s minden tehetségét cserkészcélokra állította munkába. Otthon édesanyjának egyetlen támasza s vigasztalója, kinek kényelméért minden idejét s erejét feláldozta...

— De elment közülünk. Hirtelen, nesz-telenül... Csak emlékét hagyta ránk... Mindannyiunkra, mert mindegyikünkért dolgozott; mert a magyar mozgalom jövőjének csöndes munkása volt... Emlékezzünk tehát néha reá s szeressük őt mindazokkal együtt, kik a mi jövőnkért dolgoztak szívvel-lellekkel utolsó szívdobbanásukig.
Dr. Bik.

Minden vezető olvassa el! A gazdasági évnek vége és a Szövetség Titkári Hivatala szeretne a csapatok legfontosabb adatairól, melyeket az évi jelentések tartalmaznak, a magyar cserkészmozgalom jelen állásáról, minél kimerítőbb, minél tökéletesebb képet megrajzolni. Ezért ezúton is felhívja a csapatokat, azok titkárságait, hogy pontosan a január 1-i állapotoknak megfelelően, 3 példányban töltsék ki a közeli napokban címükre megküldendő évi jelentési őrlelapokat, és abból egyet közvetlenül és haladéktalanul a Szövetség Titkári Hivatalának, egyet pedig a területileg illetékes kerület Titkári Hivatalának küldjenek meg. A harmadik példány a csa-

patnál, mint ellenőrző példány őrzendő meg.

Nem lehet a cserkészek és csapatok javára semmiféle nagyobb tervet és akciót eredménnyel megvalósítani, ha pontos adataink ezek helyzetéről nincsenek. Ezért nyomatékkal és nagy szeretettel kérjük a saját érdekükben is a központ munkájának a megkönnyítésére is a cserkész-pontosság nagyobb dicsőségére is csapatainkat, hogy az évi jelentési őrlelapok kiállítását és beküldését minden eddignél gyorsabban és pontosabban eszközöljék.

Szemesé a világ! Metsző hideg szél sercege söpri a fagyott havat a szentkereszt lankákon. Kékreváltan didereg a Rókák „pihenő” síjárőre. Éhes disznó makkal álmodik, így hát körbeállja a kibontott hátizsákok körül a kristályosra fagyott szalonna és kolbász fölött élénk vita folyik arról a még fel nem talált technikai csodáról, mellyel a hósvatag közepébe gőzölgő gulyást lehetne varázsolni.

Sanyi, a szemfüles segédőrsvezető szokatlanul mély hallgatásba burkolódik. Végre csöndesen csak annyit mond: „Ezt a csodát én már régen fölaltam. Vegyetek csakját és kanalat elő.”

Az őrs tagjai kissé nehezeltelve néztek rá, mert a vágyakozás a meleg étel után sokkal nagyobb volt, semhogy ilyen helyzetben egy rossz tréfa megbocsátó közönséget talált volna.

De bíz Sanyi nem tréfált. Hátizsákjából egy szerény külsejű zöld termoszt húzott ki, lecsavarta a fedőpoharat, kiemelte se-szűk, se-bő szájából a dugót, egy lötytintés és a meglepett fiúk csájkájában ott párolgott a gulyás. A paprikás zsirszemecskék aranylón keringtek a hűs és burgonyaszigetek körül és biztatóan mosolyogtak vissza a nekilekeseedett fiúkra.

— Hát ez meg micsoda huncutság? — kérdezte Karcsi, az őrsvezető és arra gondolt, hogy talán nincs is egészen rendjén ekkora fényűzés a Sanyinál, aki az őrs legszegényebb tagja volt. Sanyi kitalálta a gondolatát és így szólt:

— Ez termoszt, az én takarékperselyem. Tudjátok, hogy oly távol van a műhely a lakásunktól, hogy nem járhatok haza ebédre. Rájöttem, hogy a hajnal-utcai Cserkészbolt, a Cserkészházban, tart a cserkészek számára egy ilyen törhetetlen, a rendnél szélesebbszájú termoszt, melynek az ára (4.50 P) még az én zsebem számára is elérhető. Ebbe édesanyám már egy esztendő óta minden reggel betölti melegen az előző napi levesmaradékot, vagy egy kis húst összevágva, vagy egy kis töltöttkáposztát, szóval, ami épen akad. Így aztán az ebédemre nem költök semmit, míg műhelytársaim drága pénzen nem élnek úgy, mint én a jó meleg hazaim.

Utcaelnevezés és emlékfauilitése. A győri leventék hazafias munkásságának és már eddig is elért szép eredményeiknek elismeréseként a városi tanács az épülő nádorvárosi részen egy utcát Leventeutcának nevezett el. Az utca elnevezése ünnepélyes keretek között, vitéz Pávai-Mátyás Sándor, az OTT. társelnöke jelenlétében történt meg. Az utca gondozása a nádorvárosi levente egyesület feladata lesz. Az ünnepély a leventék és a cserkészek bajtársi találkozásának színhelye lett. Mert ott megjelent a 450-es Pálffy cserkészcsapat díszőrséje zászló alatt, a Bisin-ger-csapat őrséje és az összes győri csapat megbízottjai. Az utca átvétele után elültettek hat hősi emlékfát. Az elsőt az országos társelnök az elesett győri hősök emlékére. A cserkészek nevében Bencsik

Gergely, körleti főtitkár, Jávoroka Ádám emlékére ültette el az egyik fát, jelölve, hogy a cserkész és levante az a két erős pillér, amelyre a szebb jövő felépül.

Sítanfolyam az Anna-kápolnánál. Az I. és X. kerület cserkészcsapatai részére vasárnaponként 10—12-ig a svábhegyi Anna-kápolnánál állandó sítanfolyamot rendez.

A sioktatást a régebben szízó csapatok vállalták el. December hó 9-én volt az első alkalom, amikor is az I. B. K. I. F. öreg szízői álltak a hozzájuk fordulóknak rendelkezésére. Előző pénteken a Cserkészház nagytermében elméleti előadás volt, melyen Zsembery Gyula bátyánk, Fináczy Ernő és Schuhmy Félix cserkésztszisztek tartottak bevezető előadásokat.

Sítanfolyam a Hárshegyi Cserkészparkban. A karácsonyi szünet alatt a Hárshegyi Cserkészparkban 6—7 napos sítanfolyamot tartunk kezdők és haladók részére. Elgondolásunk az, hogy téli táborba nem jutó szízó cserkészeknek is biztosítsuk azt az előnyt, amit több napi rendszeres sioktatás jelent. A tanfolyam 9—3 óráig tart. Elméleti oktatás a Cserkészpark kastélyában. A gyakorlati tanulás részben a Cserkészpark területén, részben a közeli Normafa-lejtőkön lesz.

A tanfolyam díjmentes. Sível nem rendelkező cserkészek csak kivételesen vehetnek azon részt, mivel igen kevés kölcsönözhető sink van.

Vidéki fiúk is résztvehetnek ezen a tanfolyamon. Ez esetben a Cserkészparkban napi 40 fillérért biztosítunk szállást. Élelmezést a park gazdasszonya kb. 2 P.-ért ad.

Jelentkezést dec. 22-ig vár az

Országos Vezetőtiszti Testület.

A karácsonyi jótett. Karácsony nem valami véletlen esemény. Nem, hanem olyan, amely minden év decemberének huszontödik napján visszatér. Az igazi szép karácsony, mint minden más esemény, nem jön magától, hanem gondos tervezés és előkészítés eredménye. A legtöbb csapat valami jótettel domborítja ki a karácsony szellemét.

Fogj hozzá nyomban a tervezéshez! Minden cserkész adjon hozzá egy gondolatot, talán valami különleges jótettre nyílik alkalom: valakinek szebbé tehetitek a karácsonyt. Talán több csapat összeáll, elromlott játékszerkeket gyűjt, azokat kijavítja, hogy aztán olyan gyermekeknek adhassa, akiknek különben nem jut játék.

Ha a csapat téli táborba megy, csináljatok karácsonyfát a madaraknak. Vagy segítsetek meg egy szegény családot: látsátok el élelemmel, tüzelővel. Vagy talán ismertek öreg embereket, akik ugyancsak hasznát vennék néhány fiatal, erős kéznek. Pompás ajándéknak is beillik, ha a csapat fát aprít számukra, havat lapátol, megrakja a tüzet, vagy bevásárol helyettük. Őrség a korcsolyázó alkalmatosságoknál, vagy részvétel valamely egyesület stb. karácsonyi vásárán, vagy karácsonyfa estjén szintén olyasmí, amit csapatok rendszeresen megismételnek karácsonyonként. Alább közlünk néhány karácsonyi jótétet, amit a csapatok tavalyról jelentettek. Böngéssz át ezeket, talán akad olyan, amivel te is megtalálhatod az igazi karácsony szellemét. De egyet — fogj hozzá nyomban!

75 játék, étel és ajándék kiosztása. Szolgált a községi karácsonyfánál. (Meadville).

Élelmiszerek gyűjtése egy keresztény egyesület karácsonya számára (Los Angeles).

Törött játékok kijavítása.

Karácsonyi ajándékok készítése (King-sport).

Öreg ruhák gyűjtése szegény városzéli lakosok számára (Richmond).

Beteg fiúk szórakoztatása kórházban. Katonákat olvasnivalóval (folyóiratokkal) láttak el (Milwaukee).

Fát aprítottak özevegasszonyok számára (Coalville).

Öreg emberek otthonának feldíszítése (Webster).

Hadirokkant családját ellátták süteménnyel.

Vasárnapi iskola számára karácsonyfát díszítettek.

A csapat kevésbé jómódú tagjai számára karácsonyt rendeztek megajándékozással (Worcester).

Segítették a postásokat a karácsonyi levelek kihordásánál (Battle Creek).

Beteg barátuknál rádiót szereltek fel (Everett).

Az Országos Hadimúzeum Egyesület igen szép, a cserkészthonok díszítésére kiválóan alkalmas fényképek hoz forgalomba, amelyek a világháború sok dicsőséges pillanatát örökítik meg. Ezeknek a képeknek eladási árából befolyó jövedelmet az elesett hősök sírjainak gondozására és az idegen földön pihenő magyar hősök hamvainak hazahozatalára fordítják. Felhívjuk a csapat figyelmét ezekre a képekre, amelyeknek egy-egy sorozata (10 darab) 5 P.-ért kapható az egyesület székházában Budapest, Andrássy-út 20.

A Magyar Si-Szövetség elhatározta, hogy úgynevezett próbákat rendszeresíti, a sielők számára. Ez azt jelenti, hogy megvizsgálják a sielők tudását és annak foka szerint 1—2—3-próbás jelvényeket osztanak ki közöttük. A próbáztatást szakértő bizottság végzi, mely már az első havas vasárnapon megkezdí munkáját a Normafa környékén. A próbákon való részvételre minden sielő jelentkezhetik és erre vonatkozó bővebb felvilágosítással a szövetségi előadó Fejér Hugó (Vilmos császár-u. 33. Skaba és Plöcklnél) szolgál.

KÖNYVISMERTETÉS

Temesi Győző: A Csejennek romlása. Az „Ifjúság és Élet” című ifjúsági lap hasábjain jelent meg Temesi Győző kiváló írónak, a M. Cs. hűséges munkatársának e regénye, mint a lap kiadványainak egy kötet. Temesi ebben a művében mutatkozik be tulajdonképpen úgy, mint ifjúsági regényíró. És az ilyen irányú művével a legteljesebb sikert aratott. Nem csoda. Temesi kitünő ismerője az ifjú léleknek. Jól tudja, hogy mivel foghatja meg azokat. Nem üres kalandokat ír le, hanem rendkívül izgalmas harcokat, vándorlásokat az indiánok földjén. Az író maga is bejárta azokat a helyeket, ahol története lejátszódik. Alapos ismerője az indiánok küzdelmének, létért való harcainak. Ezért nemcsak élvezetes, hanem különösképpen tanulságos is könyve. Aztán ki-kiütözik a regényből a cserkész is. Mennyi gyakorlati ismeretet sajátíthat el, aki e művet elolvassa! Bizonyosan sokáig is fogják olvasni. A csinosan kiállított, gazdagon illusztrált (Györgyffy munkatársunk készítette a pompás rajzokat) könyvnek ott kell lennie minden valamirevaló cserkésznyitárban.

Csaba Jenő dr.: A mult meséi. Ismét gazdagabb lett a magyar irodalom egy értékes történelmi elbeszélés-kötettel. Kiváló munkatársunk, Csaba Jenő dr. — ki-

nek nagyszerű írásait a M. Cs. minden olvasója ismeri — ajándékozott meg bennünket gazdag lelke egy újabb pompás termékével. Csaba Jenő nem a világhírű emberek érdeklik. Ő a mult terhes életében is azokat a hősokeket keresi ki, akiknek művétől ugyan nem ragyog a história, de akik annak a kornak, amelyben éltek, talpig férfiai, igazi eleven emberei voltak. Ő mindenütt az embert mutatja be, aki önmagában érték. Akaratlan is a régi világ cserkészeit rajzolja meg. Talán azért vannak hozzánk olyan közel írásai.

„A mult meséi”-ben is testvérekkel találkozzunk, szenvedő, gyötrődő, hazájukért, magyarságukért égő, de azért küzdeni és győzni is tudó magyarokkal. És ezeket a hősokeket olyan háttérben mutatja be, hogy egyszerre előttünk áll egy-egy kornak rendkívül plasztikus képe a maga sajátos felfogásával, nagy és törpe embereivel, erényeivel és hibáival egyetemben.

Csaba Jenő nemcsak a leírásnak, a mesemondásnak mestere, hanem tömör, eredeti magyar mondatai tele vannak mély gondolatokkal is. Sokszor szinte zsúfolta a stílusa. Lassan kell olvasni, mert megállítják az embert a szereplők nagyszerű, kellemes és gondolkodásra kényszerítő mondatai.

Melegen ajánljuk a könyvet minden olvasónknak. Kiváltképpen a nagyobbak lapozgathatják nagy gyönyörűséggel és haszonnal. Kapható a Cserkészboltban.

Gombos Albin: A grönlandi titok. Egyetemi nyonda kiadása, 1928. — Hájas Mukinak, a talpraesett magyar fiúnak, érdekesítő tengeri kalandjaival ismert meg bennünket a neves író négy kötetben. A regényes történet részei: I. A jégvilág rejtélye (Hájas Muki mint a „Balaton” kapitánya), II. A lánghab álló Adrián (Hájas Muki, a legfiatalabb tengerészkapitány), III. Bújóska a tengeren (Hájas Muki az ostromzáron keresztül), IV. Magyarok a jégországon (Hájas Muki az örök jég honában). — A magyar ifjúsági irodalom nagy hálával tartozik Gombos Albinnak, amiért most, mikor a „tengerhez magyar” olyan ködbevesző ábrándnak látszik, elvezet bennünket a „magyar szent korona gyöngyébe”, Fiúméba, a magyar Adriára is és érdeklődést kelt régi dicsőségünk egyik féltve őrzött kincse, bölcs Kálmán királyunk politikai hagyatéka, a tenger iránt. — A II—III. rész megépen a világháború veszedelmei közé helyezi a hőst, abba a világháborúba, amely gyászos vége mellett is a magyar vitézségnek örökke ragyogó láncolata s amelynek történetében a legfényesebb lapok épen az Adriához fűződnek. — Melegen ajánljuk ezt a rendkívül érdekes, igen mulattató és tanulságos könyvet olvasóink figyelmébe. Karácsonyi ajándéknak is pompásan beválk.

A Fehér Sas. Fábián Gyula szombathelyi tanár igen kedves, bájos, cserkésztaggyú diáktörténetet mesél el e most megjelent, rendkívül érdekesen és mulattatóan megírt szép diszkötéses művében. A Dante-kiadásban Biczó András rajzaival díszített vidám diákregegy, karácsonyi ajándéknak is nagyon alkalmas. Meleg cserkészlelekből fakad minden sora, derűs hangulat árad belőle: olvassátok el!

Dr. Weninger: Gázháború. A napokban hagyta el a sajtót ez a könyv, amelyben szerzője, dr. Weninger László Vince, a nemzetközi jog tanára, a mai idők egyik legfontosabb problémáját dolgozta fel. A volt entente hatalmak ahelyett, hogy le-szerelnének, valóságos versenybe kezdtek a hadi készülődések terén, melyeknél szembetűnő a gázháborúra való lázas elő-

készület. Az edgewoodi titkos arzenál csak úgy ontja magából az újabb és mérgeesebb gázokat, melyek nemcsak a haderő, hanem a polgári lakosság életét is veszélyeztetik.

Mindenkinek kötelessége tehát, hogy a gázháború fenyegető veszélyéről tájékozódjék és ellene védekezzék. A gázvédelem kérdése alapos feldolgozást nyert Weninger dr. könyvében, mely a problémát katonai, kémiai és jogi szempontból egyaránt megvilágítja. A kérdés fontosságát bizonyítja az, hogy minden állam megtette már előkészületeit, csak mi nem. A könyv ára P 4.80, kapható az összes budapesti és nagyobb vidéki könyvkereskedésekben.

Gyermeknaptár 1929. Szép, nemeskócsaggal díszített külsőben jelentette meg az Orsz. Állatvédő Egyesület tartalmas, kedves naptárának XXXI. évfolyamát. A naptárt Fodor Árpád szerkesztette s számos érdekes cikket és költeményt találhatunk benne a nemeskócsagról, a rigóról, méhecskéről, mókusról, a magyar juhászoktól, a gyíkról stb. A füzetet Vezényi Elemér neves művész rajzai díszítik. — Megrendelhető az Orsz. Állatvédő Egyesületnél Budapest, IX., Ernő-utca 11—13. Ára csak 24 fillér. — A naptár pályázatát is hirdet, még pedig a középiskolák alsó osztályai számára: „Mit tehetnek a tanulók az állatokért?” a felső osztályok számára: „Az állatok a művészetekben” címmel.

„Ifjú Erdély”. Az erdélyi református magyar ifjúság kedvelt havi lapja. Érdekes cikkeket közöl újabb számaiban Zrinyi Miklósról, Pázmány Péterről, folytatólagosan pedig az Erdélyben élő kigyókról s az olvasás művészetéről. Sorozatosan ismeret magyar játékokat is. Debreczényi László: „Fatornyos hazámból” címmel az erdélyi magyar építő és faragó népművészetet megkapó képekben mutatja be.

I. KERÜLET.

A 254. Minta cs.-csapat nov. hó 15-én házi ünnepélyt rendezett abból az alkalomból, hogy parancsnok uruk, dr. Tóth Tihamér, egyet. tanár hosszas betegségéből felépülve, először jelent meg cserkészfiái között. Szeretett jó parancsnok urunkat, kit cserkész-hivatása közben ért utól súlyos balesete a csurgói táborban, a szülők és fiúk egyaránt a szeretet és ragaszkodás ezer jelével halmozták el. A jól sikerült ünnepélyen Witz orsz. elnök úr is megjelent. Mélységesen éreztük, hogy a súlyos megpróbáltatás és betegség még közelebb hozott bennünket szeretett Tihamér Atyánkhoz és hogy az a nevelői erő, mely lelkéből nem csak reánk, de az egész magyar ifjúságra eddig is kiáradt, meg sokszorozódik és még sok-sok fiában kelti életre az Ur Jézus főhéher, tisztá képét.

A 335. sz. Gábor főangyal apród csapat dec. 6-án avatási ünnepélyt tartott. 20 kis apródot avattak fel, s így a csapat létszáma 45-re emelkedett. Az ünnepély minden számát a kis apródok szereplése töltötte be. Az ünnepély színvonalát emelte a kis apródok „Ede bácsi”-jának megjelenése és beszéde.

A 4. sz. B. I. K. cserkészcsapat „Szent György” vezérőre és „Erős Gusztáv” öregcserkészeira december 1-én rendezte meg a Budai Polgári Kaszinó különtermében hagyományos bankettjét. Meglett emberek, idősebb urak, régi arcok jelentek meg, régi barátok találkoztak.

A multat, eltűnt ifjúságot visszaidézó beszélgetések, kedves felköszöntések, közepette fogyasztották el a vacsorát.

Utána rázendített a vonószekerek régi cserkésznotáira, bánatos és vig magyar notákra.

Az óra már félkettőt mutatott, midőn a számszerint hatvanhat régi testvér lelkükben egy kedvesen eltöltött est emlékével búcsúzott el egymástól.

Ezek a már évek óta nem látott fiúk, mind a régiek voltak, lelkükben cserkészek maradtak, pedig talán már tíz-tizenöt év előtt tanulták a cserkész törvényeket és a kötelesség — az élet — már régen elhívta őket a cserkész sorokból.

A „Kerületi Híradó” érdekes cikket közöl a nagybobszabású „cserkészjátékok” megszervezéséről (hadjáték).

III. KERÜLET.

Sík Sándor felolvasó-estét tartott Szombathelyen. A helyi csapatokat is meglátogatta. Hosszabb ideig időzött az 50. sz. Hunyadi csapat új otthonában.

Az 50. sz. Hunyadi csapat újoncai dec. 5-én tették le a III. oszt. próbát Simonffy Jenő ker. megbízott előtt, ünnepélyes fogadalmotételük 8-án volt. A csapat dec. hó 19-én műsoros estét rendez, amelyen előadásra kerül „Palkó barátai” (Koszter Atya) és a „Feltámadás” című irredenta darab.

IV. KERÜLET.

A győri bencés gimn. 35. sz. Jedlik Ányos cs.-csapatának nyilvános csapatgyűlésén a szülők és érdeklődők egészen megtöltötték az intézet dísztermét. A gyűlést Gábeli Gotthárd parancsnok beszéde nyitotta meg. Beszámolt a nyári táborról, mely Fiume és Abbázia között volt, továbbá a szervezési munkálatokról, a 12 tagú mentőőrsről, mely már a kórházba jár be gyakorlatra. A csapat 14 tagú szalón- és 45 tagú fúvós-zenekaráról, az öregcserkészlet megalakulásáról, a megalakuló véncserkészetről, a csapat további programjáról. A sikerült műsor után az intézet vezetője, dr. Kelemen Krizosztóm igazgató, mondott köszönetet a szülőknek és buzdítást intézett a fiúkhoz.

V. KERÜLET.

A szegedi 183. Kinizsi cserkészcsapat nagyszabású Miklós-napi ünnepet rendezett dec. hó 8-án. A hatalmas szegedi színházat teljesen megtöltötte a közönség. Ünnepi beszédet tartott Vidovszky Kálmán, a M. Cs. szerkesztője. A csapat pompás előadásban Koszter Atya egyik bájos Mikulás darabját adta elő. Több kedves szám s a Baross cserkészek pompás műzikája tették még színesebbé az általános tetszést aratót műsort.

I. B. ülés Ker. I. B. nov. 29-én tartott ülésén megválasztották a kerület gazdasági bizottságát. Ellenőr: Virágh Sándor, tagok: dr. Becker Vendel, báti Báthly Zoltán, Homola Rezső, Kiss István és Vogl Tibor. Az I. B. elhatározta, hogy a szokásos kerületi napok helyett évenként hadijátékot rendez a kerület különböző városaiban. Az I. B. a következő segédtitteket igazolta: Györfly Boldizsár, Párducz Mihály (277. ö.), Neubeller János, Hock Lajos, Kosócky József, Timpfel György, Süzics József és Koznás Gyula (555. sz.)

550. sz. Baross cs.-csapat otthonában a kiképzés az ujonc rajnál a harmadik, a többi rajoknál a második osztályú próbánál tart. Karácsony környékén megkezdődnek a vizsgázások is. Hetenként egy ízben örsvezetői tanfolyamra gyűlnek össze. Nov. 18-án a levente ügygel kapcsolatban csapatszemele volt, amely a legjobb eredménnyel zárult. A csapat tisztikara állandóan bővül főiskolai hallgatókkal, úgy, hogy a tisztikar jelenleg 12 vezetőből áll.

Az 553. sz. Szent Imre cs.-csapat (Csongrád) Imre herceg napját fényes keretek között ülte meg. Az ünnep előestéjén, nov. 4-én, műsoros ünnepet rendezett. Nov. 5-én mise és áldozás után, a város melletti Győrös-erdőben tartott nagy hadijáték foglalta le a fiúkat.

A szegvári 576. sz. Gr. Károlyi Sándor csapat szept. havában teljes létszámmal vett részt a lángokban álló templomoltási munkálataiban. A tűzoltók és a csapat gyors közelbélésének köszönhető, hogy a tűz eloltásával a további pusztításnak elejét vették. Az akkor még szervezés alatt lévő csapat ezzel megállotta tűzpróbáját.

Parancsnok változás: az 577. sz. csapat parancsnokságát Kormos József lemondása folytán Tél József vette át. A 184. sz. csapatát pedig Mazán Lászlótól Kirner Gusztáv.

Az 556. sz. Szathmáry Pál cserkészcsapatnak gyásza van. Lajos Pál II. örsbeli cserkész november hó 19-én meghalt. Temetésén az egész csapat részt vett. Négy éve dolgozó cserkésztestvérünket veszítettük el.

November hó 24-én műsoros teaest keretében tábori beszámoló volt.

November hó 29-én esett keresztül a csapat az ellenőrző levente-szemlén. Az O. T. T. részéről vitéz Bánáthy János alvezetés, vm. testnevelési felügyelő, a kerület részéről Wenich Gyula várm. főtitkár vettek részt.

December hó 2-án 40 darab madárfészkelőt helyeztünk el a Horthy-park fáira.

December 3-án, Wenich Gyula várm. főtitkár, csapatunk tisztje 8 évi cserkészszolgálat után Budapestre távozott a Cserkészbolt szolgálatába. A makói cserkészek érzékeny búcsú közepette kívántak „Jó munkát” az eltávozó legelső makói cserkésznek.

569. sz. Hunor cserkészcsapat, Füzesgyarmaton dec. hó 2-án nagyszerű előadást rendezett, melynek keretében színre került: Karcsi nagyon beteg. (Előadták a cserkészapródok), Marciék három kívánsága és 2 paraszt komédia. Az előadást nagyszámú érdeklődő közönség nézte végig. Legközelebbi előadásukra tervbe vették a „Garaboncok” előadását.

VI—VII. KERÜLET.

A 280. sz. Szent Imre öregcserkészek karácsonyi pásztorjátékra készülnek, amelyet nyilvánosan is előadnak.

A szekszárdi cserkészek jubileuma. Rendkívül kedves, bensőséges ünnepe volt dec. 2-án a 40. „Szekszárdi cserkészek” cserkészcsapatának, amely e napon ülte fennállásának 15 esztendőjének jubileumát. Ezen az örömnappal egész lélekkel vett részt Szekszárd városának közönsége és a környékbeli cserkészcsapatok is. A jubileumi ünnepség reg. 7-kor kezdődött zenés ébresztővel, amelyet a bajai 282. sz. Tóth Kálmán cserkészcsapat fúvós zenekara adott. Dél előtt 9 órakor főpapi szentmise volt a belvárosi templomban, melyet dr. Igaz Béla prelátus kanonok, a pécsi kerület

let elnöke celebrált. Ugyanekkor a többi templomokban is istentisztelet volt. D. e. fél 11 órakor Szieberth Árpád őrnagy a VI—VII. kerület ügyvezető elnöke a cserkészek jelenlétében megkoszorúzta a szekszárdi hősök szobrát. D. e. 11 órakor zsúfolásig megtelt a vármegyeháza nagyterme előkelő közönséggel, hogy résztvegyen a jubileumi ünnepen. A Cserkészinduló után a szervező testület elnöke köszöntötte a megjelenteket, majd Zsembery Gyula dr., a Cserkészszövetség társelnöke mondott nagy tetszéssel kísért ünnepi beszédet. A szekszárdi cserkészek multját Éri Emil alapítóparancsnok mesélte el rendkívül meleg, közvetlen hangon. A jelenlevők lelkes ünneplésben részesítették az alapító parancsnokot. Majd Faludi Ferenc parancsnok szólott a cserkészcsapat jelenéről és jövőjéről. Nagyon meghatározó volt a csapat két hősihalottjáról, Abay Béláról és Kayos Károlyról való megemlékezés. Mindenki könnyezett, mikor a hősihalottokról elnevezett rajzszóóra a hősök legközelebbi háttámaszát szalagot kötöttek. A díszközgyűlés keretében megalapították a Tolna vármegyei intéző bizottságot és nagybizottságot, az egész megye vezetőférfiainak bevonásával. Déli 1 órakor népes és emelkedett hangulatú társas ebéd volt az Iparos-székházban. D. u. 4 órakor tiszti-értekezlet volt, amelyen a cserkész-sajtóról Vidovszky Kálmán emlékezett meg. Este 8 órakor az Iparos-székházban díszelőadás volt, mikor is a „Dalos cserkész” című 3 felvonásos cserkészoperettet adták elő a fiúk nagy rátermettséggel. Helyszíke miatt nem emlékezhetünk meg erről a pompás előadásról, csak annyit jegyzünk meg, hogy az egész nap bensőséges, felemelő, a szekszárdi cserkészekhez méltó volt.

VIII. KERÜLET.

A mezőtúri K. I. E. 218. Szitya cs.-cs. nov. 11-én jól sikerült műsoros cserkész-ünnepélyt rendezett. Előadták az „Erdő mellett nem jó lakni” c. vidám cserkész-jelenetet. Színe került még „Ha majd a Kárpátok megindulnak” c. irredenta darab is.

IX. KERÜLET.

A 967. sz. Révész Bálint cs.-csapat az ősi Kollégium dísztermében ünnepély keretében leplezte le szervezőtestületi elnöke, Baltazar püspök arcképét. A képet Pikó László cserkész festette. A cserkészkerület elnöksége nevében Mezey Béla ker. vezetőtiszttel köszöntötte a főpásztort, utána a vidéki csapatok üdvözlőlevele következett, majd egy két nyakkendő kiscserkészt tolmácsolta a házigazda-csapat érzelmeit. Az üdvözlésekre a püspök válaszolt. Köszönte a meleg ünneplést és a cserkészet nemes céltudatosságát, nemzeti fontosságát hangsúlyozva további támogatását ígérte meg. A műsor további számai között, Baja

Mihály költőpagnak alkalmi költeménye szerepelt, majd Bessenyei Lajos ker. ellenőrző tartott vetített képes előadást a nyári rigai útról.

Az ünnepélyt megelőzően négy református templomban prédikált cserkész-tiszttel és két helyen: a Nagytemplomban 16 kis-cserkész ígéretet, a Kossuth-utcai templomban 18 cserkész fogadalmat tett.

A berettyóújfalusi cserkésznap. A Magyar Cserkészszövetség debreceni IX. kerületének tisztjei november 18-án Berettyóújfaluban gyűlésre jöttek össze.

Megalakult a Vármegyei Intéző Bizottság és ez az új keret a bihari cserkész-munka elmélyülését hozza magával.

A Biharvármegyei Intézőbizottság alakuló közgyűlését Török Tibor kerületi főtitkár nyitotta meg, a vármegyeház nagytermében. A közgyűlés a Bihar Intézőbizottság elnökül egyhangú lelkesedéssel dr. Fráter László alispánt választotta meg, aki dr. Bessenyei Lajos kerületi ellenőrző meghívására lelkes éljenzés között lépett a terembe és szeretettel, magyar szívvvel elmondott beszéddel foglalta el az elnöki széket. A közgyűlés vármegyei tisztje dr. Barcsay Károly cserkész-tiszttel választotta meg. Az intézőbizottság tagjai lettek: dr. Hajdu Gyula, Vadon Béla és Büttner Károly szervezőtestületi elnökök, Salánki János, Nagy János és Puskás Albert csapatparancsnokok.

Az alakuló közgyűlés után kerületi tiszti gyűlés volt. A tiszti gyűlés közben érkezett meg Faragó Ede országos vezetőtiszttel, aki a cserkészapród munkáról tartott nagyhatású, értékes előadást. Mezey Béla kerületi vezetőtiszttel pedig a cserkészmozgalomnak a leventeintézménnyel való kapcsolatát világította meg.

A gyűlés után a Leventeház nagytermében társasébred volt. Az ebéd végén Faragó Ede tartott könnyekig megható beszédet.

Este műsoros est volt a Leventeház nagytermében.

Faragó Ede orsz. vezetőtiszttel költői lendületű beszéddel nyitotta meg az est műsorát. Beszédét sokszor szakította félbe a közönség őszinte óvációja és mikor távozott a pódiumról, melegen ünnepelték az izzó magyarlelkű cserkészvezetőt.

Ezután Buchwald Béla kerületi titkár szavalt el Nadányi Zoltánnak „A bihari cserkész” című alkalmi költeményét. Török Tibor nagy tetszés mellett mondotta el a rigai tábor legmegkapóbb jeleneteit és számolt be a kerületi válogatott csapat sikeréről. Majd dr. Barcsay Károly vármegyei vezetőtiszttel tartott finn és észt rokonainkról vetített képekkel kísért előadást, melynek keretében a finn himnusz és az egyik legjellegzetesebb finn népdalt a Buse vegyeskara adta elő. A rigai válogatott csapat tagjai pedig tréfás jelenetet adtak elő. A műsor a Cserkészinduló eléneklésével ért véget.

(ellenőrző) szerdán és pénteken d. u. 5—7-ig.

Faragó Ede országos vezetőtiszttel szerdán és csütörtökön d. e. 9—1-ig és d. u. 4—6-ig.

Major Dezső dr. országos ügyvezető főtitkár mindennap 9—1-ig és szerda és szombat kivételével d. u. 4—7-ig.

Borsiczky Sándor dr. országos ügyész szerdán, csütörtökön és szombaton d. u. 5 órakor.

Kosch Béla gazdasági főtitkár minden-

X. KERÜLET.

A 198. sz. Pál cserkészcsapat dec. hó 9-én, vasárnap d. u. 3 órakor avatta fel nagyszerű otthonát. Az otthon — mely 200 négyzetöles telkével együtt telekkönyvileg is a csapat tulajdona — egyike a legszebb „saját” otthonoknak. A cserkészotthon felavatásán Rákospalota közönségének színe-java ott volt, úgy, hogy azt a tágas udvaron kellett megtartani. Az avató beszédet Gyökössy Endre parancsnok tartotta és az otthon Benkő István ref. lelkész áldotta meg. Ugyanekkor adta át a művészi rajzslózt az öregrajnak Benkő Istvánné zászlóanya. Délután 5 órakor a városháza dísztermében nagyszerű műsoros délután volt, amelyen megjelent a csapat barátainak óriási tábora. A műsor kiemelkedő pontjai voltak Komáromi János, Maday Gyula írónak, továbbá R. Molnár Anna hárfaművésznőnek nagyszerű szereplése. A minden vonatkozásában pompásan sikerült ünnepségen a Szövetséget k. Molnár Frigyes dr. és Vidovszky Kálmán képviselték.

Buczko Emil dr., prem. tanár állandó cserkészrovat vezetését vállalta el a most megindult „Gödöllői Hírlap”-ban.

Főtítkárválasztás. A X. kerület Haraszti Sándor tanárt főtítkárává választotta.

A 44. Rákóczi cs.-csapat otthonában örsvezetői tanfolyam kezdődött nov. 18-án.

Apródmunka. Valkón Erdős Imre tanító vezetésével cserkészapródcsapat van alakulóban.

Az aszódai Petőfi gimnázium cserkészcsapatának újoncai dec. hó 5-én tartották fogadalmi ünnepüket, összekötvé azt a Kormányzó úr nevenapján rendezett emlékünnepvel. A törekvő kis csapatot nagy szeretettel övezi az egész község lakossága, amely ezúttal is zsúfolásig megtöltötte az ünnepség színhelyül szolgáló tornatermet. Az ünnepi beszédet Hamrák Béla vallásnővér tartotta. Verseiből olvasott fel a gimnázium régi növendéke, Falu Tamás író, az újoncokhoz pedig Vidovszky Kálmán szólott. Sok kedves cserkészszereplés tette teljessé és kedvessé a műsort.

A Kispeti 87. sz. Turul cs.-csapat dec. 2-án tartotta a polg. leányiskolában fogadalmi ünnepélyt, mely nagyszámú közönség jelenlétében folyt le. A befolyt adományokat a csapat felszerelési-alapjára köszönettel nyugtázzuk.

A kerületi tudósítókhoz! E számunkkal befejeztük a folyó évről szóló hírek közlését. Kevés alkalommal fordult elő, hogy ilyen bőséges hiranyag állott volna rendelkezésünkre, mint ennél a számnál. Kérjük a kerületeket és a csapatokat is, hogy ne restelljenek bennünket időben értesíteni az érdekes eseményekről, hogy ezáltal a „Mi újság a kerületekben?” rovatunk valóban hű képe lehessen a cserkészben liktető életnek.

A Magyar Cserkészszövetség összes központi hivatalainak hivatalos órái:

naponként d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Pénztár-órak: naponként 11—1-ig, d. u. 4—6-ig, kivéve a szombat délutánt.

Az országos elnök és az országos főtitkárviselők fogadó ideje:

Witz Béla országos elnök fogad: hétfőn d. u. 6—1/2-ig, pénteken 5—7-ig.

Temesi Győző dr. országos társelnök

nap d. e. 9—1-ig és szerda és szombat kivételével d. u. 4—6-ig.

Molnár Frigyes dr. külföldi ügyek főtitkára kedd, csütörtök 6—8-ig.

Vidovszky Kálmán a Magyar Cserkész szerkesztője kedd, csütörtök d. e. 11—1-ig és szerda d. u. 5—7-ig, péntek 5—6-ig.

Éri Emil országos vezetőtiszttel helyettes kedd, csütörtök, szombat 5—7-ig.

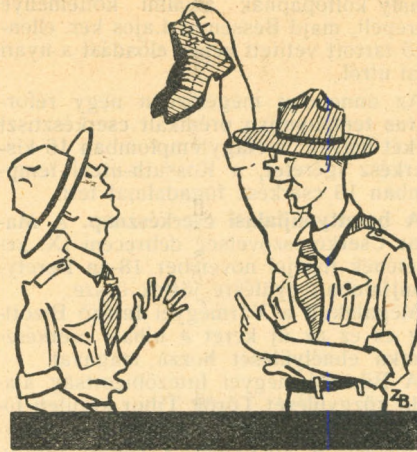
Sztrilich Pál országos vezetőtiszttel helyettes hétfő, csütörtök, péntek 4—7-ig (Cserkészház), szombat, vasárnap Cserkészpark.

SZERKESZTŐI ÜZENET

Kedves olvasóinknak, cserkésztestvéreinknek, hűséges munkatársainknak és lapunk minden barátjának a legkellemebb karácsonyi ünnepeket kívánja a Magyar Cserkész.

Mindenkinek. A jövő esztendő első számában, tehát a következő számban a „Hamvai fiúk” című regényünket befejezzük. Egyidejűleg megkezdjük új, rendkívül érdekes cserkészregényünknek közlését. Az új pompás mű szerzője Velősi Elek, jól ismert kitűnő munkatársunk. Hisszük, hogy mindenkinek sok öröme és gyönyörűsége lesz új regényünkben.

66. sz. Báthori, Sopron. Örömmel veszem tudomásul, hogy nem a csapat csinalta az említett csatakiáltásokat, hanem azok egészen idegen, nem-cserkész szerzőktől valók. A hiba mindössze ott történt, hogy a Ti nevetek alatt érkezett a szerkesztőségbe. — V. G. 464. Győr. Egészen ügyes. Lehet, hogy rákerül a sor. — B. S. 23. Fehérsas. Örömmel látom, hogy milyen mély hatást gyakorol rátok az ország-zászló. Leírásod egész kedves, de tekintettel arra, hogy ugyanerről nemrégén írt egy barátod, ezért most nem közöljük. — W. L. Gyula. Versedben lelkes magyar érzés van, de nem vers, csak szép szavaknak egymásmellé való illesztése. Olvass sok verset és azután próbáld meg újra. Az elbeszéléseid sem volna rossz, ha nem írtak volna már erről a témáról igen-igen sokszor a cserkészek. — K. P. 202. Örvénykő. Külföldi levelezés ügyben fordulj Molnár Frici bácsihoz, biztosan ad címetek. Versedben van sok biztatás, de még nem költészet, remélem jobbat kapok Tőled. — P. P. 250. Hangya. A dec. 1-i számbad megleled T. P. címét, hozzá fordulj amerikai címekért. — R. S. 180. Kárpát. Köszönöm a jókívánásokat, szívből viszonzom. — Ignotus. Körülbelül 250—300 P az ára. — Egyik N. N.-i szavaló. Azt hiszem valami tévedés van a gondolatodban, mert én semmiféle szavalói oklevélre nem emlékszem. Itt semmiesetre sincs ilyen. Egyébként majd Koszter atyával beszéljek erről. — T. O. Szeged. Köszönöm kedves leveled és cikkeidet. Egyik versedet most közlöm, a többire is sor kerül. Remélem a karácsonyi vakációban látlak? — 85. sz. Zrínyi, Kakas örs. Nagyon kedvesek vagytok, csak törjétek a fejéteket, egészen bizonyosan sikerülni fog. Természetes, hogy szeretettel fogadom próbálkozásaitokat. — J. F. 71. Zrínyi. Sajnos, nincs elég helyünk arra, hogy ki-merítő rádió rovatot hozzunk, épen ezért hagytuk abba azt. Hiszen, aki a rádió iránt érdeklődik, úgyis szaklapot olvas. Egyes kérdésekre azonban kész örömmel felelünk. Ami a könyvre vonatkozó kívánságot illeti, arra csak annyit, hogy a szerencse nem kedvezett. — Bandi. Így nem tudok címetek mondani, azt sem tudom, hogy ki vagy, milyen cserkészzel szeretnél levelezni. Ird meg nekem adataidat, kívánságaidat és akkor majd keresek levelező barátot. Egyébként a Magyar Cserkész is szívesen levelez kis barátival. — K. E. 452. Zirc. A „Menetelő” oda adom szakértő bírálóknak. A „Görög tragédiát” nem közölhetem, hiszen az egy régi kabaré dal, amelynek semmi köze sincs a cserkészethez, azután meg még a szerző méltán vádolhatna plagizálással. — Z. Z. 238. S. K. G. Pályázatod nagyon ravasz, azt hiszem csak Te tudnád megfejteni. Legközelebb valami értelmesebbel

Ide nézz öregem,

az igazi cserkész csak ilyen cipőben jár.

Elsőrendű anyagból készíti magas szárral, bőrbéléssel, vízmentes nyelvvel és burokkal, végig dupla talppal és bokavédő csattal

TERNOCZKY JÁNOS

„Baross cipőüzem”

Budapest, VIII., Fesztetics-utca 4.,

ahol kedvezményes fizetési feltételek mellett is megvehető.

(Beszerezheted a „Cserkészbolt”-ban is.)

A

MAGYAR CSERKÉSZ

előfizetési ára:

Negyedévre 2 pengő,
félévre 3.60 pengő,
egész évre 6.40 pengő.

Előfizetni lehet a Magyar Cserkészszevetség Gazdasági Hivatalában: V., Hajnal-utca 6., készpénzzel, vagy postautalvány útján, vagy a Magyar Cserkész 31.428 sz. postatakaréki csekkszámán.

*

A Magyar Cserkészszevetség hivatalos lapja a

VEZETŐK LAPJA

Szerkeszti DR. KOSZTERSZITZ JÓZSEF

Szerkesztőség:

Budapest, IX., Ráday-utca 43-45.

Kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz.
(Cserkészház)

Előfizetési ára:

Félévre 2 P. — Egész évre 4 P.

Előfizetni ugyanúgy lehet, mint a MAGYAR CSERKÉSZ re!

kísérletezz. — K. I. 2. B. K. G. Fordulj a kérdéssel Molnár Frici bácsihoz. — M. I. 19. Bük. A címer képe a másik oldalról átit, ezért látszik úgy, mintha fordítva volna. — 16. E. G. Sas örs. Nagyon kedvesek vagytok, örülök, hogy úgy a szívetekhez nőtt a Magyar Cserkész. Szeretném, ha máskor is elmondanátok róla a véleményeteket, azt is, ami kedvező, de minden kritikátokat is szívesen fogadom. Örömmel mennék el egyszer hozzátok a Magyar Cserkésztől beszélgetni, ha együtt találnám az egész csapatot. Várom hívásokat. — Nemo 304. Izgatottan várom a „fantasztikus terveket”, amelyeket a Magyar Cserkész számára tartogatsz. Versedet is szívesen elolvasom, ha beküldöd. Remélem, hogy most a vakációban lesz idő az ígért következő levél megírásához. — H. G. 198. Pál. Hát bizony ettől a „Tél”-től végig szalad az ember hátán a hideg. De azért ne keseredj el, nem muszáj Neked verset írni, lehetsz Te anélkül is igen derék cserkész. És ha mégis írnl ezután is, először mutasd meg a parancsnok úrnak, önála hivatottabb bírálót itt a szerkesztőségben sem találsz. — Igric. Versed egész kedves, határozottan van ritmus-érzéked és szóbüszéged is. Szeretném tudni, hogy ki vagy, hányadik osztályba jársz és szeretném olvasni több versedet is. Várom leveledet. — Notary Public. Nagyon okosan teszitek, ha ide fordultok, mert ha nem is tudok minden kérdésre válaszolni, egészen biztos, hogy minden leveleteknek örülök. Legújabb kérdésteke ez a válaszom: A Cserkészkönyv kiadása különféle gazdasági okok miatt történik így. Legyetek meggyőződve róla, hogy így a legjobb. Ami a vészhiert illeti, har! Istennek nem igaz. — Ne csüggedj magyar! Köszönöm a mikulási jókívánásokat, szívből viszonzom. Versedben új biztatásokat látok, de még mindig azt érzem, hogy kevés az olvasottságod. Itt nem tudom részletesen megbírálni írásaidat, de ha egyszer eljőnnél, szívesen beszélgetnék megint ezekről. A viszontlátásra! — P. J. Jászberény. A naptárt ott kapod meg, ahol a Magyar Cserkészt megrendelted. Mindenki megkapja, aki legalább július 1-ig fizetett vagy ízet elő. — K. J. 28. Szent István. Köszönöm a gondai megírt apróságot. Ha majd időszerű lesz, közlöm. De még messze van a táborozás ideje. — K. Gy. Pécs. Örülök, hogy munkára indított cikkünk. Mindenféle szakkérdésben egyenesen a Madártani intézethez fordulj. Örömmel állnak rendelkezésedre. — Tétovázó. Elég baj. Hiszen a habozás maga sem cserkészerény. Ebben a kérdésben pedig igazán nem lehet probléma egy cserkész számára az, hogy mit tegyen. — G. G. Győr. Nagyon kedves gondolat, de a kidolgozása nem sikerült. Valahogyan még érlelődni kell benned az eszmének. — H. L. 64. L. Asztrik. Köszönöm a cikket, Gondos, ügyes leírás. Kár, hogy egy kissé hosszú, mert mindig kevés a helyünk a „cserkészfiúk írásai” számára. Mégis megpróbálom egyszer majd leköszölni. — D. A. Szeged. Örömmel köszöntlek újra. Most kissé már elkéstél. Szeretném, ha rövidebbre tudnád fogni a dolgokat, persze nem az értelem rovására. — Ifj. A. J. Írásaid lapzárta jöttek. Választ legközelebb kapsz.

Felelős szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN

Felelős kiadó: KOSCH BÉLA.

Kiadja a Magyar Cserkészszevetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz. (Cserkészház.)

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

CSEKÉSZBOLT

Szövetkezet (Cserkészház, Bpest, V., Hajnal-u. 6.)

Telefon: 920-98 és 975-05. Postafatakarékpénztári csekkszám 34.383.

A Magyar Cserkészszövetség kizárólagos hivatalos szállítója.
Az Ifjúsági Vörös-Kereszt eláruló helye.

ÁRJEGYZÉK:

Alumínium csajka, 1 literes	2,30	félliteres	—	—	1,70
ételedoboz rekeszekkel, nagys. szerint	9,80, 6,90,				5,20
gyorsfőző, 1 edénnyel	6.—, 2 edénnyel				6,90
ivópohár, lapos	—80,	csőrös, fogóval 1/4 l.			1.—
káveskanál sima vagy mintás					—16
kanál sima vagy mintás					—20
kulacs, félliteres	2,80, u. a. patenzárral				3,60
karabinerrel félliteres	3,30, 1 literes				3,90
ugyanaz filchuzattal fél l.	5.—, 1 l.				6.—
lapostányér, 210 mm	—80, mélytányér, 210 mm				—90
só- és paprikaszóró					—64
teatojás					—30
vajtartó, csavarmenetes üvegbetéttel, nagys. sz.	3.—, 2,40, 2,20,				1,50
villa, sima					—20
Arvalányhaj					—10
Bot, cserkész, méterbeosztással					1,10
tiszti jégcsúccsal		2,70, 2.—,			1,30
B. P. öregcserkész bot					2.—
Bumerang					3,50
Cipő szögelt, duplatalpú turacipő bőrbéléssel					43.—
sicipő különlegesség					43.—
magasszárú, csattos, duplatalpú	35—39-ig	27.—,			
40—43-ig	30 50, 44—46-ig				31,50
Hafel-mintájú félcipő, barna boxbőr	30.—,	bagaria			36.—
fűző bőrből	1.—,	cethalbőrből			1,50
szög 0,04, 0,02, 0,01, szögelés garnitúra	140 darab				4,20
talpbetét párja papír	—20,	filc	—80,	soffa	—80
vizhatlanító olaj	1,50,	kenőcs			1.—
Csabajáték					8.—
Csajka, khaki zománcozott, fogóval					2,30
Csakánybalta					1,50
Derekszíj angol mintájú, öntött bronz, lilíomos csattal					3,80
farkaskölyök, apródok részére					2,40
csatt lilíomos					2.—
Evőeszköz összerakható kan.-villa	—60, kan.-villa-kés	2,50,			1,50
Farkaskölyök ujjas, barna, kék v. zöld nagys. sz.	10.—től				
váltszalagok, minden színben					—50
Flanell, prima, 78 cm szél. m-ként	1,80, angol 90 cm szél.				3,40
angol gyapjú					5.—
Fogkeftek, celluloid	1,20, alumínium				1,60
Gyújtófórgács téli táborba					—10
Hátizsák, norvég II. bőrszegélyek, rézcsattok 3 zseb					
55x55 cm					24.—
norvég I. ugyanez kisebb	50x50 cm				22.—
norvég 0 magyar gyártmány					20.—
Lomnicz, fenti kivétel 2 zseb	50x50 cm				13,50
Hargita, vadászvászón, 1 zseb,	38x38cm				5.—
Kárpát II., 48x55 cm 2 zsebbel	10.—,	Kárpát			
III. 50x50, 2 zsebbel	12.—,	Kárpát IV. 60x60			
cm 2 zsebbel					14.—
katonai, két zsebbel					6,40
Igazolványtok	—60, fémkerettel				1,50
Ing khaki flanelből, 28—34	5,60, 35—40	6.—,	41—45		6,80
prima angol flanelből	28 sz. 5,20 + számonként				—20
tiszti, angol gyapjúflanelből					16.—
Íránytű, réz	25 mm —80, 30 mm	1.—,	35 mm		1,40
bronz, elzárható	30 mm	2,50,	35 mm		3.—
nikkelezett, elzárható, rádiumos	80 mm	3,80,	35 mm		4,20
rádiumos, elzárható					4,80
Bézar-dendszerű					16,80
Jelvény cserkész, kiscserk., apród, farkaskölyök	—20, öregcserk.	—40, I-II. oszt.	—24, II. oszt.		—12
Kalap, cserkész, angol forma, vihariszíjjal					5,40
örsvezetői, ill. öregcserkész, a fenti kivételben, szabályszerű, prima bőrszíjjal					6,10
tiszti, a fenti kivételben, szabályszerű, prima bőrszíjjal	6,30, angol tiszti szürke				12.—
Kalapszíj, tiszti, prima, varrott	—80, örsvezetői, öregcserk.	—64, cserkész, bőrből	—64, cserkész, viaszvászón csattal	20.—,	kisuscserkés, kék szal.
					—24
Kerékpár „Automoto” (táskával)					200.—
lámpa, lánc, pumpa, csengő					25.—
Kések: rugos fémből	1,30, angol mintájú cserkészkesz	2.—			
mindentudó	2,40, u. a. amerikai mintájú	3,50, u. a. cserkészfej védjeggyel	4,20, u. a. svájci mintájú	4,50, u. a. agancsnyéllel	6,20, vízicserkészkesz
2,60, csigaliga					5.—
Svéd kések, nagyság szerint	3,40, 3,60,				3,80
Krínolin 8 mm-es	4.—,	Lasso 8 mm-es	10 m		8.—
Körgallér 92 cm	34.—,	100 cm	38.—,	108 cm	42.—,
46.—,	120 cm				49.—
Kötszer, egyszeri, nagy	—48, nagy csomag				3,20
Köpenyeg (újjas körgallér) vízhatlan béléssel	62.—,	65.—,			71.—
	67.—,	70.—,			71.—
Különpróba jelvények					—24
Kürt, F hangú					18.—
Kürtszinór, piros vagy zöld	3,20, piros-fehér-zöld				3,80
Lábas, örsi, 5 lit. legnehezebb alumínium lemezből, fedővel és khaki huzattal					12.—
Lábszárvédő, kötött, khaki, tiszta gyapjúból	3,50,				2,60
fejes félcipős	6.— és				4,80
Morsezásló, minden színben, rúddal	1 m x 1 m				3.—
Nadrág, cserkész, két oldal két fedeles, legombolható, hátsó és órázsebbel					
	khaki lóden	oliv ördögbr	khaki zsávoly	vadászvászón	
40 cm	8,80	8,20	6,80	5,60	
45 cm	9,40	8,80	7,30	5,80	
50 cm	10.—	9,40	7,80	6.—	
55 cm	10,60	10.—	8,30	6,20	
60 cm	11,20	10,60	8,80	6,40	
Nadrág, khaki lódenből, breeches szabás	I. 13,50, II. 14,70				
III. 15,90, IV. 17,10, V.					18,30
fekete kloth					2,30
Nyakkendő, cserkész, barna, zöld és kék					—50
apród, kék					—60
négyszögletes, zöld vagy barna delainból					1,80
hosszú					1,50
Nyakkendőgyűrű	—60				—18
Örsi zászló la satinból	2.—,	zászlóra állat	1,20, zászlóra csapat- és örsi szám külön		1,20
Paszományos arany, vagy sarga métere	1,60, piros v. kék				—80
Ruha teljes sacco és breeches mérték szerint. Arak nagyság szerint.					
Ruhagomb (sima) nagy drb.	—12,	kicsi	—06		
Saccó kabát khaki lódenből	I. 27,20, II. 28,40, III. 29,60,				
	IV. 30,80, V. 32.—				
Sapka, pákász, ill. vízicserkész, előírásos, lódenből					4,80
farkaskölyök, előírás szerint					1,60
tábori, khaki köpperből					1,40
cserkészapród, khaki meltonból					2.—
Bocska tollal rendelésre					4,80
Sibót hótányérral párja					6,50
Sisapka, norvég lóden	5.—,	kötött			4.—
Síjavítószerszám					2.—
Sivakáro alumínumból					—40
Siviasz, Sohm					1,20
Síp, angol tiszti					2,10
nagy I.—, kicsi, oxydált					—90
Morse, változtatható, 3 hanggal					1,40
Öregcserkész, kéthangú, lapos					1,30
Sípzsínór, zöld, barna, szürke, fehér vagy kék					—10
Sweaterek: khaki	22.—,	szürke	III. 12.—,	IV. 13,50	V. 15.—
Szalmaszák	191x112 cm	6.—,	4,30,—		4.—
Szappan, keresztvécikre szóló, lemoshatatlan felirattal és képpel					—40
Szerszámár börtokban					24.—, 14.—
Szövetek, lóden, khaki, méterenként					11,80
ördögbr., oliv vagy barna, 66 cm széles					5,40
tiszti ruha anyag					15.—
körgalléranyag					16.—
Takaró, drappszínű és cserkészfej beszövésével	190x140 cm				27.—
cca 190x135, Heráád	7,50, Kőrös	10.—,	Tápió	14.—	
Olt					18.—
Tábori lámpa, gyertya és olaj használatra					3.—
Telefondrót (500 méteres tekercs)					1.—
Térképmérő, egyszerű	1,92, kerékkel, óraalakú				4,80
Térképszögmérő	Sáray-féle kombinált				2,60
Térképvédő, kockázott, szegélytel, fedővel és zsinórral					2,80
ugyanaz bőrszegélytel					3,50
Thermos eredeti	1 lit. 8.—,	háromnegyed lit.	5,70	féllit.	3,50
félliteres gumigyűrűvel					4.—
szilárd üvegbetéttel	1 lit. 9,50, háromnegyed lit.	8,50,			
fél liter					4,50
prima betétüveg félliteres					2,40
Tornacipő szegélyes gumitalppal	40-ig	5,20, 40-től			5,80
Tricot fehér torna	2,60, evezős fehér vagy khaki színben				3,50
Vadászvászón, 140 cm széles, méterje					—5,60
Vállpánt öregcserkész rangjelzéssel, vagy nélkül					1.—
ideiglenes, tiszti, vm. ker. szöv. rangjelzéssel					1,50
szám —08, kerületi római					—20
Viharkabát impregnált	22.— és				18.—
Viharszíj					—24
Villanylámpatok, bothüvely nagy lencsével					1,30
felső piros-fehér-zöld lencsés					1,30
elő nagy lencsés hüvely					1,90
szekrény hüvely					2.—
tábori hüvely	2,20, kockaszekrény				3,40
Villanylámpa —72, Palaba Gold elem	—90, botelem				—56
Villanylámpaizzó	—70, —50, —40, —36, —30				—24
Zászló: csapat, nemzetiszínű liliommal					12.—
raj, nemzetiszínű liliommal dupla					18.—
csónakra nemzetiszínű liliommal					3.—

Ezenkívül kaphatók még: valamennyi kiadvány, könyv, nyomtatvány, úrlap, térkép, levelezőlap, stb. Üdítő cukorkák, rágógummi! — Áraink hejyt Budapest forgalmi adóval együtt értendő.

1928. XII. 15.

Ez az árjegyzék minden korábbi érvénytelenít!

REMINGTON PORTABLE
 Az egész világon ismerik és elismerik a Remington Portable írógép fölényét.
 Nem játék! Nem miniatúr!
 Hanem komoly hordozható gép a REMINGTON PORTABLE
 írógép.
 Ugy a REMINGTON-PORTABLE, mint a többi legújabb modelljeinket, díjmentesen, vételkényszer nélkül mutatjuk be országsszerte, kedvező fizetési feltételek mellett, 18 havi hitellel is.
Remington Írógép Rt.
 Budapest, VI., Andrásy-út 12.
 a Magyar Cserkészszövetség szállítója.
 Irógépeink kiválósgarárti vétevényt adhat a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

Portable

írógép

REMINGTON

Minden felveves előfizető ingyen kapja.

CSERKEZ NAPTAR

1929

A Magyar Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület elárusító helye
 a **Cserkészszobában** van
 V., Hajnal-utca 6. sz., Cserkészház.
 Kézígyességek, kézimunkák, terrák, díszes párnák, babák, karácsonyfadíszek stb. feltűnően olcsó áron kaphatók.

Rágógummi Wrigley-féle és üdítő cukorkapasztillák
 citrom, narancs és menthol ízekben, hengeralakúra hígítéskészen csomagolva. Ünnepek, kirándulások és táborozásra legalkalmasabb. Csapatoknak nagyban! Árban utánvétellel vagy bizományba.
 Kapható a "Cserkészszobában" is.
 Magyarországi főlerakati:
PULJER J. Budapest, V., Garam-utca 25.

Cserkész **MENTŐTÁSKA** elsőségsnyújtáshoz nyújtásos beosztásos tökéletesen felszerelve, izléses, praktikus kivitelben, bádogdobozban, vízhatlan vászruhazattal, valiszíjjal beszerzhető.
"TURUL" KÖTSZERGYÁRBAN
 Budapest, II., Erdő-utca 1-3. szám.
 Telefon: 526-42. Ára a felszereléssel 12,50 P. Telefon: 526-42.
 Hiányos mentőszekrények kiegészítését vállaljuk. — Postal megrendeléseket leggyorsabban elintézzünk.

Kedves
papa!

Kedves
mama!

Miről álmodik a fiacskátok?

**Karácsonyról! – Cserkészetről!
Felszerelésről! – Kerékpárról!
Könyvekről! – Játékokról!**

CSERKÉSZBOLT

BUDAPEST, V., HAJNAL-UTCA 6. SZ.

Részletes árjegyzék a 31-32. oldalon. Budapesten fiókunk nincs.

Lerakataink vidéken:

Békéscsaba, Horthy M.-út 73.

Debrecen, Kálvin-tér 4.

Győr, Megyeház utca 1.

Kaposvár, Korona-utca 7.

Pécs, Király utca 20.

Sopron, Várkerület 123.

Veszprém, Szabadság tér 9.

KÖZPONTUNKBAN KARÁCSONYI EXPRESSZ-POSTASZOLGÁLAT!

„Élet” Irodalmi és Nyomda Rt. I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.

MCSSZ

09/358/ 1/1